

ROMANIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECTIA PENALĂ ȘI DE MINORI

DECIZII PENALE RELEVANTE
PRONUNȚATE ÎN PERIOADA OCTOMBRIE-DECEMBRIE 2010

A. APELURI.

1. OMOR CALIFICAT. PREMEDITARE. CARACTERISTICI.

Premeditarea presupune existența unui interval de timp între momentul luării hotărârii infracționale și până la momentul executării infracțiunii înăuntrul căruia făptuitorul săvârșește acte de pregătire de natură să întărească hotărârea luată și să asigure realizarea ei, precum și existența unei activități psihice de reflexie și chibzuire asupra modului de aducere la îndeplinire a hotărârii infracționale.

În cauză, rezultă că în ziua incidentului între părți au avut loc mai multe discuții telefonice, pe parcursul cărora inculpatul a amenințat cu moartea victima, aceasta comunicându-i că înțelege să rupă relația lor și i-a cerut să părăsească domiciliul comun.

În contextul în care inculpatul a venit la locul de muncă al victimei în jurul orelor 21,40 după ce în prealabil a luat un cuțit pe care-l folosea la abatorul unde lucra la sacrificarea animalelor (inculpatul fiind măcelar), a lovit cu pumnul victima în față, iar apoi i-a aplicat o lovitură cu acel cuțit în zona stângă a toracelui, este evident că susnumitul a avut timpul necesar luării hotărârii infracționale, timp în care a decis asupra motivelor, modului și locului de acțiune, a mijloacelor, dar și a consecințelor ceea ce conturează caracterul premeditat al acțiunii inculpatului.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr.164/A/07.12.2010

Prin sentința penală nr. 404 din 29.10.2010 a Tribunalului Maramureș s-a respins cererea formulată de inculpatul V.Gh.C. prin apărător având ca obiect schimbarea încadrării juridice a infracțiunii din tentativă la infracțiunea de omor calificat prev. de art.20 C.pen. raportat la art.175 alin.1 lit.a și i C.pen. în tentativă la infracțiunea de omor calificat prev. de art.20 C.pen. raportat la art.175 alin.1 lit.i C.pen..

A fost condamnat inculpatul V.GH.C. pentru comiterea infracțiunilor de:

- portul, fără drept, în locurile și împrejurările în care s-ar putea primejdui viața sau integritatea corporală a persoanelor ori s-ar putea tulbura ordinea și liniștea publică, a cuțitului, prev. de art. 1¹ pct. 1 din Legea nr. 61/1991 republicată, cu aplicarea art. 74 lit.a, c C.pen. și art.76 lit.e C.pen. la pedeapsa de 2 luni închisoare;

- ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 C.pen. cu aplicarea 74 lit.a, c C.pen. și art.76 lit.d C.pen. la pedeapsa de 8 luni închisoare;

- tentativă la infracțiunea de omor calificat prev. de art. 20 C.pen. raportat la art. 175 alin.1 lit. a și i C.pen. cu aplicarea art. 74 lit.a, c C.pen. și art.76 lit.b C.pen. la pedeapsa de 5 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit.a și b C.pen. pe timp de 2 ani.

În temeiul art.33 lit.a, b C.pen., art.34 lit.b C.pen., art.35 alin.1 C.pen., s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de 5 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit.a și b C.pen. pe timp de 2 ani.

Cu consecințele prev. de art.71, art.64 lit.a teza a II-a C.pen..

În temeiul art.350 C.proc.pen., s-a menținut starea de arest a inculpatului, iar în baza art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată acestuia reținerea și arestul preventiv începând cu data de 09 martie 2010 la zi.

În baza art.14 C.proc.pen., art.998 Cod civil, a fost obligat inculpatul V.Gh.C. să plătească despăgubiri civile, astfel:

- părții civile M.D. suma de 1.000 lei despăgubiri civile pentru daune materiale și suma de 50.000 lei despăgubiri civile pentru daune morale;

- părții civile SPITALUL JUDEȚEAN DE URGENȚĂ "DR. CONSTANTIN OPRİȘ" BAIĂ MARE, suma de 91,55 lei despăgubiri civile pentru daune materiale cu dobânda legală ce se va calcula conform O.G.nr.9/2000;

- părții civile SERVICIUL DE AMBULANȚĂ JUDEȚEAN MARAMUREȘ – BAIĂ MARE, suma de 501,12 lei despăgubiri civile pentru daune materiale cu dobânda legală ce se va calcula conform O.G.nr.9/2000.

În temeiul art.118 lit.b C.pen., s-a dispus confiscarea corpului delict înregistrat la poziția nr.44/2010 în Registrul corpurilor delict al instanței.

În temeiul art.191 C.proc.pen. a fost obligat inculpatul V.Gh.C., să plătească statului suma de 700 lei cheltuieli judiciare.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin rechizitoriul nr.97/P/2010 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș a fost trimis în judecată inculpatul V.GH.C. pentru comiterea infracțiunilor de port fără drept a armei albe în spații publice prev. de art. 1¹ pct. 1 din Legea nr. 61/1991 republicată, ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1 C.pen. și tentativă la infracțiunea de omor calificat prev. de art. 20 C.pen. raportat la art. 175 alin.1 lit. a și i C.pen., toate cu aplicarea art. 33 lit. a și b C.pen..

În esență, prin actul de trimitere în judecată s-a reținut în sarcina inculpatului că la data 01.03.2010 a purtat și folosit în loc public un cuțit de mari dimensiuni și care cu premeditare a încercat să suprimă prin înjunghiere viața părții vătămate M.D. în localul Pensiunea Silvia din Baia Mare, unde în prezența unui client a lovit-o pe partea vătămată cu pumnul și a înjunghiat-o în piept cu cuțitul, provocându-i astfel acesteia o leziune traumatică adâncă de cca 7 cm ce a necesitat pentru vindecare 8-9 zile de îngrijiri medicale.

Inculpatul V.Gh.C. a recunoscut săvârșirea infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată.

Având în vedere probațiunea administrată în faza de urmărire penală cât și în cursul cercetării judecătorești, instanța a reținut în fapt și în drept următoarele:

La data de 01.03.2010 inculpatul V.Gh.C. fiind sub influența băuturilor alcoolice a luat rezoluția infracțională de a suprima viața concubinei sale, partea vătămată M.D., bănuind că aceasta are un amant. În jurul orelor 22:00 – purtând asupra sa un cuțit de mari dimensiuni ce-l luase în scopul arătat, de acasă, inculpatul s-a deplasat la Pensiunea Silvia din Baia Mare (locul de muncă al părții vătămate). Aici, în prezența martorului Z.R.S. – client al pensiunii, inculpatul V.Gh.C. i-a aplicat părții vătămate o lovitură cu pumnul, iar apoi a înjunghiat-o cu cuțitul în partea stângă a toracelui, cauzându-i acesteia o plagă adâncă de cca.7 cm ce a necesitat pentru vindecare 8-9 zile de îngrijiri medicale.

Această stare de fapt a fost confirmată de declarația părții vătămate M.D., de declarația martorilor Z.R.S. și A.O., precum și de declarațiile de recunoaștere date de către inculpat.

Chiar dacă inculpatul a declarat că nu a intenționat să o ucidă pe partea vătămată și în pofida faptului că leziunile suferite de aceasta au necesitat pentru vindecare doar 8-9 zile de îngrijiri medicale, instanța a reținut însă că acesta se face vinovat de săvârșirea

tentativei la infracțiunea de omor calificat prev. de art. 20 C.pen. raportat la art. 175 alin.1 lit. a și i C.pen. deoarece în raport de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de instrumentul folosit de inculpat (cuțitul pe care l-a adus de acasă), de regiunea în care a fost aplicată lovitură, se poate trage cu certitudine concluzia că intenția inculpatului a fost aceea de a o înjunghia pe concubina lui în inimă și că s-a pregătit în vederea materializării acestei rezoluții infracționale.

Instanța a considerat că în speța de față se justifică a fi reținută premeditarea ca circumstanță agravantă a infracțiunii de omor pentru că sunt îndeplinite următoarele condiții: rezoluția infracțională a precedat cu un oarecare interval de timp acțiunea agresivă, hotărârea deja luată fiind concretizată în anumite activități de pregătire a infracțiunii, respectiv inculpatul și partea vătămată erau separați în fapt datorită certurilor repetate dintre ei, iar înainte de agresiune inculpatul a încercat să o contacteze telefonic pe partea vătămată și cum aceasta i-a închis telefonul, pe fondul consumului de băuturi alcoolice, inculpatul a luat hotărârea infracțională, scop în care s-a deplasat la domiciliul său, a luat cuțitul, după care a plecat la locul de muncă al părții vătămate.

În consecință, s-a respins cererea formulată de către inculpat prin apărător având ca obiect schimbarea încadrării juridice a infracțiunii din tentativă la infracțiunea de omor calificat prev. de art.20 C.pen. raportat la art.175 alin.1 lit.a și i C.pen. în tentativă la infracțiunea de omor calificat prev. de art.20 C.pen. raportat la art.175 alin.1 lit.i C.pen..

Pe baza stării de fapt expusă mai sus, confirmată de probele administrate, tribunalul a reținut că în drept, faptele inculpatului V.Gh.C. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prev. de art. 1^a pct. 1 din Legea nr. 61/1991 republicată, art. 321 alin. 1 C.pen. și art. 20 C.pen. raportat la art. 175 alin.1 lit. a și i C.pen., toate cu aplicarea art. 33 lit. a și b C.pen..

Pentru aceste infracțiuni s-a dispus condamnarea inculpatului la pedepsele de 2 luni închisoare, 8 luni închisoare și respectiv 5 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit.a și b C.pen. pe timp de 2 ani, instanța a reținut în favoarea acestuia circumstanțele atenuante prev. de art.74 lit.a și c C.pen.. Astfel, inculpatul nu posedă antecedente penale, a avut o atitudine sinceră, a manifestat regret pentru săvârșirea faptei comise și și-a exprimat disponibilitatea în recuperarea integrală a prejudiciului cauzat, astfel cum a fost precizat de către partea vătămată, toate aceste aspecte fiind avute în vedere de către instanță în procesul individualizării pedepselor în sensul coborârii cuantumului acestora sub minimul special prevăzut de textele legale de incriminare.

La individualizarea răspunderii penale a inculpatului s-au avut în vedere și aspectele legate de pericolul social concret al faptelor ce i se rețin în sarcină, modalitatea și împrejurările în care au fost comise, urmarea produsă.

În temeiul art.33 lit.a, b C.pen., art.34 lit.b C.pen., art.35 alin.1 C.pen., instanța a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de 5 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art.64 lit.a și b C.pen. pe timp de 2 ani.

Pedeapsa a fost executată în regim privativ de libertate, apreciindu-se, în raport de natura infracțiunii, de urmarea produsă, de natura valorilor sociale lezate prin faptele inculpatului, că se justifică și aplicarea pedepsei accesorii prev. de art.64 lit.a teza a II-a C.pen..

Constatând că inculpatul a fost cercetat și judecat în stare de arest preventiv, s-a menținut în continuare privarea de libertate a acestuia, iar în baza art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată acestuia reținerea și arestul preventiv începând cu data de 09 martie 2010 la zi.

Având în vedere dispozițiile art.14 C.proc.pen., art.998 Cod civil, disponibilitatea manifestată de inculpat în recuperarea integrală a prejudiciului, instanța l-a obligat pe acesta la plata despăgubirilor civile, după cum urmează: către partea civilă M.D. la suma de 1.000 lei despăgubiri civile pentru daune materiale și suma de 50.000 lei

despăgubiri civile pentru daune morale, către partea civilă Spitalul Județean de Urgență „Dr. Constantin Oprea” Baia Mare la suma de 91,55 lei despăgubiri civile pentru daune materiale cu dobânda legală ce se va calcula conform O.G.nr.9/2000 și către partea civilă Serviciul de Ambulanță Județean Maramureș la suma de 501,12 lei despăgubiri civile pentru daune materiale cu dobânda legală ce se va calcula conform O.G.nr.9/2000.

În temeiul art.118 lit.b C.pen., s-a dispus confiscarea corpului delict înregistrat la poziția nr.44/2010 în Registrul corpurilor delict al instanței.

În temeiul art.191 C.proc.pen., a fost obligat inculpatul V.Gh.C., să plătească statului suma de 700 lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate în proces.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul V.Gh.C. și partea civilă M.D., ambii criticând soluția atacată ca fiind netemeinică și nelegală.

Inculpatul a solicitat desființarea hotărârii instanței și pronunțarea unei decizii prin care să se dispună schimbarea încadrării juridice din tentativă la infracțiunea de omor calificat prev. de art.20 C.pen. raportat la art.175 alin.1 lit.a și i C.pen. în tentativă la infracțiunea de omor prev. de art.20 C.pen. raportat la art.174 C.pen., achitarea pentru comiterea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri prev. și ped. de art. 321 al. 1 C.pen. potrivit dispozițiilor art. 11 pct. 2 lit. a rap. la art. 10 lit. a sau d C.proc.pen. și redozarea pedepselor aplicate.

În motivarea apelului inculpatul a arătat că s-au reținut greșit circumstanțele de calificare privind premeditarea și locul public, arătând că activitatea infracțională nu a fost precedată de activități de pregătire și că nu este suficient a te înarma și a executa activitatea de ucidere ulterior, după trecerea unui timp. În ceea ce privește locul public, a arătat că localul este unul privat, deci patronul putea să-și selecteze clientela iar în local era o singură persoană, respectiv martorul Z.R. care spune că totul s-a petrecut foarte repede, pe parcursul unui minut și nici nu a avut timp să sesizeze ce s-a întâmplat. Referitor la infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri, invocă existența doar a unei singure persoane care nici măcar nu a putut observa ce s-a întâmplat astfel că nu este îndeplinită cerința comiterii faptei în public. În ceea ce privește personalitatea făptuitorului, solicită a se observa că la fila 9 este un raport medico legal în care se concluzionează o tulburare pe fondul consumului de alcool. Inculpatul a recunoscut comiterea faptei și s-a autodenunțat, nu are antecedente penale, are un copil minor și a fost de acord să suporte despăgubirile civile solicitând redozarea pedepsei.

Partea civilă a criticat soluția instanței de fond cu privire la individualizarea pedepselor aplicate invocând greșita reținere a circumstanțelor atenuante legale, solicitând înlăturarea acestora și aplicarea unor pedepse situate în limitele speciale legale motivând că în mod eronat s-a reținut atitudinea sinceră a inculpatului în condițiile în care a avut o poziție oscilantă și că disponibilitatea de recuperare a prejudiciului nu este suficientă atâta timp cât nu a făcut nici un demers în acest sens.

Procedând la soluționarea apelurilor prin prisma motivelor invocate și pe baza actelor și lucrărilor dosarului, Curtea constată următoarele:

Instanța de fond a reținut o stare de fapt conformă cu realitatea, efectuând o cercetare judecătorească completă, administrând în mod direct și nemijlocit probe noi și procedând la readministrarea celor din faza de urmărire penală, ajungând în final la concluzia că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată.

Fără a relua argumentația stării de fapt, redată în considerentele hotărârii atacate, argumentație pe care tribunalul și-o însușește în întregime, astfel cum această posibilitate este conferită de practica CEDO și potrivit căreia poate constitui o motivare preluarea motivelor instanței inferioare (Helle împotriva Finlandei), se va sublinia cu privire la apărările invocate de către inculpat următoarele:

Instanța de fond a reținut în mod corect că raportat la ansamblul probatoriului administrat nu poate fi reținută teza potrivit căreia faptele nu ar fi fost comise în public și că nu ar fi premeditat comiterea infracțiunii de omor.

Potrivit art.152 lit.a C.pen. fapta se consideră săvârșită în public, atunci când a fost comisă într-un loc care prin natura sau destinația lui este totdeauna accesibil publicului, chiar dacă nu este prezentă nici o persoană.

În speță, din examinarea probelor administrate în cauză, se constată că instanța de fond a încadrat corect fapta inculpatului în tentativă la infracțiunea de omor calificat, fiind săvârșită în public, atât în raport cu locul unde a fost comisă, respectiv în zona barului unei pensiuni și în timpul orarului de funcționare, loc care, prin destinație, este un loc accesibil publicului.

Susținerea inculpatului potrivit căreia imobilul și activitatea derulată în acesta au caracter privat nu este relevantă sub aspectul cerințelor art. 152 C.pen. deoarece locul este public prin destinație, iar natura activității este aceea de deservire a publicului, fiind irelevantă forma de proprietate asupra imobilului. De altfel, martorul Z.R.S. prezent la incident era cazat la pensiune și servea masa în momentul consumării acțiunii agresive a inculpatului în chiar zona unde s-a derulat evenimentul (f. 49 dos. u.p., f. 192 dos.fond).

Referitor la caracterul premeditat al acțiunii inculpatului, potrivit literaturii de specialitate premeditarea presupune existența unui interval de timp între momentul luării hotărârii infracționale și până la momentul executării infracțiunii înăuntrul căruia făptuitorul săvârșeste acte de pregătire de natură să întărească hotărârea luată și să asigure realizarea ei, precum și existența unei activități psihice de reflexie și chibzuire asupra modului de aducere la îndeplinire a hotărârii infracționale.

În cauză, din declarațiile părții vătămate și ale martorei G.A.D. (f.103) rezultă că între inculpat și partea vătămată relațiile erau grav deteriorate și caracterizate prin certuri frecvente, finalizate cu amenințarea cu moartea și agresiunea fizică a victimei de către inculpat, toate având ca sursă consumul de băuturi alcoolice și gelozia inculpatului. Se mai arată că inculpatul a mai venit la locul de muncă al victimei și cu alte ocazii când, din aceleași motive, a provocat scandal, ceea ce a determinat pe șefa părții vătămate să îi interzică inculpatului să o viziteze pe aceasta. Mai rezultă că în ziua incidentului între părți au avut loc mai multe discuții telefonice, pe parcursul cărora inculpatul a amenințat cu moartea victima, aceasta constatând că inculpatul era sub influența băuturilor alcoolice motiv pentru care i-a comunicat că înțelege să rupă relația lor și i-a cerut să părăsească domiciliul comun.

Potrivit declarației părții vătămate și a martorului Z.S., abia la ora 21,40 inculpatul a venit la locul de muncă al victimei, după ce în prealabil a luat un cuțit pe care-l folosea la abatorul unde lucra la sacrificarea animalelor (inculpatul fiind măcelar), a lovit cu pumnul victima în față, după care i-a aplicat o lovitură cu acel cuțit în zona stângă a toracelui.

În contextul celor arătate, este evident că inculpatul a avut timpul necesar luării hotărârii infracționale, timp în care a decis asupra motivelor, modului și locului de acțiune, a mijloacelor, dar și a consecințelor (semnificativă este afirmația potrivit căreia nu-l interesează „de poliție sau de altcineva”, adică nu îl interesează consecințele faptei sale –f.43 dos.u.p.) ceea ce conturează caracterul premeditat al acțiunii inculpatului.

Sub aspectul laturii subiective, inculpatul a acționat cu intenția de a ucide raportat la mijlocul folosit (un cuțit de dimensiune mari, folosit în măcelărie), zona vizată (partea stângă a toracelui unde este știut că se află un organ vital – inima), caracterul succesiv al actelor agresive, menite să înlăture posibilitatea de reacție a victimei (inculpatul a aplicat întâi victimei o lovitură în față), disproporția evidentă dintre forța fizică a inculpatului și cea a victimei și intensitatea loviturii.

Referitor la infracțiunea prevăzută de art. 321 al. 1 C.pen., sub aspectul laturii obiective, aceasta se realizează prin săvârșirea în public de acte, gesturi, de proferarea de cuvinte sau expresii sau orice alte manifestări care aduc atingere bunelor moravuri ori produc scandal public, ceea ce înseamnă că acțiunea realizată prin una dintre aceste modalități alternative dobândește caracter penal numai datorită rezultatului pe care-l produce.

Scandalul public presupune „zarvă, vâlvă produsă printr-o faptă urâtă, rușinoasă, indignare, revoltă, provocată de o asemenea faptă”, nefiind vorba de o revoltă cu caracter singular.

În cauză cerințele de mai sus au fost neîndoielnic realizate raportat la faptul că inculpatul a înțeles să-și rezolve problemele de cuplu prin folosirea violenței extreme, recurgând chiar la încercarea de suprimare a vieții partenerei de viață. Mai mult, acțiunea s-a consumat la locul de muncă al victimei și în prezența unui client, iar consecințele imediate au fost percepute și de martora A.S.. Așa fiind, o atare faptă și mobilul comiterii acesteia este de natură a produce urmările prevăzute de textul legal, fiind evident că nu poate rămâne fără ecou în rândul comunității din care provin inculpatul și victima.

În plan subiectiv, inculpatul a acționat cel puțin cu intenție indirectă, acceptând producerea rezultatului socialmente periculos atâta timp cât susnumitul a conceput ca un mijloc de rezolvare a relației sale cu victima recurgerea la o acțiune agresivă a cărei consumare să se producă în loc public, respectiv la locul de muncă al părții vătămate.

Cu privire la modalitatea de individualizare a pedepsei, Curtea retine ca potrivit art.72 din C.pen. la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

În speță, s-a probat că inculpatul a comis o faptă care fac parte din categoria infracțiunilor de pericol și rezultat ce ocrotesc relațiile sociale care asigură dreptul la viață și normala derulare a vieții cotidiene. De asemenea, s-a dovedit fără nici un dubiu că inculpatul a comis faptele pe fondul consumului de alcool și a sentimentelor de gelozie exagerată, a avut o poziție sinceră, a colaborat în toate fazele procesului penal și a manifestat regret. De aceea, raționamentul primei instanțe care a condus la reținerea de circumstanțe atenuante facultative în favoarea inculpatului este corect astfel că nu poate fi reținute concluziile părții civile de înlăturare a acestor circumstanțe.

Asa fiind, concluzia care se desprinde este aceea că s-a acordat suficientă și echilibrată importanță gradului de pericol social al infracțiunii, dar și pozitiei procesuale a inculpatului prin reținerea circumstanțelor atenuante facultative, astfel că pedeapsa aplicată este justă și proporțională, în măsură să asigure funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al sancțiunii.

Solicitarea inculpatului de a se acorda o eficiență mai sporită circumstanțelor atenuante legale nu poate fi primit, deoarece coborârea pedepselor sub minimul special prevăzut de lege într-o masura mai mare ar conduce la stabilirea unei sancțiuni în vădită disproporție cu gradul concret de pericol social al faptelor, cu consecința lipsirii de eficiență juridică a pedepsei.

Pentru toate aceste motive în temeiul art. 385/15 pct. 1 lit. b C.proc.pen. se vor respine ca nefondate recursurile declarate de inculpatul V.Gh.C. și partea civilă M.D., iar sentința atacată se va menține în totalitate ca fiind legală și temeinică.

Cu privire la starea de arest a inculpatului, existența cazului de arestare prev.de art.148 lit.f Cod proc.pen. este pe deplin probat, așa încât revocarea măsurii preventive a arestării nu se impune deoarece săvârșirea acestor infracțiuni, precum și modalitatea de comitere denotă un pericol social major.

Așa fiind, constatând că sunt întrunite atât cerințele legale în materie, cât și prevederile art. 5 pct.1 lit. a și c din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea va menține starea de arest a inculpatului, întrucât hotărârea provizorie de condamnare justifică privarea de libertate în scopul garantării executării pedepsei aplicate potrivit art. 5 paragraf 1 din CEDO (cauza Tommasi vs.Franța).

Chiar dacă hotărârea de condamnare a inculpatului pronunțată pe fond de Tribunalul Sălaj nu are caracter definitiv, fiind apelată de către inculpat, ea este totuși de natură să justifice continuarea privării de libertate a acestuia, în condițiile art. 5 paragraf 1 lit. a din CEDO, astfel cum a fost interpretat de aceeași instanță în cauza Wemhoff contra Germaniei.

În privința pedepselor accesorii respectiv a interzicerii dreptului de a alege, curtea apreciază că acesta a fost corect aplicat deoarece în cauză inculpatul a comis o infracțiune constând în încercarea de suprimare a vieții unei personae. Gravitatea faptei relevă că inculpatul nu avea capacitatea de a aprecia asupra unor valori fundamentale cum este viața.

Este adevărat că, într-o societate democratică, și dreptul la alegeri libere este o valoare fundamentală.

Din moment ce inculpatul nu are maturitatea de a respecta dreptul la viață al celor mai apropiați semeni, acesta fiind unul din motivele pentru care va fi lipsit de libertate până la executarea pedepsei, se impune în mod rezonabil concluzia că inculpatul nu este în măsură să aprecieze asupra modului cum este guvernată țara și să-și exprime opinia cu privire la alegerea corpului legislativ.

Prin urmare, este proporțională și justificată măsura interzicerii drepturilor sale electorale de către instanță pe durata executării pedepsei.

Inculpatul a beneficiat de apărător din oficiu astfel că în temeiul art. 189 C.proc.pen. se va stabili în favoarea Baroului de Avocați Cluj suma de 50 lei onorariu parțial pentru apărătorul din oficiu ce se va avansa din FMJ.

În temeiul art. 192 al. 2 C.proc.pen. se va obliga inculpatul să achite suma de 200 lei cheltuieli judiciare către stat din care 50 lei onorariul apărătorului din oficiu și, cu același titlu, se va obliga partea civilă M.D. să plătească suma de 150 lei.

2. INIȚIEREA ORI CONSTITUIREA UNUI GRUP INFRAȚIONAL ORGANIZAT. CRITERII.

Potrivit art. 2 lit. a) din Legea nr. 39/2003, prin grup infracțional organizat se înțelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, care există pentru o perioadă și acționează în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni grave, pentru a obține direct sau indirect un beneficiu financiar sau alt beneficiu material,

Infracțiunea prevăzută în art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, în modalitatea constituirii unui grup infracțional organizat, implică o activitate de alcătuire, de înființare a grupului, iar în modalitatea inițierii implică acțiuni prin care se pun bazele acestui grup, toate acestea presupunând stabilirea componenței, structurii, modului de organizare și operare, scopului și mijloacelor, a rolului fiecărui membru și modalităților de aducere la îndeplinire a scopului urmărit.

Sub aspect subiectiv, este necesar ca persoanele care urmăresc inițierea și constituirea unui astfel de grup să fie de acord să facă parte din structura acestuia, să achieseze la scopul urmărit de grup și modalitățile de aducere la îndeplinire și, în final, să contribuie activ la realizarea acestui scop.

Nu se poate reține existența grupului infracțional organizat atâta timp cât în cauză s-a probat că principala caracteristică a modului de acționare era sporidicitatea, că inculpatul și celelalte persoane presupus a face parte din grup nu se

cunoșteau toți între ei și nici nu efectuau fiecare activități fixe, bine stabilite, și că aceste persoane, printre care și inculpatul, erau persoane la care se apela individual și ocazional pentru procurarea de droguri ori pentru a pune la dispoziție astfel de substanțe la petreceri (gratuit ori contracost), fără a se putea stabili vreo conexiune între acțiunile acestora.

DECIZIA PENALĂ NR.160/A/30.11.2010

Deliberând reține că prin sentința penală nr. 261/04.06.2010 a Tribunalului Cluj a fost condamnat inculpatul T.L. la următoarele pedepse:

- 1 (un) an și 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de risc prev. de art. 2 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 al. 2 C.p. cu aplic. art. 16 din Legea 143/2000, art. 74 lit. a și c C.pen., art. 76 lit.d C.pen.;

- 2(doi) ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc prev. de art. 2 alin.2 din Legea nr. 143/2000 cu aplic art 41 al.2 Cp. cu aplic. art. 16 din Legea 143/2000, art. 74 lit. a și c C.pen., art. 76 lit.b C.pen.

-2(două) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de risc fără drept pentru consum propriu prev. de art. 4 alin. 1 din Legea nr.143/2000 cu aplic. art.41 al 2 C.pen., cu aplic. art. 16 din Legea 143/2000, art.74 lit. a și c C.pen., art. 76 lit. e C.pen.

- 10 (zece) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de mare risc fără drept pentru consum propriu prev. de art. 4 alin. 2 din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 al 2 Cp. cu aplic. art. 16 din Legea 143/2000, art. 74 lit. a și c C.pen., art. 76 lit.d C.pen.

În temeiul art.33 lit.a, art.34 lit.b C.pen. s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 2 (doi) ani și 6 luni închisoare.

În temeiul art.71 C.pen. s-a interzis inculpatului drepturile prev. de art. 64 lit.a teza a II-a C.pen.

În baza art. art. 2 al. 1 și 2 din Legea 143/2000, art.53 pct.2 lit.a, art. 64 lit. a teza a II-a, art.65 și art. 66 C.pen.s-a interzis inculpatului pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice; cu aplicarea art. 35 al.3 C.pen.

În temeiul art. 88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului, timpul reținerii și al arestării preventive începând cu data de 07.06.2009 și până la data de 14.10.2009.

În temeiul art. 11 pct.2 lit.a, art. 10 lit. d C.proc.pen. a fost achitat inculpatul T.L. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de inițiere și constituire de grup infracțional organizat constituit în vederea comiterii unei infracțiuni grave și urmat de comiterea unei astfel de infracțiuni prev. de art. 7 al. 1 și al. 3 din Legea nr. 39/2003.

În temeiul art. 86 ind. 1C.pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a pedepsei aplicate inculpatului T.L. pe un termen de încercare de 5 ani și 6 luni, stabilit conform art.86 ind.2 C.pen., supravegherea urmând a fi încredințată Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Sibiu.

În temeiul art. 86 ind. 3 C.pen., pe durata termenului de încercare, inculpatul se va supune următoarelor măsuri de supraveghere:

- se va prezenta la datele fixate la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Sibiu;

- să anunțe în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile precum și întoarcerea;

- să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

- să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență;

În temeiul art. 359 C.proc.pen. s-a atras atenția inculpatului asupra cazurilor de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere, prev. de art. 86 ind.4 C.pen.

În temeiul art. 71 al.5 C.pen. pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei s-a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii aplicate.

În temeiul art. 350 C.proc.pen. s-a menținut măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara luată față de inculpatul T.L., fără încuviințarea instanței de judecată, până la rămânerea definitivă a prezentei sentințe.

În temeiul art. 17 al. 3 din Legea nr. 143/2000 s-a dispus confiscarea de la inculpatul T.L. a sumei de 590 lei, sume obținute în urma valorificării drogurilor de risc.

În temeiul art. 191 al.1 C.pr.pen a fost obligat inculpatul T.L. la plata sumei de 2000 RON cheltuieli judiciare în favoarea statului.

În temeiul art.192 al.3 C.proc.pen. restul cheltuielilor judiciare au rămas în sarcina statului.

Pentru a pronunța această soluție instanța de fond a reținut că prin Rechizitoriul cu nr.21/D/P/2008 al Ministerului Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, D.I.I.C.O.T., Serviciul Teritorial Cluj s-a dispus trimiterea în judecată în stare de arest preventiv a inculpatului T.L., pentru săvârșirea infracțiunii de inițiere și constituire a unui grup infracțional organizat în vederea comiterii unei infracțiuni grave și urmat de comiterea unei astfel de infracțiuni prev. de art.7 alin.1 și 3 din Legea nr.39/2003, traficul de droguri de mare risc prev. de art.2 alin.2 din Legea nr.143/2000 cu aplic.art.41 alin.2 C.pen., trafic de droguri de risc prev. de art.2 alin.1 din Legea nr.143/2000 cu aplic.art.41 alin.2 C.pen. cumpărare și deținere de droguri de mare risc și de risc, în vederea consumului propriu prev. de art.4 alin.1 și 2 din Legea nr.143/2000, cu aplic. art. 41 alin.2, toate cu aplic.art.33 lit.a și art.16 din Legea nr.143/2000.

În esență, prin actul de sesizare al instanței de judecată în sarcina inculpatului s-a reținut că în cursul anului 2007, împreună cu O.V., T.S., J.Șt., T.A. și M.A. a constituit un grup infracțional organizat în vederea desfășurării de activități de trafic de droguri în localitatea Cluj-Napoca, urmat de săvârșirea acestor infracțiuni.

De asemenea, s-a mai arătat că în cursul anului 2007, în baza unei rezoluții infracționale unice, împreună cu sus-numiții, a oferit, a pus în vânzare, a vândut efectiv, a distribuit, a livrat cu orice titlu droguri de risc (cannabis și rezină de cannabis) și de mare risc (comprimate ecstasy și cocaină) față de un număr impresionat de tineri din localitatea Cluj-Napoca.

În sarcina inculpatului T.L. s-a mai reținut că în aceeași perioadă a deținut droguri de risc și de mare risc în vederea propriului consum.

Analizând actele de la dosarul cauzei, instanța a reținut că în anul 2007, inculpatul T.L. era student în localitatea Cluj-Napoca, urmând cursurile unei facultăți tehnice. În acea perioadă inculpatul a devenit consumator de droguri de risc - cannabis și rezină de cannabis - și, după ce l-a cunoscut prin intermediul prietenie sale pe numitul O.V. (martor în prezenta cauză și inculpat în dosarul cu nr.1548/117/2008 al Tribunalului Cluj) cu care s-a împrietenit, și droguri de mare risc - comprimate de ecstasy și cocaină.

Inculpatul T.L. este din localitatea Mediaș și cu ocazia deplasării sale din Cluj-Napoca în localitatea de domiciliu, în cursul anului 2007, de la numiții „Mățu” și „Cadu”, respectiv de la martorul D.T., acesta își procura droguri de risc și de mare risc, pentru consumul său propriu sau pentru a fi vândute către alte persoane.

Astfel, din declarația martorului D.T. (f.174) a rezultat că în cursul anului 2007 sau 2008, în schimbul unei cantități de 10-15 gr. hașiș primită de la inculpat, i-a remis acestuia 30 pastile de ecstasy. De asemenea, în aceeași perioadă martorul a consumat de mai multe ori hașiș împreună cu inculpatul, hașiș care aparținea inculpatului. A mai arătat martorul că de la un prieten comun al său și al inculpatului, a aflat că acesta din urmă și-a procurat de la numitul „Mățu” din Mediaș, o oarecare cantitate de hașiș.

De asemenea, din declarația martorului D.R. a rezultat că a achiziționat de la inculpatul T.L., gratuit sau contracost, de aproximativ 10 ori, hașiș, achitând aproximativ 20-30 lei/gr., iar din declarația martorului B.M.C. rezultă că în cursul anului 2007 a consumat împreună cu inculpatul și cu martorul O.V. o țigară conținând hașiș, că a cumpărat de la inculpat în aceeași perioadă 1 gr de hașiș cu suma de 40-60 lei/gr., precum și o pastilă de ecstasy, fără a putea preciza suma achitată.

Din declarația martorului A.E., dată în faza de urmărire penală, a rezultat că acest martor a cumpărat de aproximativ 20 de ori hașiș de la inculpatul T.L. cu câte 50 lei/gr.

De asemenea, din declarația martorului T.S. a rezultat că inculpatul T.L. i-a vândut în luna decembrie 2007, 3 pastile de ecstasy cu suma de 30-50 lei/ pastilă, în timp ce se afla în locuința martorului J.Șt., ocazie cu care și acesta din urmă a cumpărat 7 pastile de ecstasy, aspect confirmat de acest martor prin declarația dată în cauză.

Din declarația martorului O.V. a rezultat că în cursul anului 2007, în repetate rânduri a consumat împreună cu inculpatul droguri, respectiv ecstasy, cannabis și rezină de cannabis, acestea aparținând uneori martorului, alteori inculpatului. Din declarația aceluiași martor rezultă că știe că inculpatul T.L., în aceeași perioadă, a oferit și altor persoane, asemenea droguri, gratuit sau contracost.

Declarațiile martorilor de mai sus se coroborează cu declarația inculpatului care a recunoscut atât consumul de droguri de risc – cannabis și rezină de cannabis și de mare risc – ecstasy – cât și oferirea de droguri de mare risc sau de risc către martorii sus indicați. De remarcat că inculpatul T.L. în declarația dată a confirmat aspecte care îl incriminează, în raport cu acești martori, aceștia încercând să minimalizeze atât cantitatea drogurilor achiziționate de la inculpat cât și natura acestora (de ex. martorii D.T., Berbecuț Marius Cristian).

Față de aceste mijloace de probă, instanța a apreciat ca fiind dovedită învinuirea adusă inculpatului T.L. în ceea ce privește comiterea infracțiunii prev. de art.4 alin.1 și 2 din Legea nr.143/2000 cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., art.2 alin.1 și 2 din Legea nr.143/2000, art.41 alin.2 C.pen., actele materiale reținute fiind în raport cu martorii mai sus indicați.

În ceea ce privește celelalte persoane indicate în actul de sesizare al instanței de judecată și cu privire la care s-a reținut caracterul continuat al infracțiunii prev. de art.2 alin.1 și 2 din Legea nr.143/2000, instanța reține că față de mijloacele de probă administrate nu a rezultat nici că inculpatul T.L. le-ar fi oferit gratuit sau contracost droguri de risc sau de mare risc și nici că drogurile achiziționate de către acești martori de la alte persoane ar fi provenit de la inculpatul T.L., astfel că aceste acte materiale nu vor fi reținute în sarcina inculpatului în cuprinsul infracțiunii continuate de trafic de droguri prev. de art. 2 alin.1 și 2 din Legea nr.143/2000.

Nu au putut fi reținute apărările inculpatului T.L. în sensul că în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de droguri de mare risc întrucât nu s-a făcut dovada că respectivele substanțe la care au făcut referire martorii ca fiind achiziționate de la inculpat, ar consta efectiv în substanțe interzise de lege, în condițiile în care chiar inculpatul a arătat că substanțele distribuite erau pastile ecstasy, droguri de mare risc.

În ceea ce privește infracțiunea de inițiere și constituire de grup infracțional organizat constituit în vederea comiterii unei infracțiuni grave urmat de comiterea unei astfel de infracțiuni, prev. de art.7 alin.1 și 3 din Legea nr.39/2003 reținută, de asemenea, în sarcina inculpatului, de către organele de urmărire penală, instanța a apreciat că în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

Astfel, potrivit art.7 din Legea nr.39/2003 coroborat cu art.2 lit. a din Legea nr.39/2003 constituie infracțiune inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup, prin grup infracțional organizat înțelegându-se grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, care există pentru o perioadă și acționează în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni grave, pentru a obține direct sau indirect un

beneficiu financiar sau un alt beneficiu material; nu constituie grup infracțional organizat grupul format ocazional în scopul comiterii imediate a uneia sau mai multor infracțiuni și care nu are continuitate sau o structură determinată ori roluri prestabilite pentru membrii săi în cadrul grupului.

În prezenta cauză, în sarcina inculpatul T.L. s-a reținut că împreună cu O.V., J.Șt., T.S.A., T.A.N. și M.A. ar fi constituit un grup infracțional organizat, rolul inculpatului fiind acela de a procura pastile ecstasy în principal dar și hașiș și care ulterior urmau a fi valorificate prin intermediul celorlalți membrii către alte persoane. S-a reținut că liderul grupului a fost O.V., că M.A., aflat în Spania, avea rolul de a trimite în țară colete cu hașiș, colete ridicate ulterior de către J.Șt., care din dispoziția liderului, le livra către diverse persoane. Rolul lui T.S.A. și T.A.N. era acela de a găsi persoane interesate în cumpărarea de droguri.

Inculpatul l-a cunoscut pe O.V. așa cum s-a arătat anterior, în cursul anului 2007 prin intermediul colegelor de apartament de atunci a inculpatului, între cei doi legându-se o relație de amicitie, iar pe T.S. și J.Șt. inculpatul Tollas Levente i-a cunoscut în toamna anului 2007 prin intermediul lui O.V.. Pe T.A. Nicolae și M.A., inculpatul nu îi cunoaște.

Din declarațiile inculpatului coroborate cu ale martorilor de mai sus, precum și a martorelor Prodan Irene Octavia și Prodan Anca, a rezultat că în contextul în care inculpatul era amic cu O.V., amândoi fiind consumatori de droguri, aceștia se întâlneau frecvent în cluburi sau la cafenea și că aceștia singuri sau cu alte persoane consumau droguri aparținând fie inculpatului fie lui O.V.. În cadrul relațiilor cu O.V., acesta fiind prieten și cu J.Șt. și T.S., inculpatul se întâlnea sporadic și cu aceștia, de asemenea consumatori de droguri, contactele în legătură cu drogurile fiind reliefate cu ocazia analizării declarațiilor acestor din urmă martori.

Din declarațiile martorilor K.A., K.P.I., M.M.A., N.I.M., B.I.M., C.M.G., T.D. audiați în fața instanței de judecată și indicați în actul de sesizare ca fiind parte din persoanele care au beneficiat de droguri prin intermediul grupului infracțional organizat, constituit din persoanele indicate anterior, rezultă că pe inculpatul T.L. nu îl cunosc nici după nume, nici după poreclă și nici după fizionomie. De asemenea, parte din acești martori au arătat că au achiziționat în cursul anului 2007 droguri de risc și pastile ecstasy de la O.V., T.S., J.Șt. ori T.A. însă au precizat că nu știu de unde aveau aceștia drogurile. De asemenea, unii dintre acești martori au precizat că drogurile nu le solicitau doar de la unul dintre sus-numiții, ci de la oricare, și nici nu s-a întâmplat ca vreodată să solicite droguri de la unul dintre aceștia și să fie trimis la altul dintre ei pentru a lua drogul sau să discute de preț cu vreunul și banii să-i remită altuia (potrivit acușării, fiecare membru din cadrul grupului avea o „specializare”- de a găsi persoane interesate să cumpere droguri, de a negocia prețul, de a livra drogul).

Față de aceste mijloace de probă administrate, instanța a reținut că în cauză nu s-a dovedit în mod cert constituirea de către inculpat a unui grup infracțional organizat, în sensul art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.39/2003, ori aderarea acestuia la un astfel de grup și nici rolul său de a furniza pastile de ecstasy și hașiș acestuia pentru ca ulterior drogurile să fie comercializate către persoanele indicate în actul de sesizare, parte audiate în cauză în calitate de martori.

Relațiile dintre inculpat și ceilalți membrii menționați ca făcând parte din grupul infracțional organizat, în legătură cu drogurile, au fost reciproce și sporadice, insuficiente pentru a reține un rol al inculpatului, bine stabilit, de furnizare de droguri pentru valorificarea ulterioară a acestora de către ceilalți membrii ori acționarea coordonată a acestuia, după reguli bine stabilite.

Este de reținut și că, sub aspectul laturii subiective, existența unui grup infracțional organizat, presupune o coeziune psihică între membrii grupului, fiecare cunoscând rolul său și al celorlalți în cadrul grupului, reguli bine stabilite și acționarea coordonată a tuturor membrilor. Or, din declarațiile martorilor audiați rezultă că membrii grupului nu se cunoșteau toți între ei și nici nu efectuau fiecare activități fixe,

bine stabilite, ci dimpotrivă, își remiteau reciproc substanțe interzise, pe care uneori, le remiteau gratuit sau contracost și altor persoane din cercul său de prieteni.

Concluzionând, față de cele de mai sus, instanța a apreciat că în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.7 alin.1 și 3 din Legea nr.39/2003, atât sub aspectul laturii obiective, astfel cum s-a arătat mai sus cât și sub aspectul laturii subiective, dispunând achitarea inculpatului T.L. în raport cu această infracțiune.

La individualizarea pedepselor ce s-a aplicat inculpatului instanța de judecată a avut în vedere dispozițiile art.72 C.pen., respectiv gradul ridicat de pericol social al faptelor comise, limitele legale de pedeapsă, prin reținerea art.16 din Legea nr.143/2000, natura drogurilor deținute de către inculpat, numărul actelor materiale reținute în sarcina sa, dar și persoana inculpatului care nu are antecedente penale și care a recunoscut parțial învinuirea adusă. Aceste din urmă împrejurări instanța le-a reține ca circumstanțe atenuante în favoarea inculpatului conform art. 74 lit. a și c C.pen.

Astfel, câte o pedeapsă de 1 an și 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de risc prev. de art. 2 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 al. 2 C.p. și art. 16 din Legea 143/2000, art. 74 lit. a și c C.pen., art. 76 lit.d C.pen.; 2 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc prev. de art. 2 alin.2 din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 al.2 C.p. cu aplic. art. 16 din Legea 143/2000, art. 74 lit. a și c C.pen., art. 76 lit.b C.pen.; 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de risc fără drept pentru consum propriu prev. de art. 4 alin. 1 din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 al 2 C.p. cu aplic. art. 16 din Legea 143/2000, art. 74 lit. a și c C.pen., art. 76 lit.e C.pen. și 10 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de mare risc fără drept pentru consum propriu prev. de art. 4 alin. 2 din Legea nr. 143/2000 cu aplic. art. 41 al 2 Cp. cu aplic. art. 16 din Legea 143/2000, art. 74 lit. a și c C.pen., art. 76 lit.d C.pen., instanța a apreciat că sunt pedepse date cu respectarea dispozițiilor art.52, art.72 C.pen.

Constatând că infracțiunile reținute în sarcina inculpatului sunt comise în concurs real, în temeiul art.33 lit.a, art.34 lit.b C.proc.pen. instanța a contopit pedepsele aplicate în pedeapsa cea mai grea de 2 ani și 6 luni închisoare.

În temeiul art. 71 C.pen. instanța a interzis inculpatului drepturile prev. de art.64 lit.a teza a II-a C.pen.

În baza art. art. 2 al. 1 și 2 din Legea 143/2000, art.53 pct.2 lit.a, art. 64 lit. a teza a II-a, art.65 și art. 66 C.pen. s-a interzis inculpatului pe o durată de 5 ani după executarea pedepsei principale exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice; cu aplicarea art. 35 al.3 C.pen.

În temeiul art. 88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa rezultantă aplicată inculpatului, timpul reținerii și al arestării preventive începând cu data de 07.06.2009 și până la data de 14.10.2009.

În temeiul art. 86 ind.1 C.pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a pedepsei aplicate inculpatului T.L. pe un termen de încercare de 5 ani și 6 luni, stabilit conform art.86 ind.2 C.pen., supravegherea urmând a fi încredințată Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Sibiu.

În temeiul art. 86 ind. 3 C.pen., pe durata termenului de încercare, inculpatul s-a supus următoarelor măsuri de supraveghere: se va prezenta la datele fixate la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Sibiu; să anunțe în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile precum și întoarcerea; să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă; să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele sale de existență;

În temeiul art. 359 C.proc.pen. s-a atras atenția inculpatului asupra cazurilor de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere, prev. de art. 86 ind.4 C.pen.

În temeiul art. 71 al.5 C.pen. pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei s-a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii aplicate.

În temeiul art. 350 C.proc.pen. s-a menținut măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara luată față de inculpatul T.L., fără încuviințarea instanței de judecată, până la rămânerea definitivă a prezentei sentințe.

În temeiul art. 17 al. 3 din Legea nr. 143/2000 tribunalul a dispus confiscarea de la inculpatul T.L. a sumei de 590 lei, sume obținute în urma valorificării drogurilor de risc.

În temeiul art. 11 pct.2 lit.a, art. 10 lit. d C.proc.pen. instanța l-a achitat pe inculpatul T.L. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de inițiere și constituire de grup infracțional organizat constituit în vederea comiterii unei infracțiuni grave și urmat de comiterea unei astfel de infracțiuni prev. de art. 7 al. 1 și al. 3 din Legea nr. 39/2003.

În temeiul art. 191 al.1 C.proc.pen. a fost obligat inculpatul T.L. la plata sumei de 2000 RON cheltuieli judiciare în favoarea statului.

În temeiul art.192 al.3 C.proc.pen. restul cheltuielilor judiciare au rămas în sarcina statului.

Împotriva acestei soluții au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - DIICOT –Serviciul Teritorial Cluj și inculpatul T.L.

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - DIICOT –Serviciul Teritorial Cluj a criticat hotărârea atacată ca fiind nelegală referitor la soluția de achitare a inculpatului pentru comiterea infracțiunii de inițiere și constituire de grup infracțional organizat în vederea comiterii unei infracțiuni grave și urmat de comiterea unei astfel de infracțiuni prev. de art. 7 al. 1 și al. 3 din Legea nr. 39/2003, precum și pentru netemeinicie raportat la cuantumul pedepselor aplicate și modalitatea de executare a sancțiunii.

În motivarea apelului s-a arătat că în cauză s-au administrat suficiente probe din care rezultă indubitabil că rolul inculpatul în cadrul grupului a fost acela de a furniza droguri de mare risc dar și droguri de risc, că inculpatul a desfășurat aceste activități la cererea inculpatului O.V., cu care se împrietenise, devenind principalul furnizor de droguri de mare risc a acestui grup, că inculpatul s-a aflat într-o stare de coeziune psihică cu restul membrilor grupului, că a avut conștiința apartenenței la acest grup, că și-a asumat rolul de furnizor de droguri de mare risc, motiv pentru care se impune condamnarea inculpatului pentru această infracțiune. Invocă sentința penală nr.596 din 2008 a Tribunalului Cluj prin care s-a dispus condamnarea inculpaților O.V., T.A., J.Șt. și T.S., inclusiv pentru inițiere și constituire a unui grup infracțional organizat în vederea săvârșirii unor infracțiuni grave și în motivele căreia se invocă și apartenența inculpatului Tallos la acest grup.

În ceea ce privește cuantumul pedepsei, apreciază că se impune o majorare a acesteia având ca modalitate de executare în regim de detenție, raportat la natura infracțiunilor, la gravitatea faptelor reflectată în modalitățile de comitere a faptelor reținute, de perioada îndelungată, de urmările care s-au produs și se puteau produce referitor la sănătatea consumatorilor ce au cumpărat droguri de la inculpat. Apreciază că circumstanțele personale ale inculpatului constând în lipsa antecedentelor penale și atitudinea sinceră nu justifică reținerea unei circumstanțe atenuante.

Inculpatul T.L. a criticat sentința instanței de fond cu privire la modalitatea de individualizare a executării pedepsei solicitând a se constata că se regăsesc toate condițiile legale ale aplicării art.81 C.pen. cu motivarea că la dosar există date suficiente din care rezultă că a avut un comportament ireproșabil în momentul în care a venit în țară, a avut un comportament adecvat și cât a locuit în Israel, a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a convinge instanța că nu mai este implicat în astfel de activități, că tot ceea ce a făcut se datorează vârstei.

Procedând la soluționarea apelurilor prin prisma motivelor invocate și pe baza actelor și lucrărilor dosarului, Curtea constată următoarele:

Instanța de fond a reținut o stare de fapt conformă cu realitatea și sprijinită pe interpretarea și analiza judicioasă a unui probatoriu complet administrat atât în faza de urmărire penală, cât și în fața primei instanțe.

Curtea își însușește în întregime argumentația instanței de fond, astfel cum această posibilitate este conferită de practica CEDO și potrivit căreia poate constitui o motivare preluarea motivelor instanței inferioare (Helle împotriva Finlandei).

Referitor la criticile aduse soluției instanței de fond, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 345 al.1 C. proc.pen., asupra învinuirii aduse inculpatului, instanța hotărăște prin sentință, pronunțând după caz condamnarea, achitarea sau încetarea procesului penal.

Art. 345 al.2 din același Cod, precizează că soluția de condamnare a inculpatului se pronunță numai dacă instanța constată că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Din economia acestor texte de lege, rezultă, cu claritate, că instanța de judecată pronunță condamnarea inculpatului numai în situația în care probele strânse în cursul urmăririi penale și verificate în cursul cercetării judecătorești dovedesc, în mod cert, printre altele, că fapta a fost săvârșită de inculpat.

Potrivit art. 200 C.proc.pen. „ urmărire penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Art. 289 C.proc.pen. dispune că „ judecata cauzei se face în fața instanței constituită potrivit legii și se desfășoară în ședință publică, oral, nemijlocit și în contradictoriu”.

Astfel, probele strânse în cursul urmăririi penale servesc numai ca temei pentru trimiterea în judecată. Pentru a servi drept temei de condamnare, probele strânse în cursul urmăririi penale trebuie verificate în activitatea de judecată de către instanță, în ședință publică, în mod nemijlocit, oral și în contradictoriu.

Numai după verificarea efectuată, în aceste condiții, instanța poate reține, motivat, că exprimă adevărul fie probele de la urmărire penală, fie cele administrate în cursul judecătii.

Pe de alta parte, în raport de dispozițiile art. 62, 63 C.proc.pen., cu referire la art. 1, art. 200, art. 289 C.proc.pen., hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecătii trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv , fără discontinuitate.

Ori, în cauză, probele strânse în cursul urmăririi penale și care au servit drept temei de trimitere în judecată, precum și probele administrate în faza judecătii nu dovedesc că inculpatul se face vinovat de comiterea tuturor infracțiunilor și actelor pentru care a fost trimis în judecată.

Astfel, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de inițiere și constituire de grup infracțional organizat constituit în vederea comiterii unei infracțiuni grave și urmat de comiterea unei astfel de infracțiuni prev. de art. 7 al. 1 și al. 3 din Legea nr. 39/2003, Curtea constată că în mod corect instanța de fond a reținut că nu s-a probat existența elementelor constitutive ale acestei fapte.

Infracțiunea prevăzută în art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, referitoare la constituirea unui grup infracțional organizat, în modalitatea constituirii implică o activitate de alcătuire, de înființare a grupului, iar în modalitatea inițierii implică acțiuni prin care se pun bazele acestui grup, toate acestea presupunând stabilirea componenței, structurii, modului de organizare și operare, scopului și mijloacelor, a rolului fiecărui membru și modalităților de aducere la îndeplinire a scopului urmărit.

Sub aspect subiectiv, este necesar ca persoanele care urmăresc inițierea și constituirea unui astfel de grup să fie de acord să facă parte din structura acestuia, să achieseze la scopul urmărit de grup și modalitățile de aducere la îndeplinire și, în final, să contribuie activ la realizarea acestui scop.

Ceea ce s-a probat însă în cauză este faptul că inculpatul și celelalte persoane presupus a face parte din grup nu se cunoșteau toți între ei și nici nu efectuau fiecare activități fixe, bine stabilite; dimpotrivă, aceste persoane, printre care și inculpatul (cu privire la care devenise notoriu că era consumator de droguri și cu posibilitate de procurare a unor astfel de substanțe) erau persoane la care se apela individual și ocazional pentru procurarea de droguri ori pentru a pune la dispoziție astfel de substanțe la petreceri (gratuit ori contracost), dar fără a se putea stabili vreo conexiune între acțiunile acestora, caracteristica principală a modului de acționare fiind sporidicitatea.

Astfel, martorul C.D. arată că a aflu din auzite că inculpatul consumă droguri și că împreună cu martorul O.V. s-a deplasat la domiciliul inculpatului unde toți au fumat 2 țigări cu drog; martorul J.Șt. arată că s-a întâlnit cu inculpatul prin cluburi și a consumat cu acesta de câteva ori „iarbă”

Mai mult, unii din martorii audiați arată că nu s-a întâmplat ca vreodată să solicite droguri de la unul dintre aceștia și să fie trimis la altul dintre ei pentru a lua drogul sau să discute de preț cu vreunul și banii să-i remită altuia (fiind infirmată astfel ideea rolului prestabilit în grup a fiecăruia, respectiv acela de a găsi persoane interesate să cumpere droguri, de a negocia prețul, de a livra drogul), iar alți martori declară că nu l-au cunoscut pe inculpat, nici după nume, nici după poreclă, nici după fizionomie, procurându-și droguri de la martorii O.V. ori J.Șt. sau B.I., fără a cunoaște de unde și cine le furniza droguri (martorii K.A., K.P.I., M.M.A., N.I.M., B.I.M., C.M.G., T.D.).

Potrivit art. 2 lit. a) din Legea nr. 39/2003, prin grup infracțional organizat se înțelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, care există pentru o perioadă și acționează în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni grave, pentru a obține direct sau indirect un beneficiu financiar sau alt beneficiu material, iar în conformitate cu prevederile art. 7 alin. 1 din aceeași lege, inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup se sancționează.

În raport cu aceste prevederi, din ansamblul probelor administrate în cauză nu s-a probat existența unei astfel de structuri organizate, care acționează coordonat, după reguli bine stabilite, inițiată sau constituită de inculpat ori la care acesta să fi aderat sau pe care să o fi sprijinit și în cadrul căreia inculpatul să aibă un rol prestabilit, astfel că în mod corect s-a concluzionat de către instanța de fond că nu se poate reține în sarcina inculpatului săvârșirea infracțiunii prevăzute în art. 7 din Legea nr. 39/2003.

Cu privire la actele materiale componente ale infracțiunii continuate de trafic de droguri prev. de art.2 alin.1 și 2 din Legea nr.143/2000, Curtea constată ca fiind probate doar actele materiale în raport de martorii D.T., D.R., B.M.C., A.E., T.S.A., J.Șt., O.V.

Declarațiile tuturor celorlalți martori, deși confirmă consumul de droguri de risc ori de mare risc, nu-l indică pe inculpat ca fiind cel care procura, direct ori indirect, aceste substanțe astfel că este fundamentată și soluția prin care s-a menținut în conținutul infracțiunii continuate doar actele materiale confirmate de martorii menționați mai sus.

În ceea ce privește pedepsele stabilite de instanța de fond, atât sub aspectul cuantumului, cât și a modalității de executare, Curtea concluzionează că s-a procedat la o corectă individualizare a pedepselor, atât sub aspectul cuantumului, cât și a modalității de executare, fiind sancțiuni penale care răspund cerințelor de coerciție și reeducare, dar și gradului concret de pericol social al faptei și persoanei inculpatului.

Curtea reține ca potrivit art.72 din C.pen. la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol

social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

În speță, s-a probat că inculpatul a comis o faptă aspru sancționată de lege penală, care pot avea consecințe severe în planul sănătății persoanelor și urmărind obținerea de beneficii materiale din exploatarea viciului consumatorilor de droguri.

Totuși nu poate fi omisă că inculpatul a avut o poziție sinceră, a colaborat în toate fazele procesului penal și a manifestat regret, a depus eforturi și a depășit dependența de droguri, iar în prezent are un loc de muncă stabil, administrând propria sa afacere. Aceste aspecte nu pot fi omise, fiind astfel justificată reținerea de către instanța de fond a circumstanțelor atenuante legale.

Așa fiind, concluzia care se desprinde este aceea că s-a acordat suficientă și echilibrată importanță gradului de pericol social al infracțiunilor, dar și poziției procesuale a inculpatului prin reținerea circumstanțelor atenuante facultative, astfel că pedepsele aplicate, atât sub aspectul quantumului, cât și a modalității de executare sunt juste și proporționale, în măsură să asigure funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al sancțiunii.

Nici solicitarea inculpatului de a se acorda o eficiență mai sporită circumstanțelor atenuante legale și nici cererea parchetului de majorare a quantumului pedepselor și stabilirea unei modalități privative de libertate a executării nu poate fi primită deoarece coborârea pedepselor sub minimul special prevăzut de lege într-o măsură mai mare, dar și pedepse mai severe ar conduce la stabilirea unor sancțiuni în vădită disproporție cu gradul concret de pericol social al faptelor, cu consecința lipirii de eficiență juridică a sancțiunilor.

Pentru toate aceste motive în temeiul art. 385/15 pct. 1 lit. b C.proc.pen. se vor respinge ca nefondate apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - DIICOT –Serviciul Teritorial Cluj și inculpatul Tollaș Levente, iar sentința atacată se va menține în totalitate ca fiind legală și temeinică.

Potrivit art. 192 al. 2 C.proc.pen. se va obliga inculpatul să plătească 400 lei cheltuieli judiciare către stat.

3. OMOR COMIS ÎN PUBLIC. CONDIȚII

Potrivit dispozițiilor art.175 lit.i C.pen. constituie uciderea unei persoane în public, atunci când fapta este comisă într-un loc care prin natura sau destinația lui este totdeauna accesibil publicului, chiar dacă nu este prezentă nicio persoană.

În speță, omorul a fost săvârșit într-o pădure de pini, teren aparține domeniului privat al comunei și are destinația de pădure astfel că cerințele art.152 lit.a C.pen. sunt îndeplinite.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr.**152/A/15.11.2010**

Tribunalul Maramureș prin sentința penală nr.316 din 5 august 2010, a respins ca nefondate cererile de schimbare a încadrării juridice a infracțiunii, formulate de inculpat și de părțile civile, prin apărători aleși.

În temeiul art. 174 C.pen. raportat la art. 99 și 109 C.pen., a condamnat pe inculpatul T.F.A la 6 ani închisoare, pt. săvârșirea infracțiunii de omor.

În temeiul art. 71 C.pen., s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a și b C.pen.

În temeiul art. 88 C.pen., s-a scăzut din durata pedepsei aplicate inculpatului perioada reținerii și arestării preventive, de la data de 03.03.2010 și până la data de 23.07.2010, inclusiv.

În temeiul art. 350 C.proc.pen., s-a menținut măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara dispusă față de inculpat prin încheierea penală din data de 23.07.2010 a Tribunalului Maramureș.

În temeiul art. 14 C.proc.pen. raportat la art. 346 C.proc.pen. coroborat cu art. 998 C.civ. și 1000 alin. 2 C.civ., a fost obligat inculpatul, în solidar cu părțile responsabile civilmente la plata către partea civilă T.R.G. a sumei de 7.085 lei, reprezentând despăgubiri pentru daune materiale.

În temeiul art. 14 C.proc.pen. raportat la art. 346 C.proc.pen. coroborat cu art. 998 C.civ. și art. 1000 alin. 2 C.civ., a fost obligat inculpatul, în solidar cu părțile responsabile civilmente, la plata către părțile civile B.M.L.,F.D. și C.M. a câte 5.000 Euro, în echivalent în lei la data plății, reprezentând despăgubiri pentru daune morale.

În temeiul art. 118 lit. b C.pen., s-a dispus confiscarea de la inculpat a bunului folosit la săvârșirea infracțiunii, înregistrat la poziția nr. 46/2010 în registrul corpurilor delictive al instanței.

S-a dispus păstrarea, până la soluționarea definitivă a cauzei, a mijloacelor de probă înregistrate la poziția nr. 35/2010 în registrul special al instanței.

În temeiul art. 191 alin. 1 și 3 C.proc.pen., a fost obligat inculpatul, în solidar cu părțile responsabile civilmente, la plata către stat a sumei de 2.600 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de acesta.

În temeiul art. 193 C.proc.pen., a fost obligat inculpatul, în solidar cu părțile responsabile civilmente, la plata către partea civilă T.R.G. a sumei de 4.000 lei, reprezentând cheltuieli judiciare efectuate de aceasta.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut că prin rechizitoriul nr. 66/P/2010 din data de 15.04.2010 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș a fost trimis în judecată inculpatul T.F.A., pentru săvârșirea infracțiunii de omor, prevăzută de art. 174 alin. 1 C.pen. cu aplicarea art. 99 și următoarele C.pen..

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că inculpatul, la data de 19.02.2010 i-a suprimat viața numitului C.M.T., căruia i-a aplicat lovituri multiple cu o bâtă, în cap și în alte zone ale corpului, în urma cărora acesta a rămas inconștient și apoi l-a târât și l-a abandonat în pârâul din locul numit „La Moluri” din Valea Arieșului, în localitatea Posta.

În cursul urmăririi penale au fost administrate următoarele probe: procesul-verbal de sesizare din oficiu; procesul-verbal de cercetare la fața locului și planșe foto, concluzii preliminare și raportul de expertiză medico-legală nr. 199/39/11.03.2010; procesul-verbal de reconstituire și planșe foto; dovada de ridicare a obiectelor de îmbrăcăminte purtate de inculpat; raportul de expertiză nr. 438881/30.03.2010 a Institutului de Criminalistică din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române; raportul de expertiză medico-legală psihiatrică nr. 723/31.07.2008 (filele 124-126); declarațiile părților civile; declarații martori și declarațiile inculpatului.

Inculpatul T.F.A. a fost reținut pe o durată de 10 ore prin ordonanța din data de 03.03.2010, iar prin încheierea penală nr. 134/03.03.2010 a Tribunalului Maramureș s-a dispus arestarea preventivă a acestuia.

În cursul cercetării judecătorești, prin încheierea din data de 23.07.2010, în temeiul art. 140 lit. a C.proc.pen., instanța a constatat că măsura arestării preventive a inculpatului a încetat de drept și a dispus punerea acestuia de îndată în libertate, luând totodată față de inculpat măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara, prevăzută de art. 145¹ C.proc.pen..

În cadrul cercetării judecătorești, instanța a procedat la audierea inculpatului T.F.A., părților responsabile civilmente T.T. și T.A., precum și a părții civile T.R.G., declarațiile acestora fiind consemnate și atașate la dosar.

De asemenea, instanța a procedat la audierea martorilor T.R.C., T.I. și B.I.M., declarațiile acestora fiind consemnate și atașate la dosar și a dispus efectuarea unui referat de evaluare privind pe inculpat.

În cauză s-au constituit părți civile T.R.G., solicitând obligarea inculpatului la plata sumei de 7.085 lei, reprezentând contravaloarea cheltuielilor efectuate cu înmormântarea victimei și numiții B.M.L., F.D. și C.M., rudele victimei, solicitând obligarea inculpatului la plata sumei de 100.000 Euro, reprezentând despăgubiri pentru daune morale.

La termenul de judecată din data de 05.08.2010 inculpatul T.F.A., prin apărător ales, a solicitat schimbarea încadrării juridice a faptei în infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, prevăzută de art. 183 C.pen. și reținerea circumstanței atenuante a provocării, prevăzută de art. 73 lit. b C.pen..

De asemenea, părțile civile, prin apărător ales, au solicitat schimbarea încadrării juridice a faptei, în infracțiunea de omor calificat, prevăzută de art. 175 alin. 1 lit.a C.pen., în sensul reținerii premeditării.

Analizând ansamblul probator administrat în cauză, instanța a reținut următoarele:

Victima C.M.T., în vârstă de 21 de ani, a locuit în ultimii trei ani la familia părții civile T.R.G. pe care o ajuta în treburile gospodărești, acesta fiind orfan și lipsit de mijloace materiale de trai.

Din declarațiile persoanelor audiate în cauză a rezultat că între victimă și inculpatul T.F.A. au existat strânse relații de prietenie, aceștia vizitându-se reciproc și petrecând mult timp împreună.

Potrivit susținerilor inculpatului, confirmate în parte prin declarația părții responsabile civilmente T.A., la data de 19.02.2010 între acesta și victimă a existat un conflict verbal, generat de faptul că numitul C.M.T. i-a adresat cuvinte și gesturi obscene mamei inculpatului.

În urma acestui conflict inculpatul T.F.A., având asupra sa o bâta în lungime de aproximativ 1,5 m și diametrul de 4 cm, a plecat de la locuința sa către o pădure de pini din apropiere, cerându-i victimei C.M.T. să îl însoțească.

La momentul când au ajuns în pădure, într-un loc izolat, inculpatul T.F.A. i-a aplicat victimei C.M.T. mai multe lovituri cu bâta pe care o avea asupra sa, în zona capului și peste corp, lovituri în urma cărora aceasta a căzut la pământ. Inculpatul T.F.A., văzând că victima nu mai dădea semne de viață, a prins-o de picioare și a târât-o aproximativ 150 metri, după care a aruncat-o în albia pârâului Arieș.

Inculpatul a susținut că a lovit-o pe victimă întrucât aceasta continua să îi adreseze cuvinte obscene și afirmații cu caracter sexual la adresa mamei sale, însă aceste susțineri nu au putut fi coroborate cu celelalte probe administrate în cauză.

De asemenea, inculpatul a susținut că nu a aruncat victima în apă, ci a abandonat-o pe marginea pârâului, aspect infirmat însă de mențiunile proceselor-verbale de cercetare la fața locului și de reconstituire, potrivit cărora, în locul unde a fost găsit cadavrul, malul stâng al pârâului era surpat și au fost găsite mai multe ramuri de copac rupte recent (filele 6,30 dosar urmărire penală).

După comiterea faptei, inculpatul s-a întors la locuința sa și a susținut față de familia părții civile că nu știe unde se află victima, aceasta fiind găsită la data de 22.02.2010 în locul numit „La moluri” din Valea Arieșului, pe raza localității Posta, comuna Remetea Chioarului, jud. Maramureș.

Aspectele privind modul de săvârșire a faptei, respectiv exercitarea agresiunii într-un loc situat la aproximativ 150 metri de albia pârâului și apoi târârea victimei de către inculpat, sunt confirmate atât de mențiunile procesului-verbal de cercetare la fața locului, fiind descoperiți doi incisivi ai victimei și o căciulă la locul agresiunii (fila 6 dosar urmărire penală), cât și de mențiunile raportului de expertiză medico-legală efectuată în cauză, prin care s-a arătat că aceasta prezenta și o serie de leziuni care s-au produs prin târâre (fila 63 dosar urmărire penală).

Prin raportul de expertiză medico-legală nr. 199/39/11.03.2010 întocmit de Serviciul Medico-Legal Județean Baia Mare s-a constatat că moartea numitului C.M.T. a fost violentă, a fost cauzată de asfixie mecanică prin obstrucția căilor respiratorii cu sânge și apă, iar leziunile traumatice constatate s-au putut produce prin lovire cu corpuri dure și prin târâre, între acestea și deces existând legătură directă de cauzalitate (fila 63 dosar urmărire penală).

De asemenea, prin raportul de expertiză bio-criminalistică nr. 438881/30.03.2010 întocmit de Institutul de Criminalistică din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române s-a concluzionat că sângele descoperit pe pantalonii inculpatului este uman, aparține grupei sanguine AB IV și prezintă similitudini cu grupa de sânge oferită spre comparare, ce aparține victimei.

Prin declarațiile date în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, inculpatul T.F.A. a recunoscut comiterea infracțiunii de care este acuzat, susținând că a lovit victima într-un acces de furie, provocat de injuriile aduse și de unele gesturi cu o conotație sexuală făcute de aceasta.

În raport de situația de fapt expusă, instanța a reținut că fapta inculpatului T.F.A., constând în aceea că la data de 19.02.2010 i-a aplicat victimei C.M.T. mai multe lovituri cu o bâță în zona capului și peste corp, după care a târât-o în albia pârâului situat în locul numit „La moluri” din Valea Arieșului, leziunile provocate conducând la decesul acesteia, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de omor, prevăzută de art. 174 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 99 și următoarele C.pen..

La încadrarea juridică a faptei reținute în sarcina inculpatului, instanța a avut în vedere că acesta a aplicat mai multe lovituri cu un obiect contondent, o bâță în lungime de 155 cm și diametrul de 4 cm, în zone vitale ale corpului victimei, după care a târât-o pe aceasta, în timp ce era inconștientă, în albia unui pârâu, unde din cauza obstrucționării căilor respiratorii s-a asfixiat cu sânge și apă, aspecte în raport de care apare evidentă reprezentarea inculpatului că numitul C.M.T. ar putea deceda, consecință prevăzută și acceptată de autor, fiind astfel incidente dispozițiile art. 19 pct. 1 lit. b C.pen..

Inculpatul T.F.A. a solicitat schimbarea încadrării juridice a faptei în infracțiunea de lovire sau vătămări cauzatoare de moarte, prevăzută de art. 183 C.pen., întrucât fapta a fost săvârșită cu praeterintenție, precum și reținerea circumstanței atenuante prevăzută de art. 73 lit. b C.pen., respectiv provocarea din partea victimei.

Având în vedere situația de fapt expusă și considerentele arătate anterior, instanța a apreciat că cererea de schimbare a încadrării juridice nu este întemeiată, modul în care inculpatul a acționat reliefând sub aspectul laturii subiective acceptarea de către acesta a posibilității producerii decesului victimei. În condițiile în care prin raportul de expertiză medico-legală psihiatrică nr. 93/02.03.2010 s-a stabilit că inculpatul are capacitatea psihică de a aprecia conținutul și consecințele faptelor sale, aplicarea unor lovituri repetate cu un obiect contondent la nivelul capului și târârea victimei în albia unui pârâu, conduce la concluzia că acesta a prevăzut posibilitatea producerii decesului acesteia și, deși nu l-a urmărit, l-a acceptat ca atare.

În ceea ce privește reținerea circumstanței atenuante a provocării, prevăzută de art. 73 lit. b C.pen., instanța a reținut că din probele administrate a rezultat că inițial, în timp ce se aflau în curtea locuinței inculpatului, victima a făcut anumite gesturi cu conotație sexuală la adresa mamei acestuia, fără ca acest lucru să provoace o reacție de revoltă semnificativă. Or, în condițiile în care din declarațiile persoanei audiate în cauză a rezultat că victima obișnuia să aibă un asemenea comportament fără a exista reacții din partea familiei inculpatului, în cauză nu s-a putut reține că acesta din urmă s-a aflat într-o puternică stare de tulburare sau emoție care să altereze procesul de formare a voinței și sub imperiul căreia să fi săvârșit fapta, cerință impusă de dispozițiile legale evocate.

În ceea ce privește cererea de schimbare a încadrării juridice a faptei formulată de partea civilă, în sensul reținerii premeditării conform art. 175 alin. 1 lit. a C.pen.,

instanța a reținut că nu este întemeiată, din probele administrate nerezultând existența unei activități psihice a inculpatului de pregătire a comiterii infracțiunii, iar luarea bătei de către acesta la momentul plecării spre pădure nu are semnificația unui act material premergător săvârșirii faptei.

În consecință, în considerarea dispozițiilor art. 72 C.pen. și art. 109 C.pen., instanța l-a condamnat pe inculpatul T.F.A. la o pedeapsă de 6 ani închisoare, apreciind că aceasta corespunde scopului și funcțiilor prevăzute de art. 52 C.pen..

La individualizarea judiciară a pedepsei, instanța a avut în vedere vârsta inculpatului minor, conduita sa anterioară, împrejurările concrete în care a fost săvârșită fapta, dar și comportarea sinceră a acestuia pe parcursul procesului. Astfel, instanța a reținut că deși inculpatul și victima erau prieteni, fapta a fost săvârșită pe fondul unei stări conflictuale între familiile acestora și obișnuinței celui din urmă de a face unele aluzii indecente mamei inculpatului, împrejurare care a condus la o stare de nervozitate ce a culminat cu agresiunea exercitată în condițiile descrise mai sus. Totodată, instanța a reținut că din probele administrate a rezultat că fapta a avut un caracter spontan, inculpatul folosind un obiect vulnerant cu care intenționa doar să îi aplice o „corecție” victimei, iar, potrivit propriilor sale susțineri, a târât-o pe aceasta în albia pâ râului întrucât s-a speriat când a văzut că a lovit-o atât de puternic și nu vroia să fie descoperită.

De asemenea, la individualizarea pedepsei instanța a avut în vedere că potrivit referatului de evaluare întocmit în cauză, deși inculpatul a avut în jurul vârstei de 11 ani manifestări deviate, în sensul că a incendiat mai multe căpițe de fân, în ultimii ani acesta a avut o conduită corespunzătoare în familie și în societate.

Aceste aspecte, coroborate cu atitudinea de sinceritate și regret manifestate pe parcursul procesului, justifică în raport de dispozițiile art. 72 C.pen. orientarea pedepsei către minimul special determinat în condițiile art. 109 C.pen., existând premisele realizării scopului și funcțiilor prevăzute de art. 52 C.pen..

În temeiul art. 71 C.pen. instanța a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a și b C.pen., apreciind că natura și gravitatea infracțiunii săvârșite sunt incompatibile cu gradul de responsabilitate civică pe care îl implică exercitarea acestor drepturi.

În temeiul art. 88 C.pen., instanța a scăzut din durata pedepsei aplicate inculpatului perioada reținerii și arestării preventive, de la data de 03.03.2010 și până la data de 23.07.2010, inclusiv.

În temeiul art. 350 C.proc.pen., instanța a menținut măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara dispusă față de inculpat prin încheierea penală din data de 23.07.2010 a Tribunalului Maramureș.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, constatând că sunt îndeplinite condițiile necesare pentru angajarea răspunderii civile delictuale prevăzută de art. 998 Cod civil și art. 1000 alin. 2 Cod civil, instanța, în temeiul art. 14 și 346 C.proc.pen., l-a obligat pe inculpat, în solidar cu părțile responsabile civilmente la plata către partea civilă T.R.G. a sumei de 7.085 lei, reprezentând despăgubiri pentru daune materiale, respectiv cheltuielile efectuate de aceasta cu înmormântarea victimei, conform înscrisurilor depuse la dosar la filele 79-83.

În ceea ce privește acțiunea civilă formulată de părțile civile B.M.L., F.D. și C.M., instanța a reținut că aceștia erau frații victimei C.M.T., însă relațiile de rudenie dintre ei nu aveau decât o componentă strict afectivă, fără a exista un sprijin material sau moral efectiv, astfel încât, suma de 5.000 Euro, în echivalent în lei, pentru fiecare dintre părțile civile apare ca fiind suficientă și echitabilă pentru repararea prejudiciului moral cauzat.

În consecință, în temeiul art. 14 C.proc.pen. raportat la art. 346 C.proc.pen. coroborat cu art. 998 Cod civil și art. 1000 alin. 2 Cod civil, a fost obligat inculpatul, în solidar cu părțile responsabile civilmente, la plata către părțile civile B.M.L., F.D., și C.M., a câte 5.000 Euro, în echivalent în lei la data plății, reprezentând despăgubiri pt. daune morale.

În temeiul art. 118 lit. b C.pen., s-a dispus confiscarea de la inculpat a bunului folosit la săvârșirea infracțiunii, înregistrat la poziția nr. 46/2010 în registrul corpurilor delictive al instanței.

S-a dispus păstrarea, până la soluționarea definitivă a cauzei, a mijloacelor de probă înregistrate la poziția nr. 35/2010 în registrul special al instanței.

În temeiul art. 191 alin. 1 și 3 C.proc.pen., a fost obligat inculpatul, în solidar cu părțile responsabile civilmente, la plata către stat a sumei de 2.600 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de acesta.

În temeiul art. 193 C.proc.pen., a fost obligat inculpatul, în solidar cu părțile responsabile civilmente, la plata către partea civilă T.R.G. a sumei de 4.000 lei, reprezentând cheltuieli judiciare efectuate de aceasta.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel părțile civile T.R.G., B.M.L., F.D. și C.M., care au solicitat sub aspectul laturii penale a cauzei schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de omor prev.de art.174 alin.1 C.pen.cu aplicarea art.99 și urm.C.pen.în infracțiunea de omor calificat prev.de art.174 alin.1, 175 lit.a și i C.pen.cu aplicarea art.99 și urm.C.pen.învederând că fapta s-a comis după chibzuirea făptuitorului asupra modului în care va săvârși infracțiunea și în loc public, în pădure, cadavrul fiind apoi transportat pe un izlaz comunal și în final în Valea Arieșului, ceea ce justifică un tratament sancționator aspru, adecvat circumstanțelor agravante de realizare a activității infracționale.

Sub aspectul laturii civile se constată că doar părțile civile B.M.L., F.D. și C.M. au solicitat majorarea daunelor morale la suma de 100.000 euro, respectiv câte 33.000 euro pentru fiecare parte civilă ca efect al prejudiciului nepatrimonial încercat în urma decesului victimei.

Apreciază că soluția instanței de fond a fost netemeinică atât sub aspectul laturii penale și nelegală cât și sub al celei civile, în mod nejustificat și neargumentat respingându-se solicitările apelanților.

Curtea examinând apelul promovat prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Conform art.1 C.proc.pen. român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal.

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Tribunalul a administrat parțial materialul probator indicat în rechizitoriul parchetului, pe baza căruia a reținut judicios starea de fapt, vinovăția inculpatului, elementele constitutive ale infracțiunii, apreciind eronat însă încadrarea juridică a acesteia.

Pentru existența premeditării, ca circumstanță agravantă a infracțiunii de omor, este necesară îndeplinirea cumulativă a cel puțin două condiții, și anume: luarea rezoluției infracționale trebuie să precedă cu un oarecare interval de timp acțiunea agresivă, iar hotărârea mai dinainte luată trebuie să se concretizeze în anumite activități de pregătire a infracțiunii, cum ar fi obținerea de informații în legătură cu victima, pândirea acesteia, procurarea de mijloace ori căutarea de complici.

Prima cerință, nu presupune numai trecerea unui interval oarecare de timp de la luarea hotărârii de a săvârși infracțiunea și exteriorizarea acesteia, ci, și o chibzuire suficientă și o pregătire de natură a înlesni săvârșirea infracțiunii.

Premeditarea cuprinde atât elemente de ordin psihic, cât și elemente obiective, respectiv acte pozitive premergătoare și preparatoare executării proiectului.

Omorul premeditat este nu numai acceptat psihic și chibzuit, dar efectiv pregătit prin măsurile care se iau de inculpat pentru crearea condițiilor necesare realizării lui.

Hotărârea de a ucide o persoană este luată, în cazul premeditării, din timp. Instanța trebuie să stabilească, de la caz la caz, trecerea unei anume perioade de timp în care hotărârea de ucidere s-a aflat sub control rațional, devenind chibzuință. Făptuitorul cumpănește asupra modului în care va săvârși omorul, asupra mijloacelor care-i stau la dispoziție și a celor pe care va trebui să le mai pregătească.

Actul meditativ este deci specific și el coincide cu voința fermă de a suprima viața persoanei, alegând în același timp momentul și locul unde va săvârși actul.

Premeditarea, ca element circumstanțial al infracțiunii de omor calificat, nu presupune numai trecerea unui oarecare interval de timp de la luarea hotărârii până la exteriorizarea ei, ci și o chibzuire suficientă și o pregătire de natură a înlesni comiterea faptei. Ea este, așadar, caracterizată, pe de o parte, printr-o chibzuire activă, iar, pe de altă parte, prin meditare asupra aspectului tactic demonstrat prin însuși felul în care a fost realizată infracțiunea.

Raportând conținutul apelului părților civile la actele și probele din dosar, la modul de administrare, curtea constată că apelul acestora este fondat parțial.

Astfel, din nici o probă nu rezultă că inculpatul ar fi luat hotărârea infracțională în seara precedentă săvârșirii omorului asupra victimei, urmată de înarmarea sa cu un ciomag, pândirea victimei în apropierea locuinței acesteia și agresarea ei după ce a ieșit din casă și au parcurs o anumită porțiune de drum până în pădurea situată în apropierea Văii Arieșului.

În speță, probele testimoniale și cele scrise nu atestă că inculpatul ar fi hotărât, mai înainte de a se întâlni cu victima, să-i suprimă viața, și nici că și-ar fi pregătit, înaintea întâlnirii mijloacele sau că ar fi desfășurat activități care să-i servească în acest scop. Dimpotrivă, rezultă că actele de violență exercitate de inculpat au fost ocazionate de întâlnirea și conflictul spontan cu victima și de cearta ce a avut loc între ei cu acest prilej. Eventualele aluzii cu conotație sexuală adresate mamei inculpatului, nu au fost probate în speță, iar datorită faptului că ar fi avut un caracter frecvent, pe de altă parte, nu puteau produce în psihicul inculpatului o tulburare gravă, de natură să justifice omorul săvârșit conform art.73 lit.b C.pen. În consecință, încadrarea juridică a faptei în prevederile art.175 lit.a C.pen.este greșită și nesusținută de materialul probator. În mod constant, atât în faza de urmărire penală cât și în fața instanțelor de judecată, inculpatul a arătat că de comun acord cu victima s-au hotărât să facă o deplasare în pădure, pentru a vedea dacă mai este zăpadă pe creste în zona Văii Arieșului, condiții în care din curtea casei sale s-a înarmat cu o bătă pentru a se feri de eventuale pericole ce ar fi putut apărea pe drum, respectiv animale sălbatice, sau a se deplasa mai ușor. Prin urmare, nu se poate reține că inculpatul a premeditat fapta și că s-a înarmat cu bătă în scopul uciderii victimei.

Inculpatul în apărarea sa, a invocat că fapta a fost comisă în stare de provocare prev.de art.73 lit.b C.pen., determinată de avansurile de natură sexuală făcute de victimă.

Instanța în primul rând a reținut că inculpatul nu a promovat apel, iar în subsidiar, se remarcă că această susținere a inculpatului nu se coroborează cu restul probelor administrate în speță, fiind înlăturată ca fiind făcută de complezență și pentru a-și atenua răspunderea penală ce-i incumbă.

Sub aspectul stării de fapt, Curtea a reținut că la data de 19 februarie 2010 inculpatul minor însoțit de victima C.M.T. s-au deplasat din curtea locuinței primului până pe Valea Arieșului într-o excursie, dar pe drum, într-o pădure, în apropierea zonei de destinație, pe fondul unui conflict spontan, inculpatul i-a aplicat victimei 10 lovituri potrivit propriei recunoașteri cu o bâtă în cap și în alte zone ale corpului, în urma cărora aceasta și-a pierdut cunoștința, după care a târât-o și a abandonat-o în pârâul din locul numit "La moluri" din Valea Arieșului.

În privința încadrării juridice a faptei este de remarcat că instanța de fond trebuia să rețină circumstanța agravantă de la lit.i a art.175 C.pen., fapta fiind comisă în public, respectiv în pădure, loc care prin destinație este întotdeauna accesibil publicului, expresie definită în art.152 C.pen.

Potrivit dispozițiilor art.175 lit.i C.pen. constituie uciderea unei persoane în public, în raport de dispozițiile prevăzute de art.152 lit.a C.pen., faptă ce se consideră săvârșită în public, atunci când a fost comisă într-un loc care prin natura sau destinația lui este totdeauna accesibil publicului, chiar dacă nu este prezentă nicio persoană. În speță, așa cum atestă probele dosarului, omorul a fost săvârșit în public, într-o pădure de pini, în apropierea Văii Arieșului, teren care potrivit declarațiilor martorului T.V.I., aparține domeniului privat al comunei și are destinația de pădure.

Curtea reținând că omorul este calificat, a apreciat că fapta comisă de inculpat împotriva victimei, căreia i-a curmat cu violență viața, antrenează și răspunderea sa penală, care trebuie să fie corespunzătoare încălcărilor grave aduse ordinii sociale, vieții, astfel că nu se poate proceda la menținerea sancțiunii aplicate de către Tribunalul Maramureș, fiind schimbată încadrarea juridică în art.175 lit.i C.pen.

Pentru motivele ce preced, Curtea a admis ca fondate apelurile declarate de părțile civile sub aspectul laturii penale a cauzei conform art.379 pct.2 lit.a C.proc.pen., a desființat sentința penală 316 din 5 august 2010 a Tribunalului Maramureș, și l-a condamnat pe inculpatul T.F.A. pentru comiterea infracțiunii de omor calificat prev.de art.174 alin.1, art.175 lit.i C.pen.cu aplicarea art.99 și urm.C.pen.prin schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de omor prev.de art.174 alin.1 C.pen.cu aplicarea art.99 și urm.C.pen.la o pedeapsă de 10 ani închisoare.

Potrivit art.72 C.pen. la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului individualizării pedepsei, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Actele de violență exercitate de inculpat în comiterea faptei sunt elemente care nu pot fi omise și care trebuie bine evaluate de către instanța de apel, în alegerea pedepsei.

Așa fiind, inculpatul trebuia să știe că, pe lângă drepturi, are și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul său în fața societății.

Sub aspectul individualizării pedepsei în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptei comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii ei, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului, care a avut o atitudine parțial sinceră cu privire la fapta comisă, nu posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișa de cazier și suferă de tulburare de conduită nesocializată; intelect de limită.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

Individualizarea sancțiunii trebuie efectuată și prin prisma datelor ce țin de sănătatea mentală a celui în cauză. La individualizarea tratamentului penal, instanța de apel trebuie să efectueze o corectă analiză și evaluare a tuturor datelor concrete ale cazului, cât și a împrejurărilor săvârșirii faptei, în raport cu criteriile prevăzute de art.72 C.pen.

Fapta unei persoane de a o ucide pe alta, în public, este neîndoielnic gravă, apreciată ca atare și de legiuitor care reglementează și sancționează ca o variantă calificată o asemenea activitate.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului.

Fapta este neîndoielnic gravă, dar nu pot fi scăpate din vedere – în operația complexă a individualizării tratamentului penal - , elementele de mai sus, care susțin în afara oricărei îndoieli concluzia că acțiunea infracțională a inculpatului în vârstă de 17 de ani s-a derulat în condițiile unei tulburări de conduită nesocializate – intelect de limită.

Această realitate coroborată cu suferința organică și psihică respectiv tulburarea de conduită nesocializată, care dă un specific cu totul deosebit circumstanțelor faptei, unită cu poziția inculpatului în cursul procesului penal, cu vârsta lui și o redusă experiență de viață justifică și impune aplicarea unei pedepse îndreptate nu la maximul special prevăzut de Codul penal, apreciată ca îndestulătoare pentru reeducarea celui în cauză și față de exigențele prevenției generale.

În baza art.71 C.pen.se vor interzice inculpatului exercitarea drepturilor prev.de art.64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen.

În privința pedepselor accesorii respectiv a interzicerii dreptului de a alege și de a fi ales în funcții electivă publice sau autorități publice, Curtea apreciază că acesta a fost corect aplicat deoarece în cauză inculpatul a comis o infracțiune de omor calificat

constând înuciderea unei alte persoane fizice. Gravitatea faptei relevă că inculpatul nu avea capacitatea de a aprecia asupra unor valori fundamentale cum este viața.

Este adevărat că, într-o societate democratică, și dreptul la alegeri libere este o valoare fundamentală.

Din moment ce inculpatul nu are maturitatea de a respecta dreptul la viață al celor mai apropiați semeni, acesta fiind unul din motivele pentru care va fi lipsit de libertate până la executarea pedepsei, se impune în mod rezonabil concluzia că inculpatul nu este în măsură să aprecieze asupra dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice precum și asupra celui de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

Prin aplicarea în acest mod a pedepsei accesorii s-a respectat un procedeu rezonabil care este și în acord cu decizia CEDO din cauza Hirst contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, care impune ca aplicarea pedepsei accesorii a interzicerii drepturilor electorale să fie realizată numai în baza hotărârii definitive a instanței, după ce în prealabil această pedeapsă accesorie este pusă în discuție în fiecare caz în contradictoriu și după examinarea împrejurării dacă interdicția respectă principiul proporționalității.

În baza art.381 C.proc.pen.și art.88 C.pen.s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului arestul preventiv începând cu data de 3 martie 2010 – 23 iulie 2010.

S-a menținut față de inculpat măsura obligării de a nu părăsi țara luată față de acesta prin încheierea penală din 4 octombrie 2010 a Curții de Apel Cluj până la soluționarea definitivă a cauzei.

În baza art.7 din Legea 76/2008 s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpatul T.F.A., în vederea introducerii profilului genetic în SNDGJ la rămânerea definitivă a hotărârii.

Apelul părților civile este fondat și sub aspectul solicitării unui quantum mai ridicat al daunelor morale.

În privința acestora sunt de remarcat următoarele:

Cerințele legii impun ca persoana care a săvârșit o faptă ilicită să repare integral toate prejudiciile ce au rezultat din săvârșirea acesteia, indiferent de caracterul lor, ceea ce rezultă din însăși redactarea art.998 și 999 din Codul civil, care folosesc termenul general de „prejudiciu”, fără a distinge în raport cu caracterul material sau moral al acestuia, ceea ce înseamnă că trebuie reparate atât prejudiciile materiale cât și cele morale cauzate prin orice fapte ilicite, deci, și a celor cu caracter penal.

Dacă în cazul răspunderii civile patrimoniale, stabilirea prejudiciului este relativ ușoară, întrucât acesta este material, evaluabil în bani, iar criteriile de fixare a pagubei materiale sunt tot de natură patrimonială, în cazul răspunderii civile nepatrimoniale pentru daunele morale, dimpotrivă, prejudiciile sunt imateriale, nesusceptibile, prin ele însele de a fi evaluate în bani.

În sistemul de drept românesc nu sunt precizate criteriile pentru stabilirea quantumului daunelor morale, judecătorul fiind singurul care, în raport de consecințele pe orice plan, suferite de partea vătămată, trebuie să aprecieze o anumită sumă globală care să compenseze prejudiciul moral cauzat.

Pe de altă parte, această compensație materială trebuie să fie echitabilă și proporțională cu întinderea pagubei suferite.

În prezenta speță este vorba de repararea unui prejudiciu de afecțiune invocat de victimele indirecte, prejudiciu care trebuie reparat de către persoana culpabilă, sens în care, s-a dispus și prin Rezoluția Comitetului de Miniștri al Consiliului European nr.75 adoptată la 14 martie 1965 în materia prejudiciului corporal care statuează expres că „în caz de deces, reparația pentru prejudiciul de afecțiune trebuie acordată părinților, soțului, fraților și copiilor victimei pentru că doar în aceste cazuri reparația este supusă condiției ca aceste persoane să fi avut legături de afecțiune strânse cu victima, în momentul decesului”.

Despăgubirile solicitate în prezentul dosar și care sunt considerate întemeiate de către instanță, au scopul de a alina suferința pricinuită fraților, prin moartea victimei, de care erau legați afectiv.

În prezenta speță, s-a dovedit mai presus de orice dubiu că părțile civile au suferit o traumă psihică, determinată de fapta săvârșită de inculpat, - moartea fratelui lor - astfel că daunele morale în cuantum de câte 15.000 euro pentru fiecare sau echivalentul în lei la data efectuării plății, vor reprezenta o compensare a prejudiciului afectiv cauzat fraților, de care victima era legată printr-o relație afectivă de natură familială. Prin stabilirea daunelor morale la suma de câte 15.000 euro, Curtea apreciază că soluția va fi conformă atât cu interpretarea tradițională a jurisprudenței române cât și cu interpretarea constantă a jurisprudenței europene (P.Tercier, Op.cit.p.268).

În sinteză, existând raport de cauzalitate între activitatea delictuală a inculpatului și prejudiciul nepatrimonial încercat de părțile civile, curtea apreciază că soluția pronunțată este corespunzătoare principiilor răspunderii civile delictuale stabilite prin dreptul intern și exigențelor art.3 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Așa fiind, ca efect al admiterii apelului părților civile, așa cum s-a învederat mai sus, conform art.379 pct.2 lit.a C.proc.pen., inculpatul T.F.A. în baza art.14, 346 C.proc.pen.și art.998 C.civ., și art.1000 alin.2 C.civ. va fi obligat în solidar cu părțile responsabile civilmente T.T. și T.A., să achite părților civile B.M.L., F.D. și C.M. suma de câte 15.000 euro pentru fiecare sau echivalentul în lei la data efectuării plății, cu titlu de daune morale.

S-au menținut restul dispozițiilor hotărârii apelate.

4. DREPTUL LA APĂRARE. APĂRARE EFECTIVĂ. GARANTARE.

Potrivit art. 6 paragraf 3 lit b din Convenție, orice acuzat are dreptul să dispună de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării sale, iar conform art 6 alin 4 C.proc.pen., orice parte are dreptul să fie asistată de apărător în tot cursul procesului penal. Corelativ acestui drept, alin.5 al art.6 stabilește obligația organelor judiciare de a lua măsurile necesare pentru asigurarea asistenței juridice a învinutului sau inculpatului, numai dacă acesta nu are apărător ales.

Simpla desemnare a unui apărător din oficiu pe seama inculpatului, fără a-i da acestuia posibilitatea efectivă de a studia actele dosarului și care, în aceeași zi, să pună concluzii pe fondul cauzei, nu conduce la îndeplinirea obligației de asigurare a asistenței juridice și constituie o lipsire de o apărare efectivă, de natură a încălca dreptul la apărare al său.

Procedând astfel, instanța a pronunțat o hotărâre cu încălcarea normelor legale privind garantarea dreptului la apărare, consfințit și garantat de art. 24 din Constituție, de art. 6 C.proc.pen. și de art 6 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, așa cum a fost amendată prin Protocolul nr. 11 din 1 noiembrie 1998 și nu i-a oferit inculpatului. ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul său de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004 și Kostovski împotriva Olandei- Hotărârea din 20 noiembrie 1989, a restrâns într-un mod incompatibil cu garanțiile oferite de art. 6 din CEDO dreptul la apărare al acestuia (A.M. împotriva Italiei-Hotărârea din 1997 și Saidi împotriva Franței- Hotărârea din 20 septembrie 1993) și nu a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

DECIZIA PENALĂ NR. 158/A/29.11.2010

Tribunalul Maramureș prin sentința penală nr.246/19.05.2010, a condamnat pe inculpații:

1. B.R. pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 215 alin. 1,2,3,4,5 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și 76 lit. a C.pen., la pedeapsa de 2 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe timp de 1 an.

Cu consecințele prev. de art. 71, art. 64 lit. a teza a II-a C.pen..

2. D.T. pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 215 alin. 1,2,3,4,5 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. și art. 37 lit. a C.pen., la pedeapsa de 10 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe timp de 3 ani.

În temeiul art. 61 C.pen. s-a revocat liberarea condiționată de care a beneficiat acest inculpat cu privire la restul de 628 zile rămas neexecutat din pedeapsa de 4 ani închisoare ce i-a fost aplicată acestuia prin sentința penală nr. 813/24.07.2003 a Judecătoria Baia Mare, rest care s-a contopit cu pedeapsa aplicată prin prezenta, inculpatul urmând să execute pedeapsa de 10 ani închisoare, precum și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe timp de 3 ani.

Cu consecințele prev. de art. 71, art. 64 lit. a teza a II-a C.pen..

3. L.L.C. pentru complicitate la infracțiunea de înșelăciune prev. de art. 26 C.pen. raportat la art. 215 alin. 1,3,4 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. și art. 37 lit. a C.pen., cu aplicarea art. 74 lit. c și 76 lit. c C.pen., la pedeapsa de 2 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe timp de 1 an.

În temeiul art. 83 C.pen. s-a revocat suspendarea condiționată de care a beneficiat inculpatul cu privire la pedeapsa de 1 an închisoare aplicată acestuia de Judecătoria Râmnicu Vâlcea prin sentința penală nr. 40 din 13.01.2006, pedeapsă care se cumulează la cea aplicată prin prezenta, stabilind ca inculpatul să execute rezultanta de 3 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe timp de 1 an.

Cu consecințele prev. de art. 71, art. 64 lit. a teza a II-a C.pen..

În temeiul art. 14 C.proc.pen., art. 998 din Codul civil, au fost obligați inculpații la plata despăgubirilor civile către părțile civile, după cum urmează :

- pe inculpații B.R. și D.T., în solidar, la plata sumei de 17.056,79 lei către partea civilă SC M. SRL Bistrița, suma de 140.325,09 lei către partea civilă SC P.F.P. SRL Bistrița, suma de 22.570 lei către partea civilă SC T.C. SRL Bistrița;

- pe inculpatul B.R. la plata sumei de 20.031, 45 lei către partea civilă SC C. SA Sălaj, și respinge restul pretențiilor formulate de această parte civilă;

- pe inculpații D.T. și Luțu Cosmin, în solidar, la plata sumei de 30.676,95 lei către partea civilă SC B.C. SRL Gâlgău, suma de 45.648,47 lei către partea civilă SC P. SA Oradea, suma de 16.600 lei către partea civilă SC T. SRL Salonta, suma de 23.606 lei către partea civilă SC S. SA Berceni, suma de 14.154 lei către partea civilă SC A. SA Baia Mare.

S-a constatat că partea civilă SC C.A. SRL, nu a formulat pretenții civile în cauză.

- pe inculpatul D.T. la plata sumelor de 25.269,75 lei către partea civilă SC U.M.P. SA, suma de 15.054,15 lei cu dobânda legală calculată de la data rămânerii definitive a prezentei până la completa achitare către partea civilă SC M. SRL, suma de 28.883,09 lei către partea civilă SC S. SA Pașcani, suma de 12.727,5 lei către partea civilă SC B.A. SA Vaslui și suma de 20.196,16 lei cu dobânda legală de la data rămânerii definitive a prezentei până la completa achitare către partea civilă SC H. SA Brașov.

Conform art. 191 alin. 2 C.proc.pen. au fost obligați inculpații la plata cheltuielilor judiciare ocazionate statului în proces, după cum urmează : inculpatul B.R. la plata sumei de 400 lei; inculpatul L.L.C. la plata sumei de 800 lei, din care suma de 300 lei reprezentând onorariul apărătorului desemnat din oficiu și pe inculpatul D.T. la plata sumei de 900 lei, din care suma de 300 lei reprezentând onorariul apărătorului desemnat din oficiu.

Din suma totală a cheltuielilor judiciare la plata cărora au fost obligați inculpații D.T. și L.L.C., suma de câte 110 lei reprezintă cheltuielile judiciare solicitate de martorul K.S.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Maramureș din 16 februarie 2009 întocmit în dosarul nr. 240/P/2007 au fost trimiși în judecată inculpații B.R., D.T. și L.L.C. sub aspectul infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 215 alin. 1, 2, 3, 4, 5 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin.2 C.pen. (în forma de participatie a autoratului) în ceea ce îi privește pe primii doi inculpați, și în forma complicității în ceea ce îl privește pe cel de al treilea inculpat. S-a reținut aplicarea art. 37 lit. a C.pen. față de ultimii inculpați.

În sarcina acestora s-a reținut faptul că în perioada august – noiembrie 2006, au achiziționat mărfuri în numele S.C. M.C.C. S.R.L. Baia Mare, de la diverse societăți comerciale din țară, pentru plata cărora au emis file cec fără acoperire.

Din coroborarea probelor administrate în faza de urmărire penală precum și în cursul cercetării judecătorești, tribunalul a reținut în fapt și în drept următoarele:

SC M.C.C. SRL a fost înregistrată la O.R.C. Maramureș sub nr. J24/1093/1994 și a avut ca asociați și administratori, persoane diverse care au preluat ori cesionat succesiv părțile sociale ale acesteia.

Astfel, societatea a fost înființată de numitul L.S. în anul 1994, ulterior în anul 2003 dobândind calitatea de asociat și administrator și alte persoane.

La data de 13.04.2000 au intrat în societate numiții C.M.V. și S.Gh., ambii având calitatea de administratori.

La data de 10.05.2006 numitul S.Gh. s-a retras din societatea, părțile sociale fiind preluate de numita F.C.I. și inculpatul B.R. (cei doi întreținând relații de concubinaj); cu aceeași ocazie numita F.C.I. a dobândit calitatea de unic administrator.

La data de 19.07.2006 s-a retras din societate numitul C.M., iar la data de 31.08.2006 s-a retras și F.C.I., concomitent dobândind calitatea de asociat și administrator inculpatul D.T..

La data de 16.10.2006 s-a retras din societate inculpatul B.R. rămânând unic asociat și administrator inculpatul D.T.

SC M.C.C. SRL a avut cont bancar deschis la BRD – Sucursala Baia Mare, specimen de semnătură în bancă și implicit dreptul de a dispune asupra acestuia vându-l numiții C.M. și S.Gh. (în perioada 20.04.-7.06.2006), F.C.I. (în perioada 10.05.-07.09.2006), D.T. și B.R. (în perioada 7.09.25.10.2006) și D.T. (după data de 25.10.2006).

Societatea a intrat în interdicție bancară de a emite cecuri la data de 6.11.2006 și figurează cu 30 incidente de plată, din care 22 cu file cec iar 8 cu bilete la ordin (f.371-378 vol.I).

La data de 13.04.2006 SC M.C.C. SRL și-a stabilit sediul social la adresa Baia Mare str. Mărgeanului nr.7, prin închirierea spațiului de la SC A. SCM Baia Mare, ulterior s-a închiriat și un depozit de la societatea sus menționată la aceeași adresă. Societatea a fost titulara postului telefonic-fax cu numărul 0262-224074, începând cu data de 01.09.2006 până la 18.01.2007 când acesta a fost desființat, pentru neplată.

Concomitent, inculpații au folosit pentru a comunica cu furnizorii, între ei ori alte persoane telefoane mobile, cu cartelă Prepay, astfel: inculpatul D.T. a avut numărul 0751-929888 (data conectării 14.09.2006); inculpatul B.R. – numărul 0751-990637 (data conectării 04.06.2006).

SC M.C.C. SRL a depus declarații, deconturi și bilanțuri până în luna august 2006, însă incomplete, astfel cum rezultă din adresa Administrației Finanțelor Publice Baia Mare.

1. La data de 16.06.2006 SC M.C.C. SRL prin inculpatul B.R. s-a aprovizionat cu materiale de construcții, respectiv oțel beton, de la SC M. SRL Bistrița.

Ulterior, s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 201/4.07.2006 în considerarea căruia furnizorul sus menționat a livrat către SC M.C.C. SRL mărfuri, în baza a 7 facturi fiscale, valoarea totală a acestora fiind de 117.501,79 lei.

Contractul de vânzare-cumpărare sus menționat a fost semnat de martorul Fodor Cecilia însă, potrivit declarației martorei K.S., faptic toate achizițiile de mărfuri s-au făcut de inculpatul B.R..

Marfa aferentă primelor 6 facturi, a fost achitată cu fila cec însă cea livrată cu factura fiscală nr. 411181/17.10.2006 în valoare de 17.056,79 lei a rămas neachitată.

Cercetările au stabilit că și această ultimă achiziție a fost comandată de inculpatul B.R.. Acesta a negociat, de asemenea, cu martorul H.G. – conducător auto, condițiile transportului și i-a achitat contravaloarea serviciului prestat. Prin intermediul martorului arătat, menționat ca delegat în factură, inculpatul B.R. a remis fila cec seria BM 202 01167933, doar semnată și ștampilată, care în caz de neplată a mărfurilor într-o altă modalitate, urma a fi depusă la plată în termenul de 20 zile (conform clauzelor contractuale) – a se vedea declarația martorilor H.G. și K.S. – facturier-casieră la societatea furnizoare (f.167 vol.I).

Cec-ul a fost completat și depus la bancă la data de 6.11.2006 fiind refuzat la plată la 9.11.2006, pentru lipsă de disponibil.

Ulterior refuzului cecului la plată, reprezentanții societății furnizoare l-au contactat pe inculpatul B.R., pentru achitarea debitului, în cele din urmă acesta refuzând să mai răspundă la telefon.

La data achiziției mărfurilor prin factura nr. 411181/17.10.2006 inculpatul B.R. nu mai avea calitatea de asociat al SC M.C.C. SRL întrucât la data de 16.10.2006 s-a retras din societate (păstrându-și însă specimenul de semnătură la bancă). Această împrejurare, a fost ascunsă reprezentanților societății furnizoare ca de altfel și faptul că niciodată inculpatul nu a avut calitatea de administrator.

Atât la data achiziției mărfurilor cât și a scadenței cecului la plată calitatea de administrator a avut-o inculpatul D.T..

Potrivit raportului de constatare tehnico-științifică nr. 113094/14.04.2008 a I.P.J. Maramureș, serviciul criminalistic, fila cec în litigiu a fost semnată la poziția „trăgător” de inculpatul D.T.

Partea vătămată SC M. Bistrița s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 17.056,79 lei.

2. În luna august 2006 inculpatul B.R. s-a prezentat la SC F.P. SRL Bistrița unde și-a declinat calitatea de administrator al SC M.C.C. SRL exprimându-și interesul pentru derularea unei relații comerciale cu aceasta, în sensul achiziției de materiale de construcții (oțel beton și plasă sudată).

Fără a încheia un contract inculpatul a convenit cu reprezentantul SC F.P. SRL – martorul C.V. să achiziționeze de la aceasta mărfuri, cu plata la 30 de zile, fără a se stabili modalitatea de plată a acestora. Cu ocazia acestei înțelegeri inculpatul B.R. a remis reprezentantului societății sus menționate, cu titlu de garanție a executării obligațiilor asumate, fila cec seria BC 303 01174422, doar semnată și ștampilată la acel moment.

În considerarea acestor înțelegeri, în perioada 10.08.2006-23.11.2006 furnizorul sus menționat a livrat la solicitarea inculpatului B.R. către SC M.C.C. SRL mărfuri în valoare totală de 161.825,09 lei.

Marfa a fost achitată parțial cu ordine de plată, în perioada 14.09.-16.10.2006 într-un cuantum de 21.400 lei.

Potrivit declarației martorului C.V., cu ocazia penultimei livrări din data de 20.10.2006 inculpatul B.R. i-a remis fila cec seria BM 303 01167932 în alb, înțelegerea fiind ca aceasta să fie depusă la plată în luna decembrie 2006. La începutul lunii decembrie 2006 fiind contactat telefonic de furnizor, inculpatul B.R. i-a comunicat că poate completa cecul remis anterior, cu suma de 50.000 lei, respectiv să-l depună în bancă, asigurându-l de existența disponibilităților.

Fiind depus la plată cecul seria BM 303 01167932 a fost refuzat total la plată la 18.12.2006 pentru „lipsă totală de disponibil, trăgător în interdicție bancară, cec retras din circulație”.

În aceste condiții, primul cec lăsat garanție la începutul colaborării nu a mai fost depus la plată. La insistențele furnizorului, de a i se achita debitul, în luna martie 2007 inculpatul B.R. a comunicat pe fax o cerere de eșalonare a datoriilor, invocându-se „neîncasarea datornicilor”. Cu toate acestea, ulterior nu a mai achitat nici o sumă pentru stingerea debitului.

Partea vătămată SC P.F.P. SRL Bistrița s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 140.325,09 lei.

3. În cursul lunii septembrie 2006 administratorul SC B.C. SRL Gâlgău – martorul P.F. a fost contactat telefonic de la nr.0751-929888 de o persoană care s-a prezentat ca fiind D.T., administrator al SC M.C.C. SRL, afirmând că dorește să achiziționeze corpuri ceramice. Telefonic părțile au convenit prețul mărfurilor și termenul de plată (30 de zile) nefiind stabilită o anumită modalitate de plată.

În considerarea acestor înțelegeri în zilele de 21.09.2006 și 22.09.2006, SC B.C. SRL a livrat către SC M.C.C. SRL conform celor 6 facturi fiscale existente la filele 242-247 vol.I dosar, corpuri ceramice în valoare totală de 30.679,95 lei.

Primul transport de marfă a fost efectuat de martorul T.L.B., conducător auto la SC B.P. SRL care în cursul anchetei i-a recunoscut după fotografiile pe inculpații D.T. și L.L.C. ca fiind două dintre cele trei persoane care au comandat transportul.

Concomitent cu efectuarea primului transport, inculpații menționați au remis furnizorului comanda nr. 180/21.09.2006 existentă în original la fila 35, de asemenea fila cec seria MM 30301167055 (în alb) și un bilet la ordin cu scadența la 2.11.2006. Cu ocazia celeilalte achiziții de mărfuri, furnizorului i s-a mai trimis un bilet la ordin, în alb.

Celelalte transporturi de marfă au fost efectuate de conducătorii auto B.C. și B.I. care însă nu au putut fi audiați fiind plecați din țară.

Cercetările au stabilit că parte din marfa achiziționată a fost transportată la indicația inculpaților direct la sediul SC V.T. SRL fiind valorificată acestei societăți.

Ulterior acestor achiziții s-a solicitat telefonic și efectuarea altor livrări, însă furnizorul a refuzat acest lucru, invocând plata mărfurilor deja livrate.

Fiind depuse la plată, fila cec și cele două bilete la ordin au fost refuzate pentru lipsă totală de disponibil, iar fila cec și pentru „client în interdicție bancară”.

Ulterior refuzului la plată, inculpatul D.T. nu a mai răspuns la telefon.

Partea vătămată SC B.C. SRL Gâlgău s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 30.676,95 lei.

4. La data de 25.09.2006 angajații SC C.A. SRL Cluj Napoca în speță, martora C.V.N., vânzător, au fost contactați telefonic de la nr. 0751-929888 de o persoană de sex masculin, afirmând că dorește să achiziționeze mărfuri (piese de mobilier) solicitând în acest sens, să i se comunice o ofertă de preț la nr.fax 0262-224074.

La data de 03.10.2006 la sediul societății menționate s-a prezentat efectiv inculpatul D.T. afirmând că este delegatul SC M.C.C. SRL solicitând mărfuri conform ofertei comunicate în prealabil. Concomitent, în timp de învinuitul D.T. se afla la sediul furnizorului, directorul comercial al acesteia, martorul K.S., a fost contactat telefonic de o persoană de sex masculin care atribuindu-și calitatea de administrator al SC M.C.C. SRL a negociat prețurile și modalitatea de plată, respectiv filă cec scadentă la 30 de zile.

Cu aceeași ocazie, inculpatul D.T. a remis furnizorului comanda nr. 212/29.09.2006 contractul nr. 110/2006, completat și semnat, de asemenea filele cec seriile BM 303 01167063 și BM 303 01167059, în alb.

În perioada 3.10.2006 – 19.10.2006 SC C.A. SRL a livrat conform celor 4 facturi fiscale piese de mobilier în valoare totală de 45.156 lei.

Mărfurile au fost transportate de către martorii C.T.S. și R.V., conducători auto, conform indicațiilor inculpaților D.T. și L.L., fiind valorificate către SC V.A. SRL Bixad, administrator F.G.

În cursul cercetărilor atât conducătorii auto, cât și martorul F.G. i-au recunoscut după fotografiile pe inculpații D.T. și L.L., ca fiind persoanele care au reprezentat SC M.C.C. SRL, dirijând transportul spre destinația arătată, achitând contravaloarea acestuia și valorificând mărfurile.

De asemenea, martorii K.S. și C.V.N. au recunoscut după fotografiile pe inculpatul D.T.

Martorii au dat de asemenea relații despre autovehiculul cu care inculpații s-au deplasat în perioada arătată, rezultând că acesta era închiriat de inculpatul L.L. de la o societate comercială.

Raportul de constatare tehnico-științifică a concluzionat că cele două file cec în litigiu au fost semnate la poziția trăgător de către inculpatul D.T., acesta semnând și contractul comercial nr. 110/2006 la poziția „cumpărător”. De remarcat că respectivul contract a fost încheiat între furnizorul arătat și SC M.C.C. SRL reprezentată de directorul economic D.T.

Partea vătămată SC C.A. SRL Cluj Napoca nu a indicat suma cu care se constituie parte civilă.

5. La data de 2.10.2006 angajata SC P. SA Oradea, martora Ș.Ș. a primit pe fax comanda SC M.C.C. SRL prin care se solicita livrarea de role pentru șenile, cu plata la 30 de zile prin filă cec. Comanda a fost prezentată conducerii societății care a fost de acord cu livrarea măsurilor sens în care s-a procedat la redactarea contractului comercial nr. 94/2006, comunicat tot pe fax reprezentanților SC M.C.C. SRL, spre a fi semnat.

În considerarea acestor contacte, la data de 6.10.2006 la sediul SC P. SA Oradea s-a prezentat martorul I.D.C., conducător auto ca delegat al SC M.C.C. SRL, care a remis angajaților acesteia contractul comercial menționat semnat și fila cec seria BC 303 01167060 în alb.

Cu ocazia respectivă, cu factura nr. 7533722 s-au livrat către SC M.C.C. SRL mărfuri în valoare de 29.784,75 lei. Mărfurile au fost transportate de martorul I.D.C., fiind depozitate într-un garaj aparținând numitului A.G. Fiind audiat acesta a precizat că a fost solicitat să permită depozitarea mărfurilor de către o cunoștință a sa, numitul L.V., afirmativ marfa aparținând unor prieteni ai acestuia; acesta nu a putut fi audiat fiind plecat din țară. Martorul I.D.C. a declarat că a fost contactat telefonic de o persoană care s-a prezentat cu prenumele „Marius” solicitându-i efectuarea transportului. Ulterior l-a întâlnit pe acesta, context în care i-a remis plicul conținând contractul și fila cec arătată, pentru a fi predate furnizorului.

La data de 3.11.2006 cu factura nr. 7533795 SC P. SA a livrat către SC M.C.C. SRL mărfuri similare, în valoare totală de 15.901,72 lei.

Delegatul menționat în factură a fost martorul C.D., conducător auto; cu ocazia audierii acesta a relatat că transportul i-a fost comandat telefonic, că ulterior s-a întâlnit cu persoana respectivă care se deplasa cu un autoturism de culoare roșie cu nr. de înmatriculare de Maramureș, fără a-și aminti semnamentele acestuia, ocazie cu care acesta i-a achitat contravaloarea transportului; ulterior, după încărcarea mărfii aceeași persoană recunoscută după accentul specific zonei de sud a țării, l-a dirijat spre SC T. SRL Salonta pentru a ridica teracote și apoi spre Râmnicu Vâlcea, unde i-a cerut să descarce marfa într-o parcare.

Cu ocazia acestei ultime livrări, la sediul SC P. SA s-a prezentat inculpatul D.T., care și-a declinat calitatea de director al SC M.C.C. SRL, context în care a predat fila cec seria BM 303 01167068; inculpatul a fost recunoscut de martora S.S. după planșele foto ca fiind persoana care a ridicat mărfurile, în circumstanțele descrise.

Cercetările au stabilit că persoana cu accent de sud, care a comandat transportul efectuat de martorul C.D. este inculpatul L.L.C. Cu ocazia închirierii, inculpatul a lăsat ca posibilitate de contact nr.de telefon „0751-990637”

Din analiza listingurilor telefonice existente rezultă că inculpatul L.L.C. l-a contactat de la nr.0751-990637 pe martorul C.D.M. (nr.de telefon al acestuia fiind 0751-990637) de 4 ori, ceea ce confirmă susținerea martorului că i s-au dat indicații privind traseul și destinația în această modalitate (telefonic).

Fiind depuse la bancă cele două file cec au fost reuzate pentru lipsă totală de disponibil și client în interdicție bancară.

Raportul de constatare tehnico-științifică la care s-a făcut referire a concluzionat că cele două file cec din litigiu au fost semnate la poziția trăgător de D.T..

Partea vătămată SC P. SA Oradea s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 45.648,47 lei.

6. In luna octombrie 2006, angajații SC T. SRL Salonta, în speță martora B.R., contabil, au fost contactați telefonic de o persoană de sex masculin care și-a declinat calitatea de reprezentant al SC M.C.C. SRL solicitând livrarea de sobe de teracotă, iar modalitatea de plată să fie prin cec, cu termen la 15 zile de la livrare.

Ulterior, societății menționate i se comunică prin fax comanda nr. 201/2006 pentru mărfurile arătate, cu același conținut, furnizorul comunicând însă telefonic că acceptă doar plată cu filă cec la zi, condiție acceptată de inculpați.

În considerarea acestor discuții la data de 3.11.2006 la sediul SC T. SRL Salonta s-a prezentat inculpatul D.T., în calitate de delegat al SC M.C.C. SRL care remite furnizorului comanda nr. 201/12.10.2006 în original și fila cec seria BM 303 01167069, în alb.

In consecință, cu factura nr. 5696442, din 3.11.2006 societatea menționată a livrat către SC M.C.C. SRL sobe de teracotă în valoare totală de 16.600 lei, la poziția „delegat” fiind menționat inculpatul D.T.

Fiind completat și depus la plată cecul în litigiu a fost refuzat pentru lipsă totală de disponibil.

Potrivit declarației martorei B.R. după refuzul cecului la plată s-a încercat contactarea telefonică a reprezentanților SC M.C.C. SRL la numărul menționat pe comandă, respectiv 0751929888 însă nimeni nu răspundea.

Marfa achiziționată în condițiile descrise a fost transportată de martorul C.D.M. într-o parcare din municipiul Râmnicu Vâlcea, așa cum i s-a solicitat de către inculpatul L.L.C.

Raportul de constatare tehnico-științifică a concluzionat că fila cec în litigiu a fost semnată la poziția „trăgător” de D.T., acesta semnând probabil și comanda nr. 201/2006 respectiv factura de livrare a mărfurilor.

Partea vătămată SC T. SRL Salonta s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 16.600 lei.

7. La începutul lunii octombrie 2006, angajatul părții vătămate SC U.M.P. SA, jud. Prahova, martorul D.I.I. fost contactat telefonic de o persoană de sex masculin care și-a atribuit calitatea de reprezentant al SC M.C.C. SRL și care a solicitat piese de schimb auto, cu plata prin filă cec, scadentă la 15 zile de la livrare.

Ulterior acestei convorbiri telefonice, la data de 17.10.2006 la sediul societății SC U.M.P. SA s-a prezentat martorul I.D.C. în calitate de delegat al SC M.C.C. SRL. Cu acea ocazie, martorul a remis reprezentanților furnizorului delegațiile de ridicare de mărfuri nr. 320/13.10.2006, 321/13.10.2006, comenzile nr. 208/13.10.2006, nr. 209/13.10.2006, de asemenea fila cec seria BM 303 01167061, doar semnată și ștampilată.

În considerarea facturilor seriile nr. 7674005/13.10.2006 și nr. 7674004/13.10.2006 SC U.M.P. SA a livrat către SC M.C.C. SRL piese auto în valoare totală de 25.269,75 lei.

Potrivit declarației martorului I.D.C., persoana care a comandat transporturile s-a prezentat cu numele "Marius" și i-a indicat ulterior unde să transporte mărfurile, respectiv într-o parcare din localitatea Feldioara. Martorul nu a fost în măsură să dea relații precise care să conducă la identificarea învinuților ca fiind persoanele implicate în această achiziție de mărfuri, iar o recunoaștere după fotografii nu s-a putut realiza, martorul nefiind găsit la domiciliul cunoscut.

Fiind depuse la plată la termenul convenit, cecul a fost refuzat pentru lipsă totală de disponibil, client aflat în interdicție bancară, instrument retras din circulație.

Demersurile efectuate de reprezentanții societății furnizoare pentru contactarea beneficiarilor mărfurilor au rămas fără rezultat.

Raportul de constatare tehnico-științifică a concluzionat că cecul în litigiu a fost completat de D.T., cu caracter de probabilitate acestuia aparținându-i și scrisul de pe comenzile și delegațiile menționate anterior.

Partea vătămată SC U.M.P. SA s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 25.269,75 lei.

8. În aceeași perioadă, luna octombrie 2006, angajatul SC S.A. SA Sfântu Gheorghe, martorul T.P.G. a fost contactat telefonic de o persoană care s-a recomandat ca fiind D.T., administrator al SC M.C.C. SRL Baia Mare, exprimându-se interesat să cumpere cutii de viteză pentru utilaje tip TAF, cu plata prin cec scadent la 15 zile de la livrare.

Urmare acestei convorbiri telefonice la data de 17.10.2006 s-a prezentat la sediul societății martorul I.D.C., ca delegat al SC M.C.C. SRL ocazie cu care aceasta a remis o delegație, o comandă pentru mărfuri și fila cec BH 303 01167062, doar semnată și ștampilată. Cu factura nr. 4967543/17.10.2006 societatea menționată a livrat mărfuri în valoare de 15.054,15 lei. Livrarea mărfurilor s-a făcut prin SC M. SRL Sfântu Gheorghe, societate care efectua desfacerea mărfurilor pentru SC S.A. SA Sfântu Gheorghe.

Comanda pentru efectuarea acestui transport a fost primită de martorul I.D.C., cu ocazia celui efectuat de la SC U.M.P. SA, în circumstanțele descrise la punctul anterior.

Fiind depus la plată la termenul convenit, cecul în litigiu a fost refuzat parțial la plată la data de 6.11.2006, achitându-se suma de 145 lei.

Potrivit raportului de constatare tehnico-științifică, fila cec în litigiu a fost semnată la poziția trăgător de inculpatul D.T..

Partea vătămată SC M. SRL Sfântu Gheorghe s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 15.054,15 lei cu dobânda legală.

9. Urmare unei corespondențe fax avute cu inculpatul D.T. cu reprezentanții SC S. SA Pașcani, la data de 17.10.2006 acesta s-a prezentat personal la sediul societății SC S. SA pentru a achiziționa piese de schimb pentru buldozer.

Cu acea ocazie, cu factura nr. 5847933 societatea SC S. SA a livrat către SC M.C.C. SRL prin delegat D.T. mărfuri în valoare de 28.883,09 lei. Pentru plata mărfurilor, inculpatul a remis la aceeași dată, fila cec seria BM 303 01167935, ocazie cu care a semnat și contractul comercial nr. 201/2006 în calitate de director al SC M.C.C. SRL.

Conform clauzelor contractuale fila cec a fost depusă la plată la 30 de zile de la livrarea mărfurilor, context în care a fost refuzată la plată pentru "lipsă totală de disponibil, client aflat sub incident bancar".

Raportul de constatare tehnico-științifică a concluzionat că atât cecul în litigiu cât și contractul nr. 201/2006 a fost semnat de inculpatul D.T..

Partea vătămată SC S. SA Pașcani s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 28.883,09 lei.

10. În cursul lunii august 2006, reprezentanții SC S. SA Ploiești au fost contactați telefonic de o persoană de sex masculin care s-a prezentat ca fiind D.T., administratorul

SC M.C.C. SRL, manifestându-și interesul de a cumpăra carton bitumat. Ulterior s-a încheiat contractul cadru de vânzare-cumpărare comunicat cumpărătorului pe fax, semnat și retransmis în aceeași modalitate.

Ulterior acestor contacte și discuții, la data de 24.10.2006 la sediul societății SC S. SA s-a prezentat martorul M.M.F. în calitate de delegat al SC M.C.C. SRL, căruia i s-a livrat în considerarea facturii fiscale nr. 1232158/24.10.2006 carton bitumat în valoare de 23.606,03 lei. Cu aceeași ocazie prin delegatul susmenționat s-a remis furnizorului fila cec seria BM nr. 303 01137064, ce urma a fi depusă la plată la 30 de zile.

Fiind completat și depus la plată, cecul a fost refuzat la data de 28.11.2006 pentru "lipsă totală de disponibil, client aflat în incident bancar, cec retras din circulație".

Cercetările au stabilit însă că mărfurile achiziționate au fost transportate în comuna Bixad, jud. Satu Mare, fiind valorificate martorului F.G. de către inculpații D.T. și L.L.C..

Potrivit declarației martorului F.G., de fiecare dată când a făcut achiziții de la SC M.C.C. SRL, a purtat discuții privind prețul și modalitatea de plată doar cu inculpatul L.L.C.. Plata a făcut-o de fiecare dată numerar, ulterior cei doi inculpați aducându-i facturi și chitanțe.

Prezentându-i-se planșele foto, martorul Finta Grigore i-a recunoscut pe cei doi inculpați și a indicat de asemenea autoturismul cu care se deplasau aceștia.

Raportul de constatare tehnico-științifică a concluzionat că cecul în litigiu a fost semnat la poziția trăgător de inculpatul D.T..

Partea vătămată SC S. SA Ploiești s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 23.606 lei.

11. La data de 26.10.2006 la magazinul aparținând de SC A. SA Baia Mare s-a prezentat inculpatul D.T. însoțit fiind de inculpatul L.L.C., solicitând livrarea unei cantități de oțel beton. Întrucât în luna august 2006 între SC A. SA și SC M.C.C. SRL intervenise contractul nr. 13/14.08.2006 semnat de F.C.I. (administrator la aceea dată) furnizorul a onorat comanda.

Potrivit martorului V.Șt.C., consilier clienți contractuali la magazinul aparținând de SC A. SA, inculpatul D.T. s-a prezentat ca fiind asocial al SC M.C.C. SRL alături de B.R., motivând că în viitor colaborarea se va realiza prin intermediul său. Cu aceeași ocazie, inculpatul L.L.C. a afirmat că el se va ocupa cu aprovizionarea pentru SC M.C.C. SRL.

Cele două livrări anterioare efectuate în considerarea contractului către SC M.C.C. SRL, au fost achitate de societate prin B.R. și F.C.

Cu aceea ocazie, cu factura nr. 5089205/26.10.2006 s-a livrat către SC M.C.C. SRL oțel beton în valoare de 14.154,40 lei pentru plata căruia inculpatul D.T. a remis filele cec seriile BM 30301167065 și BM 303 01167066 pe care le-a detașat din carnetul de cecuri și le-a completat în prezența martorului, cu data scadenței de 06.11.2006, respectiv 26.11.2006.

Anterior depunerii la plată a primului cec, martorul l-a contactat pe inculpatul D.T. care i-a confirmat că poate depune cecul în bancă întrucât există disponibilități.

Cu toate acestea cecul a fost refuzat pentru lipsă totală de disponibil. Ulterior și cel de-al doilea cec a fost depus la plată, fiind de asemenea refuzat cu motivația "client aflat în incident bancar, lipsă totală de disponibil, instrument retras din circulație".

Partea vătămată SC A. SA Baia Mare s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 14.154 lei.

12. La data de 31.10.2006 la sediul SC B.A. SA Vaslui s-a prezentat inculpatul D.T. care și-a manifestat intenția de a cumpăra termostate auto cu plata la 30 de zile prin filă cec. Cu acea ocazie inculpatul a remis martorului D.P., agent vânzări, comanda nr. 253/31.10.2006 și delegația pentru ridicarea de mărfuri nr. 264/31.10.2006, de asemenea fila cec seria BM 303 01167067.

Potrivit declarației martorului, cu acea ocazie odată cu livrarea mărfurilor solicitate s-a emis avizul de însoțire a mărfii nr. 8203934/2006, urmând ca factura să fie

emisă a doua zi, datorită imposibilității de lucru în sistemul informatic la acel moment. Ulterior inculpatul nu a mai ridicat această factură.

Fiind completat și depus la plată în termenul de 30 de zile convenit, cecul a fost refuzat pentru "lipsă totală de disponibil, trăgător în incident bancar, cec retras din circulație".

Fila cec nu a putut fi supusă unei examinări de specialitate întrucât nu a putut fi prezentată în original organelor de anchetă. Având în vedere motivația refuzului la plată, printre care nu figurează și "lipsa de mandat a semnatarului" există prezumția că aceasta a fost semnată de inculpatul D.T., singurul care a mai avut specimen de semnătură în bancă după data de 25.10.2006.

Constatarea tehnico-științifică grafică, a concluzionat că scrisul de pe declarație și comandă a fost executat cu carcatre de posibilitate de inculpatul D.T., iar cele de pe avizul de însoțire a mărfii nu prezintă elemente de asemănare cu cel aparținând vreunui din inculpații din cauză.

Verificările privind identificarea autoturismului cu care s-a efectuat transportul, după numărul de înmatriculare menționat în avizul de însoțire a mărfii, așa cum a fost indicat de inculpatul D.T., au stabilit că acesta era fictiv, în sensul că nu fusese atribuit vreunui autovehicul înscris în circulație.

Partea vătămată SC B.A. SA Vaslui s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 12.727,5 lei.

13. La data de 2.11.2006 la sediul părții vătămate SC H. SA Brașov s-a comunicat prin fax comanda nr. 198/2.11.2006 emisă de SC M.C.C. SRL privind achiziția unor piese de schimb pentru utilaje auto. Ulterior, la data de 6.11.2006 la sediul societății s-a prezentat efectiv inculpatul D.T., ca administrator al SC M.C.C. SRL, context în care conform facturii fiscale nr. 02407000/02/6.11.2006 acestuia i s-au livrat mărfuri în valoare de 20.770,38 lei.

Cu acea ocazie inculpatul a fost legitimat de martora S.B.I., procedându-se și la efectuarea unei copii după actul de identitate al acestuia.

Pentru plata mărfurilor inculpatul D.T. a remis fila cec seria BM 303 011677070, în alb, eschivându-se de la completarea integrală a cecului cu motivația că "nu are ochelarii la el". Cecul urma a fi depus la plată de îndată, conform discuțiilor prealabile dintre părți. La data de 17.11.2006 cecul a fost refuzat la plată pentru lipsă totală de disponibil.

Raportul de constatare tehnico-științifică întocmit în cauză a concluzionat că semnătura de pe fila cec a fost executată de D.T. iar scrisul de pe comanda nr. 198/2.11.2006, avizul de însoțire a mărfii nr. 02708811/6.11.2006 și factura fiscală nr. 02407000/6.11.2006 a fost executată, cu caracter de probabilitate de aceeași persoană.

Partea vătămată SC H. SA s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 20.196,16 lei cu dobândă legală.

14. În cursul lunii iulie 2006 SC M.C.C. SRL prin inculpatul B.R. a început o colaborare cu SC T.C. SRL Bistrița, care s-a derulat în bune condiții până la începutul lunii octombrie 2006, în sensul că mărfurile au fost integral achitate.

La data de 2.10.2006 inculpatul B.R. a solicitat o nouă livrare de mărfuri, sens în care cu factura nr. 3292298/2006, prin delegat H.Gh. s-a livrat către SC M.C.C. SRL mărfuri în valoare de 29.070 lei.

Pentru plata mărfurilor inculpatul B.R. a remis martorului S.T., merceolog la societatea furnizoare, fila cec seria BM 303 01167929, care urma a fi depusă la plată în 30 de zile, conform înțelegerilor anterioare.

Fiind depus la plată în termenul convenit cecul a fost refuzat pentru lipsă totală de disponibil.

Până la depunerea fieli cec la plată, inculpatul B.R. a pierdut calitatea de asociat la SC M.C.C. SRL, fiindu-i retras și dreptul de semnătură, împrejurări pe care nu le-a adus la cunoștința furnizorului. Ulterior, la insistențele furnizorului, inculpatul a mai

comunicat pe poștă două bilete la ordin, dar care au fost de asemenea refuzate la plată. După acel moment, a achitat în contul datoriei, la data de 20.11.2006 suma de 6.000 lei.

Raportul de constatare tehnico-științifică întocmit în cauză a concluzionat că semnătura de pe fila cec, la poziția trăgător, a fost executată de inculpatul D.T..

Partea vătămată SC T.C. SRL Bistrița s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 22.570 lei.

15. În cursul lunii iunie 2006 între SC C. SĂLAJ SA Zalău și SC M.C.C. SRL, prin numita F.C.I., a început derularea unei relații de afaceri, având ca obiect vânzarea-cumpărarea de materiale de construcții, care urmau a fi achitate cu filă cec, la 30 de zile de la livrare. Relația comercială s-a derulat normal iar ulterior a continuat prin intermediul inculpatului B.R. care a făcut mai multe achiziții de mărfuri, pe care le-a achitat cu ordine de plată. Ultimele livrări de mărfuri, solicitate de inculpatul B.R., s-au efectuat la data de 5.10.2006 cu facturile nr. 2892627/2006, respectiv nr. 4716922/2006.

Cu ocazia acestor achiziții de mărfuri, inculpatul B.R. a trimis furnizorului prin intermediul delegatului H.Gh., conducător auto, filele cec seriile BC 303 01174425 și BC 303 01174420, în alb, ca o garanție a plății mărfurilor.

Întrucât în perioada convenită inițial, de 30 de zile, inculpatul nu a achitat într-o altă modalitate contravaloare mărfurilor livrate, cele două file cec, precum și cecul seria BC 303 01174418 predat furnizorului la data de 18.07.2006, au fost completate fiind depuse la bancă.

Toate filele cec au fost refuzate la plată în perioada 12-20 decembrie 2008 cu motivația "lipsă de mandat, client în interdicție bancară, lipsă totală de disponibil".

Ulterior refuzului cecurilor la plată, la insistențele reprezentanților furnizorului, inculpatul B.R. a achitat în lunile martie și aprilie 2007, în numerar, suma de 5.000 lei.

La data achiziției de mărfuri, 5.10.2006, inculpatul B.R. nu trebuia să remită cele două file cec întrucât acestea erau semnate de F.C., persoană care se retrăsese din societate la 31.08.2006 pierzând calitatea de administrator și implicit dreptul de a dispune asupra contului împrejurare cunoscută de inculpat, cei doi întreținând relații de concubinaj. Predând cecurile ca garanție a plății, respectiv ca o modalitate alternativă de plată, inculpatul B.R. a indus în eroare reprezentanții societății furnizoare, întrucât cunoștea că cecurile fiind semnate de o persoană fără calitate la momentul plății, vor fi refuzate chiar în ipoteza existenței disponibilului.

Partea vătămată SC C. SA s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 61.807,40 lei sumă care a inclus dobânzile și penalitățile de întârziere pentru neplata facturilor.

Faptele descrise mai sus au fost dovedite cu procesele-verbale de sesizare din oficiu, cu procesele-verbale de consemnare a plângerilor formulate de administratorii unora dintre părțile vătămate, cu facturile de livrare a mărfurilor emise de părțile vătămate, cu filele CEC, cu depozițiile martorilor audiați (o parte dintre ei fiind administratorii societăților comerciale vătămate prin infracțiune), borderourile privind refuzul la plată al CEC-urilor, rapoartele de constatare tehnico-științifice, situația incidentelor de plată înregistrate la SC M.C.C. SRL.

Pe baza stării de fapt descrise mai sus și a probațiunii la care s-a făcut referire instanța a reținut **în drept** că fapta inculpatului B.R., care în perioada august-octombrie 2006, în calitate de asociat al S.C. M.C.C. S.R.L., cu drept de a dispune asupra contului bancar, singur sau împreună cu inculpatul D.T. a achiziționat mărfuri de la S.C. M. S.R.L. Bistrița, S.C. P.F.P. S.R.L. Bistrița, S.C. T.C. S.R.L. Bistrița și S.C. C. Sălaj S.A. Zalău, pentru plata cărora a emis cecuri și bilete la ordin refuzate la plată pentru lipsa disponibilităților și alte motive, cu consecința producerii unui prejudiciu total de 206.483, 33 lei constituie infracțiunea de înșelăciune prev. de art. 215 alin. 1, 2, 3, 4, 5 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen..

Faptele comise de inculpatul sus-menționat, cu participația inculpatului D.T. vizează primele trei societăți enumerate și au avut drept consecință producerea unui

prejudiciu de 186.451,88 lei; pentru fapta comisă în paguba S.C. C. Sălaj S.A. Zalău, urmează a fi angajată răspunderea penală și civilă, exclusiv pentru inculpatul B.R..

Fapta inculpatului D.T. care în perioada august-noiembrie 2006, în calitate de administrator al S.C. M.C.C. S.R.L., singur ori împreună cu inculpații B.R. și L.L.C. (succesiv), în unele cazuri atribuindu-și calități nereale a achiziționat mărfuri de la S.C. M. S.R.L. Bistrița, S.C. P. F.P. S.R.L. Bistrița, S.C. Bac Construct S.R.L. Gâlgău, S.C. C.A. S.R.L. Cluj Napoca, S.C. T. S.R.L. Salonta, S.C. P. S.A. Oradea, S.C. U.M.P. S.A. Plopeni, S.C. M. S.R.L. Sfântu Gheoghe, S.C. S. SA Pașcani, S.C. S. S.A. Berceni, S.C. A. SA. Baia Mare, S.C. B.A. S.A. Vaslui, S.C. H. S.A. Brașov și S.C. T. Com S.R.L. Bistrița, pentru plata cărora a emis file cec refuzate la plată pentru lipsa proviziei din contul bancar și alte motive, cu consecința producerii unui prejudiciu total de 464.999,17 lei, constituie infracțiunea de înșelăciune prev. de art. 215 alin. 1, 2, 3, 4, 5 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen..

Faptele comise de inculpatul D.T. împreună cu inculpatul B.R., sunt descrise la punctele I.1, 2, 14 rechizitoriu și au avut drept consecință cauzarea unui prejudiciu de 186.452,88 lei.

Faptele comise de inculpatul D.T. cu participația inculpatului L.L.C., sunt descrise la pct. I. 3, 4,5,6,10,11 rechizitoriu și au avut drept consecință cauzarea unui prejudiciu de 175.841,42 lei.

Faptele comise de inculpatul D.T. singur, sunt descrise la pct. I.7, 8, 9, 12 și 13 din rechizitoriu și au avut drept consecință cauzarea unui prejudiciu de 102.704,87 lei.

Fapta inculpatului L.L.C. care în aceeași perioadă fără a avea vreo calitate în cadrul S.C. M.C.C. S.R.L., împreună cu inculpatul D.T. a achiziționat prin inducere în eroare mărfuri de la S.C. bac Construct S.R.L. Gâlgău, S.C. C.A. S.R.L. Cluj Napoca, S.C. P. S.A. Oradea, S.C. T. S.R.L. Salonta, S.C. S. S.A. Berceni și S.C. A. S.A. Baia Mare, pentru plata cărora s-au emis cecuri fără existența proviziei în cont, cu consecința producerii unui prejudiciu de 175.841,42 lei, constituie complicitate la infracțiunea de înșelăciune prev. de art. 26 C.pen. raportat la art. 215 alin. 1, 2, 3, 4 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen..

Procedând la individualizarea răspunderii penale a inculpaților, instanța a dispus condamnarea acestora la pedeapsa cu închisoare, cu executare în regim privativ de libertate după cum urmează :

I s-a aplicat inculpatului B.R. pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 215 alin. 1,2,3,4,5 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. cu aplicarea art. 74 lit. a și 76 lit. a C.pen., pedeapsa de 2 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe timp de 1 an.

Cu consecințele prev. de art. 71, art. 64 lit. a teza a II-a C.pen..

Instanța a avut în vedere pericolul social concret al faptei comise de acest inculpat în funcție de participația acestuia la săvârșirea faptelor față de SC M. SRL, SC F.P. SRL, SC T. și SC C. SA Sălaj, conduita procesuală avută de acest inculpat, lipsa antecedentelor penale, poziția pe care a avut-o acesta în instanță (fila 124 vol.1 dos.instanță), urmarea produsă, reținându-se în favoarea acestuia și circumstanțe atenuante justificate de împrejurarea că anterior nu a mai intrat sub incidența legii penale.

I s-a aplicat inculpatului D.T. pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 215 alin. 1,2,3,4,5 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. și art. 37 lit. a C.pen., pedeapsa de 10 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe timp de 3 ani.

Din extrasul de cazier judiciar rezultă că inculpatul a fost condamnat până în prezent de 9 ori pentru infracțiuni de furt calificat la pedepse cu închisoare. Din executarea ultimei pedepse de 4 ani închisoare, rezultată din contopirea mai multor pedepse, prin sentința penală nr. 813/24.07.2003 a Judecătoriei Baia Mare, inculpatul a fost liberat condiționat la data de 12.04.2005 rămânând un rst neexecutat de 628 zile. În raport de data comiterii faptelor în prezenta cauză și restul rămas neexecutat, inculpatul este recidivist în condițiile art. 37 lit. a C.pen..

În consecință, se justifică aplicarea față de acesta a prev. art. 61 C.pen., urmând a se revoca liberarea condiționată de care a beneficiat acest inculpat cu privire la restul de 628 zile rămas neexecutat din pedeapsa de 4 ani închisoare ce i-a fost aplicată acestuia prin sentința penală nr. 813 din 24.07.2003 a Judecătorei Baia Mare, rest care se va contopi cu pedeapsa aplicată prin prezenta.

Inculpatul va executa pedeapsa de 10 ani închisoare precum și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe timp de 3 ani.

Cu consecințele prev. de art. 71, art. 64 lit. a teza a II-a C.pen..

Instanța a avut în vedere pericolul social concret al faptei comise de acest inculpat, în funcție de participația acestuia singur sau împreună cu ceilalți la un număr de 14 acte materiale care intră în conținutul infracțiunii continuate ce i s-a reținut în sarcină (cu excepția faptei săvârșite față de SC C. SA), urmarea produsă, valoarea forte ridicată a prejudiciului cauzat, conduită ante și post infracțională a inculpatului, împrejurarea că acesta nu s-a prezentat la proces, nici în faza de urmărire penală și nici în instanță.

I s-a aplicat inculpatului L.L.C. pentru complicitate la infracțiunea de înșelăciune prev. de art. 26 C.pen. raportat la art. 215 alin. 1,3,4 C.pen. cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. și art. 37 lit. a C.pen., cu aplicarea art. 74 lit. c și 76 lit. c C.pen., pedeapsa de 2 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe timp de 1 an.

Din extrasul de cazier judiciar a rezultat că inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. 40/13.01.2006 a Judecătorei Râmnicu Vâlcea la o pedeapsă de 1 an închisoare cu suspendare condiționată pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 215 alin. 1-3 C.pen.. Întrucât a comis faptele cercetate în prezenta cauză în termenul de încercare, inculpatul este recidivist în condițiile art. 37 lit. a C.pen..

În consecință, s-a justificat aplicarea față de acest inculpat a prev. art. 83 C.pen. urmând a se revoca suspendarea condiționată de care a beneficiat inculpatul cu privire la pedeapsa de 1 an închisoare aplicată acestuia de Judecătoria Râmnicu Vâlcea prin sentința penală nr. 40 din 13.01.2006, pedeapsă care se va cumula la cea aplicată prin prezent.

Inculpatul va executa pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe timp de 1 an.

Cu consecințele prev. de art. 71, art. 64 lit. a teza a II-a C.pen..

Instanța a avut în vedere pericolul concret al faptei comise de acest inculpat, în funcție de participația acestuia la un număr de 6 acte materiale care intră în conținutul constitutiv al infracțiunii continuate reținută în sarcina acestuia (cu privire la părțile vătămate SC B.C. SRL, SC C.A. SARL, SC P. SA, SC T. SRL, SC S. SA și SC A. SA), poziția procesuală relativ sinceră adoptată de acest inculpat (ceea ce a determinat reținerea de circumstanțe atenuante în favoarea acestuia, starea de recidivă.

Raportat la natura și complexitatea infracțiunii pentru care au fost judecați inculpații, la urmarea produsă, instanța a considerat că singura modalitate de executare care poate să asigure scopul reinsertiei sociale a inculpaților este cea a executării în regim privativ de libertate, apreciind că este justificată și este proporțională și legitimă, și aplicarea pedepsei accesorii prev. de art. 64 lit. a teza a II-a C.pen. față de toți inculpații.

Soluționând latura civilă a cauzei, instanța a constatat că sunt întrunite elementele răspunderii civile delictuale întrucât prin fapta comisă de inculpați s-a cauzat părților vătămate un prejudiciu care trebuie recuperat, drept pentru care vor fi obligați inculpații, singuri sau în solidar, așa cum s-a menționat în dispozitiv și în funcție de participarea acestora doar la anumite acte materiale ale infracțiunii continuate, la plata sumelor solicitate de părțile civile, în anumite situații acordându-se și dobânda legală așa cum s-a solicitat în fața instanței.

Ca o consecință a soluției de condamnare a celor trei inculpați, instanța a dispus obligarea acestora la plata cheltuielilor judiciare ocazionate statului în proces, conform sumelor menționate în dispozitivul prezentei, cu precizarea că din suma totală a cheltuielilor judiciare la plata cărora au fost obligați inculpații D.T. și L.L.C., suma de câte 110 lei reprezintă cheltuielile judiciare solicitate de martorul K.S.

Sentința Tribunalului Maramureș a fost atacată cu apel de către partea civilă SC C. SĂLAJ SA și inculpații B.R., D.T. și L.L.C..

Curtea examinând apelurile declarate, constată că acestea sunt fondate, pentru alte motive decât cele invocate de părți, hotărârea Tribunalului Maramureș fiind lovită de nulitate absolută pentru următoarele argumente:

Egalitatea procesuală între părțile din procesul penal, se realizează în condițiile susținerii unor poziții contrare, ceea ce reprezintă contradictorialitatea specifică judecății penale, prin susținerea învinuirii de către procuror sau de către persoana vătămată și inculpat, asistat sau reprezentat de avocat, care își exercită dreptul său la apărare- fie singur, fie împreună cu partea responsabilă civilmente.

Reglementarea principală a judecății pe baza contradictorialității este de esența procesului penal echitabil, cu respectarea și asigurarea egalității de arme între acuzare și apărare (părți vătămate și inculpat).

Importanța deosebită a dreptului la apărare a tuturor părților în procesul penal, în viziunea Curții Europene, rezidă în reglementarea sa detaliată în cadrul principiului procesului echitabil. Curtea Europeană subliniază că nu trebuie confundată „prezența personală a acuzatului în instanță, cu posibilitatea pe care i-o recunoaște art 6 paragraf 3 lit c de a se apăra singur. Astfel, chiar dacă nu este expres menționat în art.6 dreptul tuturor părților de a lua parte personal la dezbaterile din cauză, acesta decurge din scopul și din obiectul ansamblului acestui text: dreptul tuturor participanților la un proces echitabil”.

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acuzatului și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; **caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor**”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Verificând cuprinsul încheierii din 24 noiembrie 2009 se constată că la acest termen deși a lipsit inculpatul L.L. și apărătorul ales al acestuia avocat N.R., din cadrul Baroului București, absența fiind justificată în privința avocatului din motive medicale, judecătorul fondului a procedat la audierea martorilor prezenți D.G. și H.G. sub rezerva audierii acestora la un alt termen, împrejurare care nu a mai avut loc. În privința inculpaților B.R., lipsă s-a prezentat apărătorul ales al acestuia iar pentru inculpatul D.T., lipsă apărătorul din oficiu, avocat M.A..

La termenul din 23 martie 2010 de la aceeași instanță se constată că apărătorul ales al inculpatului L.L. avocat N.R. i-a comunicat telefonic avocatei M.A. apărătorul inculpatului D.T. că a suferit un accident rutier condiții în care nu se poate prezenta în instanță, însă nu se opune ca martorii prezenți să fie audiați de magistrat, sub rezerva reaudierii în prezența sa și a inculpatului.

Cu toate că și procurorul a pus concluzii de amânare a cauzei motivat de lipsa de apărare a inculpatului Luțu instanța a procedat la audierea unui număr de 8 (opt) martori, sub rezerva reaudierii acestora, împrejurare care de asemenea nu a mai avut loc în realitate.

De asemenea, la soluționarea pe fond a cauzei, la termenul din 20 aprilie 2010 s-a depus la dosar un înscris din partea apărătorului ales al inculpatului L.L., avocat N.R. prin care acesta arată că a reziliat contractul de asistență juridică cu clientul său. Având

în vedere această situație, instanța a desemnat pe apărătorul M.R. ca apărător din oficiu, de pe tabelul nominal comunicat de Baroul Maramureș, căreia i s-a pus dosarul la dispoziție pentru studiu, urmând ca la ora 12.00, în aceeași zi să fie reluată cauza și a fi declarată terminată cercetarea judecătorească, punându-se concluzii pe fondul procesului.

Din scriptele depuse la dosarul cauzei, rezultă că delegația apărătorului din oficiu a fost eliberată a doua zi, respectiv la 21 aprilie 2010, și nu la data când a avut loc judecarea cauzei, nepurtând mențiunea că a fost eliberată drept dovadă a asistenței juridice pentru termenul din 20 aprilie 2010.

Din cele expuse rezultă că infracțiunile pentru care au fost judecați inculpații sunt prevăzute de lege cu pedepse mai mari de 5 ani închisoare, astfel că asistența juridică a acestora este obligatorie potrivit art. 171 alin 3 C.proc.pen.. Așa fiind, în speță au fost încălcate dispozițiile relative la asistența juridică obligatorie, ceea ce atrage nulitatea absolută, în condițiile reglementate de art 197 alin 2 C.proc.pen..

Simpla desemnare a unui apărător din oficiu pe seama inculpatului L.L. fără a-i da acestuia posibilitatea efectivă de a studia actele dosarului, nu conduce la îndeplinirea obligației de asigurare a asistenței juridice și constituie o lipsire de o apărare efectivă, de natură a încălca dreptul la apărare al său.

Împrejurarea că la data de 20 aprilie 2010 în cursul dimineții instanța de fond constatând lipsa de apărare a inculpatului L.L. a desemnat în aceeași zi la distanță de câteva ore un apărător din oficiu care să pună concluzii pe fondul dosarului, echivalează cu lipsa de apărare a inculpatului, în condițiile în care urmărirea penală și judecata erau desfășurate în cuprinsul a patru volume de dosare.

Procedând astfel, Tribunalul Maramureș a pronunțat o hotărâre cu încălcarea normelor legale privind garantarea dreptului la apărare, consfințit și garantat de art. 24 din Constituție, de art. 6 C.proc.pen. și de art 6 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, așa cum a fost amendată prin Protocolul nr. 11 din 1 noiembrie 1998.

Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție are în vedere dispozițiile art. 171 aln 4¹ C.proc.pen. care prevăd „când asistența juridică este obligatorie, dacă apărătorul ales nu se prezintă nejustificat...la termenul de judecată fixat și nici nu asigură substituirea, instanța ia măsuri pentru **desemnarea unui apărător din oficiu care să-l înlocuiască, acordând un termen de minimum 3 zile pentru pregătirea apărării**”.

Simpla desemnare a unui apărător din oficiu, fără a-i da acestuia posibilitatea efectivă de a studia actele dosarului, nu duce la îndeplinirea obligației de asigurare a asistenței juridice. Numirea unui apărător din oficiu, în modalitatea arătată, nu asigură nici necesitatea respectării dispozițiilor art 6 paragraf 3 lit c din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale.

Potrivit art. 6 paragraf 3 lit b din Convenție, orice acuzat are dreptul să dispună de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării sale, iar conform art 6 alin 4 C.proc.pen., orice parte are dreptul să fie asistată de apărător în tot cursul procesului penal. Corelativ acestui drept, alin.5 al art.6 stabilește obligația organelor judiciare de a lua măsurile necesare pentru asigurarea asistenței juridice a învinutului sau inculpatului, numai dacă acesta nu are apărător ales.

Înalta Curte de Casație și Justiție are în vedere în același sens și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Criossant contra Germaniei (25 septembrie 1992) în considerentele căreia s-a reținut că relația confidențială client-avocat nu poate fi considerată una absolută, fiind supusă anumitor limite, în cazul în care instanța trebuie să decidă dacă interesele justiției impun ca acuzatul să fie apărat sau nu de avocatul ales de el. Instanța trebuie să țină cont de intenția acuzatului, dar poate și trece peste această intenție, dacă există motive relevante și suficiente pentru a considera că aceasta este în interesul justiției.

În speță, măsura dispusă de natură a încălca dreptul la apărare al inculpatului Luțu, prin lipsirea acestuia de o apărare efectivă, este departe de a fi în interesul bunei soluționări a cauzei.

În consecință, pentru desfășurarea unui proces echitabil în favoarea tuturor inculpaților, instanța chiar dacă i-a desemnat un apărător din oficiu inculpatului Luțu, trebuia să-i acorde timpul necesar pentru pregătirea apărării. Ori, timpul minim trebuia să fie de 3 zile. În speță, prima instanță nu a respectat aceste prevederi legale, iar timpul lăsat la dispoziție avocatului desemnat din oficiu – în cadrul aceleiași ședințe de judecată „de la prima la a doua strigare a cauzei” nu poate fi considerat suficient pentru pregătirea apărării și depunerea concluziilor în judecarea pe fond a unei cauze.

Mai mult, inculpatul L.L. nu a fost prezent și nu a avut posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la acea situație, existând posibilitatea de a solicita un nou termen pentru a-și angaja un alt avocat, sau de a fi de acord cu avocatul desemnat din oficiu.

Este adevărat că ar fi existat posibilitatea ca Tribunalul Maramureș să dorească soluționarea cu celeritate a cauzei, în condițiile în care procesul era pe rol din 24 martie 2009, însă celeritatea nu poate afecta unul din drepturile importante ale persoanei, respectiv dreptul la apărare.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de fond nu i-a oferit inculpatului Luțu ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul său de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004 și Kostovski împotriva Olandei- Hotărârea din 20 noiembrie 1989, a restrâns într-un mod incompatibil cu garanțiile oferite de art. 6 din CEDO dreptul la apărare al acestuia (A.M. împotriva Italiei-Hotărârea din 1997 și Saidi împotriva Franței- Hotărârea din 20 septembrie 1993) și nu a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza Boldea împotriva României- Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea constată că prin modalitatea în care s-a desfășurat cercetarea judecătorească în prima instanță, au fost încălcate două dintre principiile fundamentale ale procesului penal: **contradictorialitatea și nemijlocirea**. În baza acestor principii, instanța este obligată să readministreze toate probele administrate în cursul urmăririi penale, putând astfel să le perceapă prin filtrul punctelor de vedere exprimate oral și în ședință publică de toate părțile.

Încălcarea dreptului la apărare precum și cel la un proces echitabil potrivit art.6 paragraf 3 lit.d din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale nu pot fi înlăturate, decât prin anularea sentinței pronunțate de prima instanță și trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului Maramureș.

Din examinarea dispozițiilor citate ale Convenției - la care România este parte, astfel că, potrivit art.11 și art.20 din Constituție, aceste dispoziții fac parte din dreptul intern – rezultă că, încă înainte de a stabili temeinicia demersului de tragere la răspundere a unei persoane trimise în judecată (acuzat), aceasta are dreptul fundamental la un proces echitabil.

Ori, în înțelesul unui proces echitabil intră, așa cum reglementează art.6 paragraf 3 lit.d din Convenție și cum relevă jurisprudența CEDO, **asigurarea dreptului inculpatului trimis în judecată și aflat în fața instanței de a pretinde ascultarea martorilor în prezența lui, cu posibilitatea de a pune întrebări, de a i se admite probe care să se efectueze în mod nemijlocit și contradictoriu cu celelalte părți, în vederea stabilirii adevărului obiectiv.**

Chiar dacă în dreptul procesual penal român situația prevăzută în art.6 paragraf 3 lit.d din Convenție nu are o consacrare expresă, cerința realizării condiției este obligatorie sub sancțiunea nulității și, deci, a desființării hotărârii pronunțate cu încălcarea acestei exigențe.

În speță, în această cauză a declarat apel și partea civilă SC C. SĂLAJ SA care a solicitat obligarea inculpatului B.R. la plata despăgubirilor civile către apelantă în sumă de 29.197,71 lei și penalități aferente în sumă de 32.609,69 lei.

Din lecturarea considerentelor sentinței penale nr. 246 din 19 mai 2010 a Tribunalului Maramureș reiese că motivarea judecătorului este lacunară, acesta omițând să învedereze sumele pretinse de părțile civile fără să indice și probele care au stat la baza motivării sentinței. Deși partea civilă a solicitat sumele relevate mai sus în considerente nu se face vorbire deloc de ele iar din dispozitiv rezultă că „i-au fost acordate părții civile apelante suma de 20.031,45 lei”, respingându-se restul pretențiilor.

Potrivit practicii judiciare constante a instanței supreme „motivarea soluției cu privire la latura civilă a cauzei trebuie să cuprindă analiza elementelor de fapt, a probelor pe care se sprijină, referitor la fiecare categorie de cheltuieli pe care partea civilă pretinde că se datorează săvârșirii infracțiunii. Referirea globală sau absența oricărei trimiteri la probele administrate, fără analiza acestora în raport cu componentele despăgubirilor la plata cărora inculpatul este obligat, constituie o nemotivare a hotărârii.

Lipsa motivării hotărârii sub aspect civil face imposibilă exercitarea controlului judiciar a acesteia.

Motivarea hotărârii reprezintă un element de transparență a justiției, inerent oricărui act jurisdicțional.

Hotărârea judecătorească nu este un act discreționar, ci rezultatul unui proces logic de analiză științifică a probelor administrate în cauză în scopul aflării adevărului, proces de analiză necesar stabilirii stării de fapt desprinse din acestea prin înlăturarea unor probe și reținerea altora, urmare a unor raționamente logice făcute de instanță și care își găsesc exponențialul în motivarea hotărârii judecătorești.

Hotărârea reprezintă astfel, rezultatul concret, sinteza operei de judecată, iar motivarea acesteia reprezintă argumentarea în scris a rațiunii ce determină pe judecător să adopte soluția dispusă în cauză. Motivarea hotărârilor justifică echitatea procesului penal, pe de o parte, prin dreptul justițiabilului de a fi convins că justiția a fost îndeplinită, respectiv că judecătorul a examinat toate mijloacele procesuale și procedurale propuse de participanți și, pe de altă parte, prin dreptul acestuia de a cunoaște oportunitatea promovării căilor de atac.

Lămurirea cauzei sub toate aspectele pe baza probelor și formarea convingerii judecătorului pe baza celor administrate reprezintă două poziții de includere a capacității apreciative a instanței în demersul indispensabil al aflării adevărului, interpretare care ar fi în consens și cu Recomandarea R (94) 12 a Comitetului de Miniștri ai Statelor Membre asupra Independenței, eficacității și rolului judecătorilor, potrivit căreia “judecătorii trebuie să dispună de puteri suficiente și să fie în măsură să le exercite pentru a se achita de funcțiile lor”.

Deși formarea propriei convingeri a judecătorului printr-o muncă de reflecție și de conștiință constituie suportul rațional al demersului judiciar pentru cunoașterea faptelor, drept garanție a unui proces echitabil și în concordanță cu disp.art.6 paragraf 2 din Convenția Europeană și Protocolul nr.7, instanța are obligația de a-și motiva soluția dată cauzei, ceea ce implică justificarea procesului de convingere în mecanismul silogismului judiciar al aprecierii probelor. Această poziție a instanței de apel este reliefată și de practica CEDO – cauza Boldea contra României în care se arată că

“judecătorul trebuie să răspundă cu argumente la fiecare dintre criticile și mijloacele de apărare invocate de părți”.

Pentru motivele ce preced, curtea a admis apelul inculpaților și a părții civile SC C. SĂLAJ SA în baza art.379 pct 2 lit a C.proc.pen. împotriva sentinței penale nr.246 din 19 mai 2010 pronunțată de Tribunalul Maramureș pe care a desființat-o în întregime și a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond, respectiv Tribunalul Maramureș.

Cu ocazia noii judecăți în fond, se va lua act de poziția inculpaților asistați de apărători din oficiu sau aleși, conform art.70 sau 323 C.proc.pen., cercetarea judecătorească se va efectua cu respectarea celor 4 principii fundamentale, obligatorii în faza de judecată și în urma exercitării rolului activ, prin administrarea oricăror altor probe care apar necesare, tribunalul trebuie să ajungă, motivat, la o soluție temeinică și legală, ca unic rezultat care exprimă cert adevărul impus de probele obținute și administrate conform legii, atât sub aspectul laturii penale cât și al celei civile.

Judecata va fi reluată de la primul act procesual, demarând cu ascultarea acestora și cu administrarea întregii probațiuni testimoniale sau științifice necesare justei soluționări a cauzei.

B. RECURSURI

1. LIBERARE PROVIZORIE PE CAUȚIUNE. CONDIȚII.

Potrivit dispoz.art.136 alin.2 C.proc.pen.liberarea provizorie poate fi acordată dacă scopul măsurii arestării preventive poate fi realizat și prin admiterea unei astfel de cereri. În cauză, s-a constatat că arestarea preventivă a fost luată invocându-se ca temei disp.art.148 lit.f C.proc.pen., în principal luându-se în discuție aspectul că lăsarea în libertate al acestuia prezintă pericol pentru ordinea publică.

Având în vedere pericolul social concret al faptelor presupus a fi comise de inculpatul R.A., de impactul negativ produs asupra ordinii sociale, față de durata măsurii arestului preventiv și în pofida împrejurării că formal, cererea îndeplinește condițiile legale, se impune cercetarea inculpatului, în continuare, în stare de arest deoarece pericolul concret pentru ordinea publică pe care îl reprezintă lăsarea în libertate a acestuia este prezent și actual, iar odată cu punerea acestuia în libertate s-ar crea falsa impresie că persoane asupra cărora planează suspiciunea de a fi comis infracțiuni informatice pe o durată îndelungată de timp și în forma continuată, ar periclita îndeplinirea actului de justiție și, prin comiterea de noi fapte de natură penală, de același gen, ar putea zădărnici aflarea adevărului prin influențarea martorilor sau a celorlalte persoane față de care se derulează urmărirea penală, punând la îndoială capacitatea de răspuns a organelor de urmărire penală și ale instanței de judecată, de a nu fi fermi în reprimarea unor asemenea activități ilicite.

De asemenea, prin prisma hotărârii CEDO „N contra Austriei din 27 iunie 1968”, deși inculpatul nu are antecedente penale, și posedă un domiciliu stabil, nu are un loc de muncă util deși este în vârstă de 29 de ani, neputând dovedi în fața magistraților sursele legale de subsistență.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr.964/R/06.12.2010

Tribunalul Cluj prin încheierea penală nr.588 din 26.11.2010, în temeiul art.160^{8a} alin.2 C.proc.pen. a admis cererea de liberare provizorie pe cauțiune formulată de

inculpatul R.A. și s-a dispus punerea în libertate provizorie a inculpatului dacă nu este arestat în altă cauză.

În conformitate cu dispozițiile art.160² alin.3 C.proc.pen., pe durata liberării provizorii inculpatului I s-au impus următoarele obligații :

a) să nu depășească raza teritorială a localității de domiciliu decât pentru a se prezenta la solicitările organului de urmărire penală și ale instanței de judecată;

b) să se prezinte la organul de urmărire penală sau, după caz, la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;

c) să se prezinte la poliția orașului de domiciliu conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat;

d) să nu își schimbe locuința decât cu încuviințarea instanței de judecată;

e) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nici o categorie de arme.

Potrivit art.160² alin.3¹ C.proc.pen. s-a impus inculpatului ca pe durata liberării provizorii să nu comunice cu învinuitul G.M.F.N., direct sau indirect.

Potrivit art.160² alin.3² C.proc.pen. s-a atras atenția inculpatului că, în caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor sus-menționate, se va lua față de acesta măsura arestării preventive.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.160¹⁰ C.proc.pen.

Conform art.160⁴ alin.3 C.proc.pen. prezenta încheiere se comunică inculpatului, secției de poliție în a cărei rază teritorială locuiește inculpatul, jandarmeriei, poliției comunitare, organelor competente să elibereze pașaportul din județul Sălaj, precum și organelor de frontieră.

Potrivit art.192 alin.3 C.proc.pen. cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea cererii de liberare provizorie pe cauțiune rămân în sarcina statului.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin cererea înregistrată sub nr. de mai sus, inculpatul R.A., cercetat în stare de arest preventiv în dosarul nr.215 D/P/2009 al D.I.I.C.O.T. – Serviciul Teritorial Cluj, pentru săvârșirea infracțiunilor de transfer neautorizat de date dintr-un sistem informatic, prev. și ped. de art.44 alin.2 din Legea nr.161/2003, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., deținerea fără drept a unei parole, cod de acces sau date informatice în scopul săvârșirii infracțiunii de transfer neautorizat de date, prev. și ped. de art.46 alin.2 din Legea nr.161/2003, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., fraudă informatică, prev. și ped. de art.49 din Legea nr.161/2003, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen. și deținere de droguri de risc fără drept pentru consum propriu, prev și ped de art.4 alin.1 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., totul cu aplicarea art.33 lit.a C.pen., a solicitat instanței, în baza art.160² și urm. C.proc.pen., să dispună liberarea sa provizorie pe cauțiune și, pe cale de consecință, să dispună cercetarea lui în continuare în stare de libertate, arătând în motivare, în esență, că sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege pentru admiterea cererii, iar aceasta este întemeiată.

În fapt, s-a reținut în esență că, în perioada 2006 – 2009, inculpatul R.A. a transferat neautorizat date informatice, respectiv date de identificare ale unor carduri și a deținut parole, coduri de acces (respectiv coduri PIN) și alte date de identificare ale cardurilor, obținute anterior prin metoda phishing, în vederea transmiterii neautorizate către alte persoane. În aceeași perioadă, în baza aceleiași rezoluții infracționale, cu ajutorul învinuiților H.A.A., G.M.F.N., C.I.S., B.C. și R.E. inculpatul R.A. a cauzat o pagubă importantă mai multor părți vătămate cetățeni americani, despăgubiți ulterior de către Western Union, prin introducerea de date nereale în sistemul Western Union, în sensul utilizării datelor de identificare ale cardurilor părților vătămate, obținute anterior prin metoda phishing, introducerea în urma căreia au fost validate transferuri pe numele său și ale celorlalți învinuiți, folosiți ca și „săgeți” pentru ridicarea de numerar (trebuie făcută precizarea că, până în prezent, nu s-a reușit identificarea părților vătămate prejudiciate de inculpat și, implicit, nici stabilirea cu exactitate a prejudiciului cauzat acestora). De asemenea, s-a mai reținut că, în cursul anului 2010, inculpatul R.A.

a deținut în mod repetat cannabis pentru consumul său propriu (cu privire la această din urmă infracțiune nefiind pusă însă în mișcare acțiunea penală împotriva inculpatului).

Conform art.160¹ C.proc.pen. în tot cursul procesului penal, inculpatul arestat preventiv poate solicita punerea sa în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune, admisibilitatea unei astfel de cereri fiind subordonată îndeplinirii a două condiții, una pozitivă referitoare la fapta sau faptele comise, care în cazul infracțiunilor intenționate, cum este cazul în speță, nu trebuie să fie sancționată cu pedeapsa închisorii mai mare de 18 ani și cealaltă, negativă referitoare la lipsa unor date din care să rezulte necesitatea de a-l împiedica pe inculpat să săvârșească alte infracțiuni sau că acesta va încerca să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unor părți, martori sau experți, alterarea ori distrugerea mijloacelor de probă sau prin alte asemenea fapte, așa cum rezultă din cuprinsul art.160² alin.1 și 2 C.proc.pen. În plus, în cazul formulării unei cereri de liberare provizorie pe cauțiune, trebuie depusă și cauțiunea stabilită de către instanță, care, potrivit art.160⁵ alin.1 C.proc.pen., garantează respectarea de către inculpat a obligațiilor care îi revin pe timpul liberării provizorii.

S-a precizat, totodată, faptul că instanța investită cu soluționarea unei cereri de liberare provizorie pe cauțiune, constatând că sunt îndeplinite aceste cerințe, va proceda la analizarea cererii și sub aspectul temeiniciei sale, deoarece simpla constatare a îndeplinirii condițiilor prevăzute de art.160⁴ alin.1 C.proc.pen. nu obligă instanța la a-l pune în libertate provizorie pe inculpat.

Fără îndoială, sesizată cu o astfel de cerere, instanța de judecată nu analizează și subzistența temeiurilor avute în vedere la luarea ori prelungirea măsurii arestării preventive, deoarece instituția liberării provizorii pleacă de la premiza existenței unei stări de arest preventiv luată cu respectarea legii și în mod temeinic, în caz contrar punându-se problema revocării măsurii arestării preventive, motiv pentru care s-a reținut că există în cauză indicii temeinice de săvârșire a infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului, indicii prezentate cu ocazia luării măsurii arestului preventiv, precum și ulterior, cu ocazia prelungirii acestei măsuri, atât de către judecătorul de la instanța de fond cât și de către instanța de control judiciar.

Pe de altă parte, în cazul de față se poate observa că pedepsele prevăzute de lege pentru infracțiunile reținute în sarcina inculpatului nu depășesc 18 ani închisoare și, totodată, în cauză nu există date în sensul cerut de dispozițiile art.160² alin.2 C.proc.pen. De asemenea, la dosar a fost depusă dovada de consemnare a cauțiunii în sumă de 5000 lei stabilită de instanță la termenul de judecată din data de 23 noiembrie 2010 (f.15).

Chiar fiind îndeplinite cerințele de admisibilitate la care s-a făcut referire mai sus, este necesară examinarea cererii de liberare provizorie sub control judiciar și sub aspectul oportunității sau al temeiniciei sale, conform dispozițiilor art.160^{8a} alin.2 și 6 C.proc.pen., temeinicie care se apreciază în funcție de gradul de pericol social concret al faptelor comise și, bineînțeles, de pericolul pe care l-ar putea reprezenta pentru ordinea publică lăsarea în libertate a inculpatului (cu alte cuvinte, temeinicia apreciindu-se în funcție de circumstanțele ce țin de natura și gravitatea faptelor comise, precum și de circumstanțele ce privesc persoana inculpatului).

Din această perspectivă, având în vedere natura și gravitatea infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului (în principal este vorba de infracțiuni informatice, cauzatoare de prejudicii patrimoniale, care nu prezintă un grad de pericol social concret foarte ridicat, nefiind de natură să atragă o reacție negativă a societății în situația în care inculpatul ar fi cercetat în stare de libertate provizorie, cu atât mai mult cu cât, după cum s-a arătat mai sus, în cauză nu au fost încă identificate părțile vătămate și nu s-a stabilit cu certitudine prejudiciul cauzat acestora - prejudiciu care, chiar ridicat de ar fi, nu ar putea atrage o altă calificare juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatului), persoana inculpatului (care este tânăr, se află la prima confruntare cu legea penală, a avut o bună conduită în familie și societate înainte de săvârșirea prezentelor infracțiuni, fiind în prezent student), precum și perioada petrecută în arest preventiv de către acesta (evident că perioada de aproximativ o lună și jumătate de arest preventiv a inculpatului

a constituit un serios avertisment pentru acesta, acționând ca un factor deosebit de eficient pentru evitarea pe viitor a altor conflicte cu legea penală), se poate aprecia că cererea formulată de inculpat este întemeiată, iar scopul măsurii preventive poate fi realizat și prin liberarea provizorie pe cauțiune a acestuia, după cum prevăd dispozițiile art.136 alin.2 C.proc.pen. (lăsarea inculpatului în libertate provizorie pe cauțiune neputând constitui, așadar, o amenințare nici pentru ordinea de drept și nici pentru bunul mers al procesului penal, cu atât mai mult cu cât acesta va trebui să respecte o serie de obligații în această perioadă, a căror nesocotire va avea drept consecință luarea din nou față de inculpat a măsurii arestării preventive).

Pentru aceste motive, în temeiul art.160^{8a} alin.2 C.proc.pen. instanța a admis cererea de liberare provizorie pe cauțiune formulată de inculpatul R.A. și, pe cale de consecință, a dispus punerea în libertate provizorie a acestuia, dacă nu este arestat în altă cauză.

Potrivit art.160² alin.3¹ C.proc.pen. s-a impus inculpatului ca pe durata liberării provizorii să respecte și următoarea obligație: să nu comunice cu învinutul G.M.F.N., direct sau indirect.

Potrivit art.160² alin.3² C.proc.pen. s-a atras atenția inculpatului că, în caz de încălcare cu rea-credință a obligațiilor sus-menționate, s-a luat față de acesta măsura arestării preventive.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.160¹⁰ C.proc.pen.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj care a solicitat admiterea acestuia, casarea în întregime a hotărârii instanței de fond și rejudecând cauza, a se respinge cererea de liberare provizorie pe cauțiune formulată de inculpatul R.A. ca nefondată, atât persoana inculpatului cât și faptele presupus a fi comise de către acesta prezentând un pericol social concret pentru ordinea publică. Raportat la perioada infrațională relativ îndelungată 2006-2009 precum și la caracterul continuat al activității infraționale presupus a fi desfășurată de inculpat, lăsarea în libertate chiar și pe cauțiune ar constitui o stare de pericol pentru ordinea publică și ar îngreuna desfășurarea actului de justiție.

Curtea examinând recursul declarat prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Din analiza prevederilor art. 160⁴ rap.la art.160² C.proc.pen., rezultă că liberarea pe cauțiune se poate acorda de instanță în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani și nu există probe din care să rezulte că inculpatul ar mai putea comite alte infracțiuni sau ar încerca să zădărnicească aflarea adevărului.

Liberarea provizorie pe cauțiune este o măsură preventivă limitativă de drepturi instituită pentru a înlocui arestarea preventivă cu o constrângere mai puțin gravă, suficientă însă pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal.

Aplicarea dispozițiilor legale care reglementează această instituție se poate justifica în cazul unor infracțiuni mai puțin grave luându-se în considerare și încrederea pe care o poate oferi inculpatul că, lăsat în libertate nu va săvârși și alte infracțiuni.

Acordarea liberării pe cauțiune nu este un drept absolut și nici formal al inculpatului, fapt ce rezultă din dispozițiile art.160¹ alin.1 C.proc.pen., care precizează că aceasta poate fi acordată de către instanță, ceea ce implică dreptul de apreciere al judecătorului asupra cererii în raport cu probele administrate în cauză; în același sens dispozițiile art.160⁸ alin.2 C.proc.pen.fac distincție între condițiile formale prevăzute de lege referitoare la cererea de liberare pe cauțiune, iar, pe de altă parte, temeinicia acesteia. Analiza în cazul cererii de liberare pe cauțiune are în vedere îndeplinirea condițiilor formale prevăzute de disp.art.160⁴ și 160⁵ C.proc.pen., ceea ce înseamnă că temeinicia acesteia se referă la alte aspecte, rezultate din probatoriul administrat în cauză, precum și din verificarea îndeplinirii condiției prevăzute de art.136 alin.2 C.proc.pen.

În acord cu jurisprudența CEDO se constată că instanța europeană a dezvoltat patru motive acceptabile pentru a se refuza eliberarea sub control judiciar sau pe cauțiune: riscul ca acuzatul să nu se prezinte la proces, posibilitatea ca în cazul eliberării, acesta să încerce să împiedice desfășurarea procesului, să comită alte infracțiuni, ori să tulbure ordinea publică (cauza SBC contra Regatului Unit-19 iunie 2001; cauza Smirnova contra Rusiei - 25 iulie 2003; Stogmuler contra Austriei-10 noiembrie 1969; Wemhoff contra Germaniei -27 iunie 1968; cauza Matznetter contra Austriei-10 nov.1969 și Letellier contra Franței-26 iunie 1991).

În privința temeiniciei cererii formulate, Curtea reține că din coroborarea textului art.160² raportat la art.160⁴ C.proc.pen.reiese caracterul facultativ al acordării liberării pe cauțiune, chiar și în ipoteza în care inculpatul nu s-ar afla în vreunul dintre cazurile de împiedicare a acordării liberării. Cu toate acestea, instanța nu ar putea uza în mod discreționar de această facultate, întrucât ar încălca în mod flagrant dispozițiile art.5 alin.5 C.proc.pen., art.23 alin.10 din Constituția României și art.5 paragr.3 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, astfel încât, cu ocazia verificării temeiniciei cererii de liberare pe cauțiune trebuie pornit de la una dintre premisele esențiale ale liberării, respectiv subzistența temeiurilor avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive a inculpatului. Într-adevăr, dacă aceste temeuri s-ar schimba ori ar înceta, instanța ar fi obligată ca, la cerere sau din oficiu, să dispună, după caz, înlocuirea sau revocarea măsurii arestării preventive, nemaipunându-se, prin ipoteză, problema liberării pe cauțiune. Logic, această premisă conduce la concluzia că, pentru a refuza liberarea pe considerente de netemeinicie, instanța trebuie să constate existența unor temeuri mai puternice decât cele avute în vedere, îndeobște, la luarea măsurii arestării preventive, care să justifice convingerea că lăsarea inculpatului în libertate, pe cauțiune, nu este totuși oportună.

Interpretând sistematic dispozițiile procedurale din materia măsurilor preventive, în corelație și cu exigențele Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și ale jurisprudenței Curții de la Strasbourg, instanța de recurs consideră că astfel de temeuri pot privi fie aspecte legate de buna desfășurare a procesului penal, respectiv existența unor date, altele decât cele avute în vedere de art.160² rap.la art.160⁴ C.proc.pen.din care să rezulte temerea că atingerea scopului procesului penal ar putea fi compromisă, fie aspecte legate de pericolul social concret al faptelor pentru care inculpatul este cercetat, respectiv prin modul și mijloacele de săvârșire ori prin urmări, acestea să fi produs o gravă vătămate relațiilor sociale ocrotite, traduse printr-un impact violent asupra conștiinței publicului, astfel încât liberarea inculpatului, chiar pe cauțiune, să fie de natură să creeze o puternică stare de insecuritate socială și de neîncredere în actul de justiție.

O mare pondere în aprecierea temeiniciei unei cereri de liberare pe cauțiune trebuie să o aibă datele care țin de circumstanțierea persoanei inculpatului. În acest sens, s-a pronunțat CEDO (cauza N contra Austriei din 27 iunie 1968), care a statuat că la menținerea unei persoane în detenție, instanțele de judecată nu trebuie să se raporteze numai la gravitatea faptelor, ci și la alte circumstanțe, în special cu privire la caracterul persoanei în cauză, la moralitatea, domiciliul, profesia, resursele sale materiale, legăturile cu familia.

În speță, inculpatul R.A. a fost arestat pe o durată de 29 de zile în baza art.149¹ alin.9-11 C.proc.pen., temeiul de arestare fiind cel vizat de art.148 lit.f C.proc.pen., de la 12 octombrie 2010 – 9 noiembrie 2010, de către Tribunalul Cluj, la propunerea DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj. Infracțiunile pentru care este cercetat în stare de arest preventiv în dosarul nr.215/D/P/2009 al DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj, sunt acelea de transfer neautorizat de date dintr-un sistem informatic, prev. și ped. de art.44 alin.2 din Legea nr.161/2003, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., deținerea fără drept a unei parole, cod de acces sau date informatice în scopul săvârșirii infracțiunii de transfer neautorizat de date, prev. și ped. de art.46 alin.2 din Legea nr.161/2003, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., fraudă informatică, prev. și ped. de art.49 din Legea nr.161/2003,

cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen. și deținere de droguri de risc fără drept pentru consum propriu, prev. și ped. de art.4 alin.1 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., totul cu aplicarea art.33 lit.a C.pen.

S-a reținut în esență că, în perioada 2006 – 2009, inculpatul R.A. a transferat neautorizat date informatice, respectiv date de identificare ale unor carduri și a deținut parole, coduri de acces (respectiv coduri PIN) și alte date de identificare ale cardurilor, obținute anterior prin metoda phishing, în vederea transmiterii neautorizate către alte persoane. În aceeași perioadă, în baza aceleiași rezoluții infracționale, cu ajutorul învinuiților H.A.A., G.M.F.N., C.I.S., B.C. și R.E. inculpatul R.A. a cauzat o pagubă mai multor părți vătămate, cetățeni americani, despăgubiți ulterior de către Western Union, prin introducerea de date nereale în sistemul Western Union, în sensul utilizării datelor de identificare ale cardurilor părților vătămate, obținute anterior prin metoda phishing, introducere în urma căreia au fost validate transferuri pe numele său și ale celorlalți învinuiți, folosiți ca si „săgeți” pentru ridicarea de numerar (trebuie făcută precizarea că, până în prezent, nu s-a reușit identificarea părților vătămate prejudiciate de inculpat și, implicit, nici stabilirea cu exactitate a prejudiciului cauzat acestora). De asemenea, s-a mai reținut că, în cursul anului 2010, inculpatul R.A. a deținut în mod repetat cannabis pentru consumul său propriu (cu privire la această din urmă infracțiune nefiind pusă însă în mișcare acțiunea penală împotriva inculpatului).

Deși inculpatul a negat vreo implicare în săvârșirea infracțiunilor pentru care este cercetat, probele și indiciile temeinice existente în speță, în sensul unei presupuneri rezonabile că ar fi putut comite faptele, rezidă în copia listei transferurilor de bani; conținutul proceselor verbale ce redau convorbirile telefonice purtate cu persoanele față de care se efectuează acte de urmărire penală.

Prin prisma celor relevate mai sus, Curtea reține că în speță există împrejurări care justifică aprecierea că cererea inculpatului este nefondată. Astfel, la acest moment procesual, instanța de recurs constată că punerea în libertate pe cauciune a inculpatului nu este oportună, buna desfășurare a procesului penal putând fi compromisă prin faptul că instanța nu a fost încă sesizată cu rechizitoriu, s-au mai efectuat acte de urmărire penală de la data arestării preventive a inculpatului și până în prezent și este de presupus că mai sunt de efectuat și alte acte procesuale (comisie rogatorie cu SUA), urmărirea penală nefiind finalizată.

În acest sens, Curtea reține atât declarațiile date de către inculpat, în cursul cărora acesta a negat implicarea sa în vreun act infracțional, cât și aspecte legate de pericolul social concret pentru ordinea publică în cazul lăsării în libertate a acestuia, care rezultă din modul și împrejurările în care se presupune că faptele pentru care este cercetat, au fost săvârșite.

Instanța de recurs constată că raportat la perioada infracțională relativ îndelungată 2006-2009, precum și la caracterul continuat al activității ilegale desfășurate de inculpat, de împrejurarea că acesta nu are loc de muncă așa cum rezultă din adresa de la f.55 vol.I dos.u.p., lăsarea sa în libertate, chiar și pe cauciune ar constitui o stare de pericol pentru ordinea publică și ar induce o stare de temere și de neîncredere a cetățenilor, în general, și a celor implicați în cauză, în special, în îndeplinirea corectă a actului de justiție, iar, pe de altă parte, ar putea zădărnici aflarea adevărului prin posibilitatea de a influența depozițiile unor martori sau a altor învinuiți, dosarul aflându-se în faza primelor cercetări.

Nu poate fi ignorată împrejurarea că în dosar se efectuează cercetări și față de persoane apropiate de inculpat respectiv mama acestuia R. E., H.A.A.; și C.I.S., persoane asupra cărora inculpatul ar putea exercita influență negativă, în sensul schimbării conținutului declarațiilor acestora, liber fiind.

Prin prisma hotărârii CEDO „N contra Austriei din 27 iunie 1968” instanța de recurs reține că inculpatul deși nu are antecedente penale, și posedă un domiciliu stabil, nu are un loc de muncă util deși este în vârstă de 29 de ani, neputând dovedi în fața magistraților sursele legale de subzistență.

În concluzie, având în vedere pericolul social concret al faptelor presupus a fi comise de inculpatul R.A., de impactul negativ produs asupra ordinii sociale, curtea apreciază că în această fază a procesului penal, și în pofida poziției nesincere avută de inculpat și a împrejurării că formal, cererea acestuia îndeplinește condițiile legale, se impune cercetarea sa, în continuare, în stare de arest.

Atâta timp cât sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art.148 lit.f C.proc.pen. instanța sesizată cu cererea de liberare provizorie nu o poate acorda, întrucât lăsarea în libertate a inculpatului prezintă un pericol pentru ordinea publică. În acest caz, sunt excluse garanțiile de ordin personal, iar cele prevăzute de textul de lege respectiv art.160² rap.la art.160⁴ C.proc.pen.nu sunt de natură a înlătura pericolul concret pe care l-ar prezenta lăsarea în libertate a celui arestat.

În schimb, după o anumită durată a arestării, dacă se constată o diluare a pericolului concret pentru ordinea publică și garanțiile oferite de cel arestat sunt suficiente, liberarea poate fi acordată potrivit reglementării prevăzute de Codul de procedură penală, cât și cele din art.5 paragr.3 din Convenția europeană a Drepturilor Omului. Ori, în acest moment procesual, pericolul concret pentru ordinea publică pe care îl reprezintă lăsarea în libertate a inculpatului, este prezent și actual, întrucât, odată cu punerea acestuia în libertate s-ar crea falsa impresie că persoane asupra cărora planează suspiciunea de a fi comis infracțiuni informatice pe o durată îndelungată de timp și în forma continuată, ar periclita înfăptuirea actului de justiție, deoarece inculpatul din speță ar putea săvârși noi fapte de natură penală, de același gen, ar putea zădărnici aflarea adevărului prin influențarea martorilor sau a celorlalte persoane față de care se derulează urmărirea penală, punând la îndoială capacitatea de răspuns a organelor de urmărire penală și ale instanței de judecată, de a nu fi fermi în reprimarea unor asemenea activități ilicite.

Împrejurarea că inculpatul are o excepțională pregătire în domeniul informatic, este un element tânăr, în vârstă de 29 de ani, dar fără loc de muncă și resurse materiale care să-i asigure existența, dar cu o situație patrimonială de excepție, justifică concluzia că liber fiind ar putea periclita buna desfășurare a anchetei penale.

Potrivit dispoz.art.136 alin.2 C.proc.pen.liberarea provizorie poate fi acordată dacă scopul măsurii arestării preventive poate fi realizat și prin admiterea unei astfel de cereri. În cauză, s-a constatat că arestarea preventivă a fost luată invocându-se ca temei disp.art.148 lit.f C.proc.pen., în principal luându-se în discuție aspectul că lăsarea în libertate al acestuia prezintă pericol pentru ordinea publică. Din datele existente până în prezent în dosarul cauzei, a rezultat că inculpatul, anterior suspiciunii și presupunerii rezonabile că ar fi comis infracțiunile informatice pentru care este acuzat, a avut o comportare bună, neposedând antecedente penale. Aceste aspecte, nu sunt însă suficiente pentru a ajunge la concluzia că acordarea beneficiului liberării provizorii pe cauțiune ar satisface scopul pentru care s-a luat măsura arestării preventive, respectiv buna desfășurare a procesului penal și protejarea valorilor specifice noțiunii de ordine publică. Dată fiind natura infracțiunilor presupus a fi comise de către inculpat, împrejurările în care acestea ar fi fost comise, a rezultat că până la acest moment în care se examinează cererea sa, nu sunt suficiente elemente cu caracter probator potrivit cărora să se constate că liberarea provizorie pe cauțiune este o măsură adecvată scopului pentru care a fost aplicată inculpatului măsura arestării preventive. În plus, în speță, în această fază a procesului penal, urmează să se administreze și alte probe comisii rogatorii, audieri de martori, precum și probe științifice. Mai mult, măsura arestării fiind luată doar la data de 12 octombrie 2010, nu este oportună pentru buna derulare a anchetei penale, lăsarea în libertate a inculpatului, existând pericolul de a periclita aflarea adevărului, prin influențarea martorilor care ar urma să mai fie audiați de către organul de urmărire penală sau a altor învinuiți.

De asemenea, prin prisma jurisprudenței CEDO, inculpatul având o vârstă tânără, există riscul să părăsească nejustificat teritoriul României și să nu se prezinte la proces, de asemenea așa cum am arătat liber fiind, să încerce să împiedice în acest

moment derularea urmăririi penale, să nu comită alte infracțiuni de același gen, ori să tulbure ordinea publică.

Atunci când o persoană este liberată provizoriu, trebuie să nu mai prezinte pericol social pentru ordinea publică. Ori, în cazul reținerii unor indicii temeinice de săvârșire a unor presupuse fapte penale, nu se poate susține că nu s-a produs un impact turbulent în climatul social firesc al relațiilor interumane și asupra stării de siguranță, securitate, de liniște și de respect al drepturilor cetățenilor. Într-o asemenea situație, societatea este interesată ca procesul penal să se desfășoare în condițiile în care să fie asigurată aflarea adevărului.

În raport cu aceste considerente, cererea inculpatului de liberare provizorie pe cauțiune, apare ca nefondată la **acest moment procesual**, urmând a fi respinsă.

Pe cale de consecință, Curtea va admite ca fondat în baza art.385¹⁵ pct.2 lit.d C.proc.pen. recursul declarat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj, împotriva încheierii penale nr.588/26.11.2010 a Tribunalului Cluj, pe care s-a casat în întregime și, rejudecând, s-a respins cererea de liberare provizorie pe cauțiune formulată de inculpatul R.A.

2. INFRAȚIUNILE PREVĂZUTE ÎN ART. 84 DIN LEGEA NR. 59/1934.AȚIUNE CIVILĂ.INADMISIBILITATE.

Infracțiunile prevăzute în art. 84 din Legea nr. 59/1934, cu modificările și completările ulterioare, sunt infracțiuni de pericol, iar scopul acestei incriminări este acela de a determina emiterea corectă a cecurilor, iar nu acoperirea vreunei pagube materiale.

Chiar și în cazul în care cecul a fost emis cu nerespectarea condițiilor cerute de lege, el constituind titlu executoriu, nu mai este necesară o hotărâre judecătorească pentru ca partea vătămată creditoare să își poată acoperi prejudiciul, acesta putând fi recuperat prin însăși punerea în executare silită a cecului după o prealabilă investire cu formulă executorie.

În aceste condiții, alăturarea acțiunii civile celei penale ar duce, prin soluționarea (în ipoteza admiterii), la crearea a două titluri executorii (hotărârea penală care soluționează acțiunea civilă și cecul însuși), ceea ce este inadmisibil.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr.959/R/06.12.2010

Judecătoria Zalău prin sentința penală nr.164/4.06.2010, a respins cererea de schimbare a încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului C.V.P. din infracțiunea prev.de art.84 1 pct.2 din Legea 59/1934, în infracțiunea de înșelăciune prev.de art.215 (4) C.pen.

În baza art. 84 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934 cu aplicarea art. 41 al.2 C.pen., a condamnat pe inculpatul C.V.P. la pedeapsa de:

- 6 (șase) luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de emitere file C.E.C. fără inserarea tuturor mențiunilor obligatorii .

În baza art. 84 1 pct. 3 din Legea nr. 59/1934 cu aplicarea art. 41 al.2 C.pen., a condamnat pe inculpatul C.V., la pedeapsa de:

- 6 (șase) luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de emitere file C.E.C. fără a avea la tras disponibil suficient.

În baza art. 33 lit. a C.pen. raportat la art. 34 lit. b C.pen., s-au contopit pedepsele sus stabilite pentru infracțiunile concurente și s-a aplicat inculpatului C.V.P. pedeapsa cea mai grea de 6 (șase) luni închisoare.

În baza art. 81 și art. 82 C.pen., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o durată de 2 ani și 6 luni care constituie termen de încercare pentru inculpat .

În baza art. 359 C.proc.pen., s-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 83 C.pen. privind revocarea beneficiului suspendării în cazul săvârșirii de noi infracțiuni .

S-a facut aplicarea art. 71 C.pen. cu art. 64 lit. a teza II și lit. b C.pen., iar în baza art. 71 5 C.pen., pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii s-a suspendat și executarea pedepselor accesorii prevăzute de art. 64 lit. a teza II și lit. b C.pen..

S-au respins acțiunile civile formulate de către părțile civile: S.C. B.I. S.R.L. Cluj, S.C. R. S.R.L. Baia Mare și S.C. R. S.R.L. Zalău .

În baza art. 191 C.proc.pen., a fost obligat inculpatul la plata sumei de 500 lei cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a pronunța această hotărâre prima instanța a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Zalău din data de 05.11.2009, inculpatul C.V. P. a fost trimis în judecată pentru comiterea în concurs real a două infracțiuni de emiteri de CEC-uri fără inserarea tuturor mențiunilor obligatorii și fără a avea la tras disponibil suficient, fapte prevăzute și pedepsite de art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 din Legea nr. 59/1934, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen. .

Părțile vătămate: S.C. B.I. S.R.L. Cluj, S.C. R. S.R.L. Baia Mare și S.C. R. S.R.L. Zalău s-au constituit părți civile în cauză cu sumele reprezentând contravaloarea mărfurilor livrate și neachitate de către inculpat.

La termenul de judecată din data de 23.04.2010, reprezentanta părții vătămate SC B.I. SRL Cluj a solicitat schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului din art. 84 alin. 1 pct. 2 și 3 din Legea nr. 59/1934 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., în infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 4 C.pen., susținând că la data emiterii filei C.E.C. partea vătămată S.C. B.I. S.R.L. nu a avut cunoștință despre faptul că nu a existat disponibil în cont, iar inculpatul a dat dovadă de rea-credință, astfel că a solicitat să se aibă în vedere cuantumul prejudiciului cauzat prin neplata mărfurilor livrate.

Prin rezoluția din 07.04.2009, s-a început urmărirea penală contra inculpatului pentru comiterea infracțiunilor de emiteri a unor file CEC fără inserarea tuturor mențiunilor obligatorii și fără a avea la tras disponibil suficient.

Prin ordonanța din 01.09.2009, procurorul a dispus scoaterea de sub urmărire penală a inculpatului în temeiul art. 10 lit. b¹ C.proc.pen. și în baza art. 18¹ C.pen., cu raportare la art. 91 lit. c C.pen., l-a sancționat administrativ pentru săvârșirea în formă continuată a faptelor de mai sus, cu amendă în sumă de 1.000 lei.

Urmare a plângerilor formulate de două societăți – S.C. „R.” S.R.L. Baia Mare respectiv S.C. „B.I.” S.R.L. Cluj împotriva soluției procurorului, prin ordonanța din 19.10.2009 s-a dispus infirmarea în totalitate a soluției și reluarea prin redeschidere penală a urmăririi penale față de inculpat, care a fost trimis în judecată .

Inculpatul C.V. P. este administratorul firmei S.C. Rulment Billa S.R.L. Zalău ce are ca obiect de activitate comerțul cu produse industriale, iar în cursul anului 2008 respectiv în lunile august și septembrie, inculpatul a eliberat 4 file CEC în alb, drept garanție de plată, semnate doar de el și ștampilate, la 3 societăți comerciale cu care a avut relații de afaceri.

Conform practicilor comerciale, respectivele file C.E.C. necompletate urmau ca după o anumită perioadă de grație acordată inculpatului – cumpărător, să fie introduse de beneficiari în circuitul bancar în cazul în care inculpatul nu își onora plățile contractuale pentru marfa cumpărată și livrată. Astfel:

1. În cursul lunii august 2008, inculpatul C.V. Petru a achiziționat de la partea vătămată S.C. „R.” S.R.L. Baia Mare cantitatea de 200 kg conductor bobinaj, pe care a achitat-o cu o filă CEC, decontată de bancă.

Acest aspect a atras încrederea societății furnizoare care a acceptat o a doua tranzacție de livrare a cantității de 1.000 kg conductor bobinaj în valoare de 34.671,36 lei, către inculpat, dar de această dată C.V.P. i-a lăsat să înțeleagă pe reprezentanții părții vătămate că deși momentan nu are bani pentru decont, afacerile sale îi vor permite achitarea facturii la o dată ulterioară.

În acest context, de comun acord cu partea vătămată, inculpatul a lăsat beneficiarului drept garanție (în alb) fila C.E.C. seria BA 3130342394, semnată de el și purtând ștampila unității pe care o administrează.

La data de 29.09.2008, reprezentanții S.C. „R.” S.R.L. Baia Mare, au completat fila CEC cu suma de 34.671,36 lei, pe care au introdus-o la trasul – Banca Transilvania – care au refuzat-o la plată din lipsă totală de disponibil în contul inculpatului.

2. În data de 19.09.2008, între firma inculpatului C.V.P. și firma părții vătămate S.C. „B.I.” S.R.L. Cluj a intervenit o înțelegere în temeiul căreia inculpatul a achiziționat în două rânduri conductori bobinaj, lăsând de fiecare dată ca și garanție câte o filă C.E.C. în alb, doar semnată și ștampilată de el (seria BA 313096245 și seria BA 3133096244).

Cu acestea, inculpatul garanta plata facturilor BIP 10248/19.09.2008 în valoare de 11.586,72 lei, respectiv factura BIP 10255/29.09.2008 în valoare de 6293,82 lei.

Cele două file CEC, introduse de beneficiarul S.C. B.I. S.R.L. Cluj în circuitul bancar, au fost refuzate la plată pentru lipsă totală de disponibil în cont de trasul Banca Transilvania.

3. La data de 11.09.2008, inculpatul a procedat în același mod cu S.C. „R.” S.A. Zalău de la care a achiziționat marfă în valoare de 7.893,03 lei – lăsând garanție fila CEC seria BA 31303422393, refuzată parțial la plată, suma refuzată fiind de 7379 lei, din care ulterior inculpatul a achitat cash suma de 4.000 lei.

Din probele administrate în cauză, a rezultat că inculpatul, în calitatea sa de administrator și comerciant, a desfășurat relații comerciale, iar conform acestora cumpărătorii încheie contracte comerciale cu furnizorii și uneori lasă file CEC acceptate de furnizori pentru garanția plății mărfurilor cumpărate, astfel că acesta nu a avut intenția ca prin viclenie să-și înșele partenerii de afaceri .

Existând dubii asupra intenției de a înșela (de a induce în eroare), instanța a considerat că nu pot fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune prevăzută de art. 215 4 C.pen., mai mult filele CEC au fost lăsate ca și garanție și au fost completate de către reprezentanții părților civile, drept urmare instanța a respins cererea de schimbare a încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului din infracțiuni la Legea Cecului în infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 4 C.pen..

În drept, fapta inculpatului C.V.P. de a completa 4 file CEC, cu omiterea înscrierii tuturor mențiunilor obligatorii la data emiterii (august/septembrie 2008) constituie infracțiunea de emiterie de CEC-uri fără inserarea tuturor mențiunilor obligatorii, faptă prevăzută și pedepsită de art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea nr. 59/1934, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen..

În drept, fapta aceluiași inculpat de a emite 4 file CEC fără a avea la tras disponibil suficient, constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 84 alin. 1 pct. 3 din Legea nr. 59/1934, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., totul cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen..

Inculpatul C.V.P. nu are antecedente penale și a recunoscut faptele comise .

Având în vedere criteriile generale de individualizare a pedepselor prevăzute de art. 72 C.pen., instanța a stabilit pentru inculpatul o pedeapsă de 6 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de emiterie file C.E.C. fără inserarea tuturor mențiunilor obligatorii și o pedeapsă de 6 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de emiterie file C.E.C. fără a avea la tras disponibil suficient, iar în urma contopirii pedepselor susmenționate, conform art. 33 lit.a C.pen. raportat la art. 34 lit. b C.pen., a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 6 luni închisoare.

Referitor la modul de executare al pedepsei, având în vedere că pedeapsa închisorii aplicată nu este mai mare de 3 ani, iar inculpatul nu este recidivist, instanța a

apreciat că scopul pedepsei poate fi atins și fără privare de libertate a inculpatului, astfel în baza art. 81 C.pen. s-a suspendat condiționat executarea pedepsei susmenționată pe o perioadă de 2 ani și 6 luni, care constituie termen de încercare pentru inculpat, în condițiile art. 82 C.pen..

Cu privire la pedepsele accesorii privind interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a teza II și lit. b C.pen., având în vedere criteriile prevăzute de art. 71 3 C.pen., instanța a apreciat ca fiind necesară și aplicarea acestor pedepse accesorii în sarcina inculpatului (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercitiul autorității de stat).

De asemenea, în baza art. 359 C.proc.pen., s-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art. 83 C.pen. privind revocarea beneficiului suspendării condiționate, în cazul săvârșirii de noi infracțiuni.

Referitor la acțiunile civile formulate de părțile civile S.C. B.I. S.R.L. Cluj, S.C. R. S.R.L. Baia Mare și S.C. R. S.R.L. Zalău, având în vedere decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție dată în interesul Legii nr. 43 din data de 13.10.2008 conform căreia instanța investită cu judecarea infracțiunilor prevăzute de art. 84 din Legea nr.59/1934 nu va soluționa acțiunea civilă alăturat acțiunii penale, instanța a respins ca inadmisibile acțiunile civile ale acestor părți civile. În această situație, creditorii (părțile vătămate) au la dispoziție acțiunea civilă separată izvorâtă din contract acolo unde este cazul, iar pe de altă parte s-a reținut ca, CEC-ul are valoare de titlu executoriu conform art. 53 1 din Legea nr.59/1934 astfel că, admiterea acțiunii civile ar duce la crearea a două titluri executorii, ceea ce este inadmisibil.

Văzând și prevederile art. 189 și art. 191 C.proc.pen., inculpatul a fost obligat să suporte și cheltuielile judiciare avansate de stat apreciate la suma de 500 lei, pentru efectuarea actelor de procedură, administrarea și conservarea mijloacelor materiale de probă .

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel inculpatul C.V.P. și partea civilă SC R. SRL Baia-Mare, apeluri respinse ca nefondate prin decizia penală nr.106 din 6 octombrie 2010 a Tribunalului Sălaj.

Decizia Tribunalului Sălaj a fost atacată cu recurs de către partea civilă SC R. SRL Baia Mare care a solicitat obligarea inculpatului C.V.P. la plata sumei de 34.671,36 RON cu titlu de prejudiciu creat recurentei, ca efect al emiterii unei file CEC, fără a avea disponibil în cont.

Curtea, examinând recursul declarat, prin prisma motivului invocat, ajunge la următoarele constatări:

Conținutul infracțiunilor prevăzute de art. 84 din Legea nr. 59/1934, cu modificările și completările ulterioare, reglementează aspecte referitoare la emiterea și forma cecului, transmiterea cecului, prescripția și infracțiunile care au legătură cu folosirea cecului.

Elementele esențiale reglementate constau în denumirea de cec trecută în însuși textul titlului; ordinul necondiționat de a plăti o anumită sumă de bani; numele celui care trebuie să plătească; arătarea datei și a locului emiterii; numele și prenumele, firma și semnătura celui care se obligă.

În esență, astfel de infracțiuni constau în emiterea cecului fără autorizarea trasului, emiterea cecului fără a avea la tras disponibilul suficient; emiterea cecului cu dată falsă; emiterea cecului căruia îi lipsește un element esențial sau care este emis chiar în favoarea trăgătorului.

Scopul acestor incriminări îl reprezintă în principal, prevenirea cecurilor fără provizia necesară în contul bancar sau a completării lor în modalități care ar prejudicia beneficiarul.

Infracțiunile reglementate în Legea nr. 59/1934, cu modificările și completările ulterioare, denumite în doctrină ca formale, sunt periculoase pentru circuitul civil *lato sensu*. **Existența lor nu necesită producerea unor consecințe patrimoniale, deoarece protejează numai relațiile sociale referitoare la operațiunile cu**

cecuri în vederea asigurării credibilității acestor instrumente de plată, cu rol deosebit în relațiile comerciale.

În cazul săvârșirii unor astfel de fapte, subiectul pasiv este instituția bancară a cărei credibilitate a fost periclitată prin acțiunea de emitere a cecului fără respectarea condițiilor legale, iar nu beneficiarul cecului emis cu încălcarea dispozițiilor legale.

Ca urmare, infracțiunile prevăzute în art. 84 din Legea nr. 59/1934, cu modificările și completările ulterioare, sunt infracțiuni de pericol, iar scopul acestei incriminări este acela de a determina emiterea corectă a cecurilor, iar nu acoperirea vreunei pagube materiale.

De altfel, instanța supremă a statuat anterior în această materie, prin Decizia de îndrumare nr. 1/1968, că infracțiunile de pericol nu sunt cauzatoare de prejudicii prin ele însele și, ca atare, în cazul unor asemenea infracțiuni instanța investită cu judecarea acțiunii penale nu este competentă să soluționeze și acțiunea civilă alăturată celei penale.

Mai este de observat că, în cazul infracțiunilor reglementate de dispozițiile art. 84 din Legea nr. 59/1934, cu modificările și completările ulterioare, situația-premisă este dată de existența unui raport juridic de natură contractuală în care cecul, ca instrument de plată, reprezintă o garanție a îndeplinirii obligațiilor asumate de debitori prin contractele comerciale încheiate.

De aceea, în cazul săvârșirii unor astfel de fapte, prejudiciul cauzat creditorului-parte vătămată este determinat de neexecutarea obligației asumate de către debitorul înculpat prin contractul comercial încheiat, iar nu de emiterea ulterioară a cecului cu încălcarea legii penale.

Este firesc, deci, ca în asemenea cauze, pentru acoperirea prejudiciului suferit, creditorii să aibă la dispoziție numai acțiunea civilă separată, izvorâtă din contract, iar nu și acțiunea civilă întemeiată pe răspunderea delictuală, care poate fi alăturată celei penale.

De altfel, o asemenea soluție se impune și pentru că, în conformitate cu dispozițiile art. 53 alin. 1 din Legea nr. 59/1934, cu modificările și completările ulterioare, cecul are valoare de titlu executoriu.

Or, față de aceste dispoziții legale, chiar și în cazul în care cecul a fost emis cu nerespectarea condițiilor cerute de lege, el constituind titlu executoriu, nu mai este necesară o hotărâre judecătorească pentru ca partea vătămată creditoare să își poată acoperi prejudiciul, acesta putând fi recuperat prin însăși punerea în executare silită a cecului după o prealabilă investire cu formulă executorie.

În aceste condiții, alăturarea acțiunii civile celei penale ar duce, prin soluționarea (în ipoteza admiterii), la crearea a două titluri executorii (hotărârea penală care soluționează acțiunea civilă și cecul însuși), ceea ce este inadmisibil.

Prin urmare, obținerea unui titlu executoriu pe calea acțiunii civile alăturate nici nu și-ar justifica utilitatea cât timp hotărârea ce s-ar pronunța în această privință nu ar putea cuprinde decât ceea ce deja este menționat în cecul perfect valabil și executoriu.

Pentru motivele ce preced, recursul părții civile s-a respins ca nefondat, în baza art. 385¹⁵ pct.1 lit.b C. proc.pen.

3. CAZURILE PREVĂZUTE DE ART. 10 C.PROC.PEN. ORDINEA DE APLICARE.CONSECINȚE.

Cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale sunt prevăzute în art. 10 lit. a – j C.proc.pen. Cazurile de la lit a- e au în vedere cauze care exclud răspunderea penală, prin inexistența infracțiunii, ceea ce lipsește acțiunea penală de temeiul ei juridic, care este infracțiunea. La lit g- j sunt cazuri de împiedicare a aplicării pedepsei, ca urmare acțiunea penală rămâne fără obiect, nemaifiind posibilă

sanționarea penală. În fine, cazul de la lit f care se referă la diferite condiții prealabile, cu termen sau fără termen, constituie impediment atât de drept penal, cât și de drept procesual penal, care nu permite promovarea acțiunii penale cât timp este pendent.

În enumerarea cazurilor prevăzute în art 10 C.proc.pen., legiuitorul a avut în vedere o anumită ordine succesivă pornind de la cauzele de fond și continuând cu cele de formă ce constituie impedimente de pornire și exercitare a acțiunii penale.

Ca atare, când se constată existența atât a unor cazuri ce constituie temeuri de achitare, cât și cazuri ce constituie temeuri de încetare a procesului penal, prioritare sunt cele de achitare; când se constată mai multe cauze care sunt temeuri de achitare sau mai multe cazuri de încetare a procesului penal, trebuie respectată ordinea prevăzută în art 10 C.proc.pen.; în cazul în care se face aplicarea celui dintâi caz de împiedicare, se exclud cele următoare, care, eventual, ar fi incidente în cauză.

Câtă vreme în speța de față se constată că părțile vătămate nu au formulat plângere prealabilă este incident cazul prevăzut la lit f sens în care recursul declarat este fondat.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr.891/R/15.11.2010

Judecătoria Cluj-Napoca prin sentința penală nr. 260 din 09.03.2010, în baza art. 334 C.proc.pen. a dispus schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de delapidare prev. de art. 215¹ C.pen. cu aplicarea art. 41 al. 2 din C.pen. în infracțiunea de abuz de încredere prev. de art. 213 C.pen. cu aplicarea art. 41 al. 2 din C.pen.

În baza art. 11 pct. 2 lit. b C.proc.pen. rap. la art. 10 lit. g C.proc.pen. s-a dispus încetarea procesului penal față de inculpata I.(fostă M.) A.M. pentru săvârșirea infracțiunii de abuz de încredere prev. de art. 213 din C.pen. cu aplicarea art. 41 al. 2 din C.pen.

În baza art. 192 al. 1 pct. 3 din C.proc.pen. cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului.

Pentru a pronunța această hotărâre prima instanță a reținut că din înscrisurile de la dosar, coroborate cu declarațiile martorilor instanța că între inculpată și S.C. „I.” S.A. - Agenția Cluj-Napoca a fost încheiat un contract de colaborare, în temeiul căruia inculpata încheia contracte de asigurare în numele S.C. „I.” S.A. - Agenția Cluj-Napoca, iar pentru încheierea fiecărui contract primea un comision.

În temeiul aceluiași raport juridic, odată cu semnarea contractului de asigurare, inculpata avea și atribuția de a încasa prima rată a primei de asigurare, pentru care trebuia să elibereze o chitanță și pe care să o depună apoi în contul societății de asigurare. Urmare a încheierii contractului și a depunerii primei rate din prima de asigurare se elibera de către societatea de asigurare polița de asigurare.

În condițiile contractului de asigurare, intermediat de către inculpată și încheiat între clientul asigurat și societatea de asigurare, precum și în condițiile poliței de asigurare, clientul avea obligația de a depune contravaloarea ratelor din prima de asigurare în contul societății, inculpatei nerevenindu-i niciun fel de atribuții în acest sens.

În urma unor reclamații reprezentanții societății au constatat că, în perioada octombrie 2000 - aprilie 2002, inculpata a încasat de la mai mulți clienți ai societății sume de bani reprezentând primele de eșalonare și cele suplimentare pe care și le-a însușit, iar prejudiciul cauzat prin aceste manopere descrise anterior se ridică la suma de 139.135.230 lei.

Așadar, cu toate că inculpata nu avea atribuția contractuală să încaseze de la clienți sume de bani ce reprezentau primele eșalonate (primele de asigurare plătibile la datele specificate în polița de asigurare), acestea fiind plătibile de clienți în contul societății, prin ordine de plată sau cupoane C.E.C., aceasta a procedat la încasarea și a acestor sume pe care le-a folosit în scop personal fără a fi depuse la casieria sau

secretariatul societății. Or, atâta vreme cât inculpata nu avea atribuția de a încasa de la asigurați sumele de bani reprezentând contravaloarea primelor de asigurare și de a le preda asiguratorului, implicit nu avea calitatea de gestionar. S-a reținut că subiectul activ al infracțiunii de delapidare este unul calificat, respectiv funcționarul care are calitatea de gestionar, adică are atribuția de a primi și eliberare bunuri sau valori în cadrul unei persoane juridice de drept public sau privat.

Totodată, în condițiile art. 147 al. 2 din C.pen. are calitatea de funcționar persoana *prin "funcționar" se înțelege persoana mentionata in alin. 1, precum si orice salariat care exercita o insarcinare in serviciul unei alte persoane juridice decit cele prevazute in acel alineat.* Or, pentru a avea calitatea de *funcționar* în lumina art. 146 al. 2 din C.pen. inculpata trebuia să aibă calitatea de angajat la S.C. „I.” S.A. - Agenția Cluj-Napoca. Or, între societate și inculpată a fost încheiat un contract de prestări servicii.

Pe de altă parte, inculpata s-a oferit să achite în numele clienților și pe seama acestora contravaloarea primelor de asigurate eşalonate în rate, scop în care primea de la clienți diverse sume de bani. Acest raport juridic este specific contractului de mandat. Așadar, fapta inculpatei, care, în mod repetat, dar în baza aceleiași rezoluții infracționale, primea diverse sume de bani de la clienții S.C. „I.” S.A. - Agenția Cluj-Napoca pe care apoi și le însușea pe nedrept, producând astfel o pagubă în patrimoniul clienților, constituie fapta tipică de abuz de încredere.

Pentru aceste considerente instanța de fond a dispus schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de delapidare prev. de art. 215¹ C.pen. cu aplicare art. 41 al. 2 C.pen. în infracțiunea de abuz de încredere prev. de art. 213 C.pen. cu aplicarea art. 41 al. 2 din C.pen.

Instanța de fond a constatat că faptele pentru care a fost trimisă în judecată inculpata au fost săvârșite în perioada octombrie 2001 - aprilie 2002.

Văzând maximul special prevăzut de art. 213 C.pen. pentru săvârșirea infracțiunii de abuz de încredere, raportat la dispozițiile art. 124 și 126 C.pen., instanța de fond a constatat că s-a împlinit termenul de prescripție specială a răspunderii penale, încât, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. b C.proc.pen. rap. la art. 10 lit. g din C.proc.pen. a dispus încetarea procesului penal față de inculpată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz de încredere prev. de art. 213 C.pen. cu aplicarea art. 41 al. 2 din C.pen.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel inculpata solicitând admiterea sa, desființarea sentinței penale nr.260/09.03.2010, pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca, și modificarea acesteia în sensul de a se schimba temeiul în care s-a dispus încetarea procesului penal din art. 10 lit. g C.p.pen. în art. 10 lit. f C.p.pen., pentru lipsa plângerii prealabile.

Tribunalul Cluj prin decizia penală nr.286 din 13 septembrie 2010, a respins ca nefondat apelul declarat de inculpată împotriva sentinței penale nr.260/09.03.2010 a Judecătoriei Cluj-Napoca.

Decizia Tribunalului Cluj a fost atacată cu recurs de către inculpată care a solicitat schimbarea temeiului de încetarea procesului penal din art. 10 lit.g în art. 10 lit.f C.proc.pen. întrucât în speță nu există plângerea prealabilă necesară formulată de către părțile vătămate, situație în care instanța trebuie să lase nesoluționată și latura civilă a cauzei.

Curtea examinând recursul promovat prin prisma motivelor invocate ajunge la următoarele constatări:

Având ca obiect tragerea la răspundere penală a persoanelor care au săvârșit infracțiuni, acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare sau, dacă a fost totuși pusă în mișcare, nu mai poate fi exercitată, atunci când nu există temeiul juridic al răspunderii penale- infracțiunea- art. 17 alin 2 C.pen.; impedimente la punerea în mișcare a acțiunii penale și la exercitarea ei există și atunci când, deși s-a săvârșit o infracțiune, aplicarea pedepsei este împiedicată printr-o cauză legală; în fine, există împiedicare și atunci când nu este îndeplinită vreo condiție prevăzută de lege pentru punerea în mișcare a acțiunii penale. În primele două categorii de cazuri, punerea în mișcare sau exercitarea

acțiunii penale este obstaculată cu caracter definitiv, deoarece răspunderea penală nu poate interveni, fiind exclusă – nu există infracțiune - sau înlăturată printr-o cauză legală. În ultima categorie de cazuri, împiedicarea este temporară, cât timp nu este îndeplinită condiția cerută de lege; dacă se îndeplinește între timp condiția cerută (se introduce plângerea prealabilă necesară, se obține autorizarea prevăzută de lege), împiedicarea dispare și acțiunea penală poate fi promovată sau exercitată, în afară de cazul în care îndeplinirea condiției depinde de respectarea unui termen.

Cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale sunt prevăzute în art. 10 lit. a – j. Cazurile de la lit a- e au în vedere cauze care exclud răspunderea penală, prin inexistența infracțiunii, ceea ce lipsește acțiunea penală de temeiul ei juridic, care este infracțiunea. La lit g- j sunt cazuri de împiedicare a aplicării pedepsei, ca urmare acțiunea penală rămâne fără obiect, nemaifiind posibilă sancționarea penală. În fine, cazul de la lit f care se referă la diferite condiții prealabile, cu termen sau fără termen, constituie impediment atât de drept penal, cât și de drept procesual penal, care nu permite promovarea acțiunii penale cât timp este pendent.

Cazurile de la lit f-j C.proc.pen. atrag în cursul urmăririi penale, încetarea urmăririi, iar în cursul judecății încetarea procesului penal.

În enumerarea cazurilor prevăzute în art 10 C.proc.pen., legiuitorul a avut în vedere o anumită ordine succesivă pornind de la cauzele de fond și continuând cu cele de formă ce constituie impedimente de pornire și exercitare a acțiunii penale.

Ca atare, când se constată existența atât a unor cazuri ce constituie temeiuri de achitare, cât și cazuri ce constituie temeiuri de încetare a procesului penal, prioritare sunt cele de achitare; când se constată mai multe cauze care sunt temeiuri de achitare sau mai multe cazuri de încetare a procesului penal, trebuie respectată ordinea prevăzută în art 10 C.proc.pen.; în cazul în care se face aplicarea celui dintâi caz de împiedicare, se exclud cele următoare, care, eventual, ar fi incidente în cauză.

Câtă vreme în speța de față se constată că părțile vătămate nu au formulat plângere prealabilă este incident cazul prevăzut la lit f sens în care se va admite ca fondat recursul declarat de inculpată în baza art 385¹⁵ pct 2 lit d C.proc.pen. împotriva deciziei penale nr. 286/13 septembrie 2010 a Tribunalului Cluj pe care o va casa împreună cu sentința penală nr. 260/9 martie 2010 a Judecătoriei Cluj-Napoca numai cu privire la temeiul încetării procesului penal și rejudecând în această limită în baza art. 11 pct 2 lit b raportat la art 10 lit f C.proc.pen. va înceta procesul penal față de inculpată ca efect al lipsei plângerilor prealabile ale părților vătămate pentru comiterea infracțiunii de abuz de încredere prev de art 213 C.pen. cu aplicarea art 41, 42 C.pen..

Având în vedere temeiul încetării procesului penal, Curtea în baza art 346 alin 4 C.proc.pen. a lăsat nesoluționate acțiunile civile formulate în cauză, părțile vătămate având posibilitatea de a formula pe cale civilă acțiuni pentru recuperarea prejudiciului.

S-au menținut restul dispozițiilor hotărârilor atacate.

4. PERICOLUL PENTRU ORDINEA PUBLICĂ. PERICOL SOCIAL.

*Pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social, dar acestea prezintă puncte de interferență, astfel că, în practica judiciară s-a conturat un punct de vedere majoritar, în sensul că pericolul concret pentru ordinea publică se apreciază atât în raport cu datele referitoare la faptă, adică natura și gravitatea infracțiunii comise, cât și cu rezonanța socială negativă produsă în comunitate ca urmare a săvârșirii acesteia, datele referitoare la persoana inculpatului, antecedentele penale ale sale. Numai criteriul referitor la pericolul social concret sau generic al infracțiunii săvârșite de inculpați nu poate constitui temei pentru luarea sau menținerea măsurii arestării preventive. **O parte a doctrinei naționale a susținut că pentru infracțiuni deosebit de grave, cum este și criminalitatea informatică,***

probele referitoare la existența acestor infracțiuni și identificarea făptuitorului constituie tot atâtea probe cu privire la pericolul concret pentru ordinea publică, întrucât prin natura lor au o rezonanță și implicații negative asupra siguranței colective.

Prin urmare, există anumite tipuri de infracțiuni care, prin natura lor, conduc la ideea unui pericol concret pentru ordinea publică, fie prin amploarea socială a fenomenului infracțional pe care îl presupun și îl dezvoltă, fie prin impactul asupra întregii colectivități, și care justifică luarea măsurii arestării preventive. Este cazul infracțiunilor de criminalitate informatică, trafic de droguri, trafic de persoane, corupție.

Condiția existenței pericolului social concret pentru ordinea publică, este îndeplinită, având în vedere infracțiunile pentru care inculpații recurenți au fost cercetați și deduși judecării, acestea fiind deosebit de grave, aducând atingere unor valori sociale ocrotite de lege, deoarece în domeniul criminalității informatice, rostul dispozițiilor incriminatoare este acela de a proteja datele și informațiile personale față de orice imixtiune abuzivă, cu intenție distructivă sau de fraudă. la respectarea și aplicarea legilor.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr.962/R/06.12.2010

Tribunalul Cluj prin încheierea penală f.nr.din 24 noiembrie 2010, în baza art. 300² rap. la art. 160^b C.proc.pen., a constatat legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive luată față de inculpații B.C.A., N.C.A., P.C.C. și L.I.A. toți aflați în prezent în arest preventiv în Penitenciarul Gherla, măsură pe care menținut-o.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele că prin Rechizitoriul cu nr.17/D/P/2010 al Ministerului Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, D.I.I.C.O.T. - Serviciul Teritorial Cluj s-a dispus trimiterea în judecată în stare de arest preventiv a inculpaților B.C.A., N.C.A., P.C.C. și L.I.A. cercetați pentru comiterea infracțiunilor prev. de art.42 alin.2, art.46 alin. ultim și art. 44 al. 2 și 3 din Legea nr.161/2003, cu aplicarea art.33 lit. a C.pen..

În sarcina inculpaților s-a reținut în esență că în cursul lunii februarie 2010, aceștia au dobândit și deținut în scopul comiterii de infracțiuni informatice un echipament compus din skimmer și bagheta care avea încorporat un telefon marca Nokia 6500 cu o cameră video și că această din urmă componentă au instalat-o sau au ajutat la instalarea acesteia, în data de 04.02.2010, pe un banC. BCR de pe str. Izlazului din loc. Cluj- Napoca, în scopul obținerii de date informatice. S-a mai reținut că în aceste împrejurări inculpații au obținut date informatice prin interconectare la sistemul informatic ATM și la mijloacele de stocare a datelor precum și prin filmarea codurilor PIN.

Prin Încheierea penală nr.12/C/05.02.2010 a Judecătoriei Cluj-Napoca s-a dispus arestarea preventivă a învinuiților N.C.A., B.C.A., P.C.C. și L.I.A. pe o durată de câte 10 zile, iar ulterior, prin Încheierea penală nr.16/D/A/2010 pe încă 20 de zile în calitate de inculpați. Prin Încheierea penală nr.26/C/A/2010 din 03.03.2010 a Judecătoriei Cluj-Napoca s-a dispus prelungirea măsurii arestului preventiv a inculpaților pe câte o durată de 30 de zile.

Măsura arestării preventive față de inculpații N.C.A., B.C.A., P.C.C. și L.I.A. a fost menținută atât în temeiul art.300¹ C.proc.pen., cât și ulterior, în temeiul art.300² C.proc.pen., pe tot parcursul judecării pe fond a cauzei.

Cauza se află în stadiul procesual al apelului, fiind înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj începând cu data de 06.07.2010.

Potrivit art.300² C.proc.pen., în cauzele în care inculpatul este arestat, instanța legal sesizată este datoare să verifice, în cursul judecării, legalitatea și temeinicia arestării preventive, nu mai târziu de 60 de zile, procedând potrivit art.160^b C.proc.pen..

Față de probatoriul administrat pe parcursul urmăririi penale precum și al cercetării judecătorești la instanța de fond, constând în procesele verbale de sesizare din oficiu și de constatare a infracțiunii flagrante, declarațiile martorilor asistenți la aceste procedee, și anume B.S.P. și B.A., procesul verbal de efectuare a cercetării la fața locului și de efectuare a perchezițiilor corporale și auto, informatice și domiciliare, procesul verbal de examinare a imaginilor înregistrate cu camerele de supraveghere a BCR, procesele verbale de investigații, comunicările transmise de Cosmote și Vodafone, procesul verbal de examinare a datelor informatice, declarațiile inculpaților, se poate conchide că în cauză sunt probe și indicii temeinice din care rezultă presupunerea rezonabilă că inculpații au comis infracțiunile reținute în sarcina lor, în sensul art.143 al.1 C.proc.pen. coroborat cu art.68¹ C.proc.pen..

În ceea ce privește condițiile impuse de art.148 lit.f C.proc.pen., instanța de apel a apreciat că și acestea sunt îndeplinite în cauză. Astfel, pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunile reținute în sarcina inculpaților este mai mare de 4 ani. Cea de-a doua condiție, pericolul concret pentru ordinea publică pe care îl prezintă lăsarea în libertate a acestora, rezidă, pe de o parte, din însuși gradul ridicat de pericol social al faptelor comise, individualizat prin natura infracțiunilor comise, specificitatea acestora, care implică depunerea de diligențe pentru a dobândi diverse cunoștințe tehnice, pericolul potențial creat pentru prejudicierea diverselor persoane, care utilizează carduri bancare, de importante sume de bani, iar pe de altă parte din pericolozitatea inculpaților care s-au deplasat din județul Constanța în Cluj-Napoca pentru aplicarea dispozitivului artizanal pe bancul ATM aparținând Băncii Comerciale Române, după ce anterior și l-au procurat de la o altă persoană din București, și care sunt cercetați pentru infracțiuni similare pe raza a mai multor localități din diverse zone ale țării. De asemenea, în aprecierea acestui pericol, strâns legat de cel social concret al faptelor deduse judecății, mai trebuie avut în vedere că inculpații nu sunt la prima faptă de această natură, față de soft-ul descoperit cu ocazia perchezițiilor informatice la domiciliile unora dintre inculpați, precum și explicațiile acestora cu privire la aceste aspecte ori atitudinea procesuală manifestată.

Referitor la această atitudine, s-a precizat că inculpații nu numai că au negat constant comiterea faptelor, dar au și oferit explicații dintre cele mai bizare, ceea ce determină instanța să aprecieze că aceștia nici măcar nu conștientizează gravitatea faptelor, dar nici nu dețin disponibilitatea emoțională de a o face pe viitor.

S-a apreciat că înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi țara nu este nici oportună și nici eficientă, în condițiile în care inculpații, sau cel puțin unii dintre ei, sunt cercetați pentru fapte de același gen în mai multe orașe din țară, cum ar fi Tulcea, Iași, Sibiu, ceea ce ne determină să credem că luarea față de ei a măsurii preventive prev. de art. 145¹ C.proc.pen., nu ar crea garanțiile necesare pentru a-i ține pe inculpați departe de tentațiile implicării în noi activități de acest gen, având în vedere că aceștia manifestă o adaptabilitate și o dezinvoltură infracțională demnă de o cauză mai bună, în condițiile în care în orice oraș sau comună dotate cu terminale ATM, aceștia ar găsi cu ușurință de „lucru”.

Apărarea a invocat în cauză că durata arestării preventive a inculpaților a depășit un termen rezonabil. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, perioada de timp luată în considerare pentru calcularea unui termen rezonabil începe în momentul reținerii sau arestării preventive a persoanei în cauză și se termină în clipa în care s-a pronunțat o soluție de condamnare de către prima instanță, chiar nedefinitivă (a se vedea în acest sens cauzele *Toth contra Austriei*, *Wemhoff contra Germaniei*, *Husein Esen contra Turciei*). Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că după pronunțarea unei soluții de condamnare, chiar nedefinitivă, lipsirea de libertate a unei persoane este întemeiată pe cazul specificat de art. 5 paragraful 1 lit. a din Convenția Europeană privind Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și nu pe cel prev. de art. 5 paragraful 1 lit. c din C.E.D.O.

Pe de altă parte, dar în aceeași ordine de idei, s-a precizat că prelungirea duratei procesului în fața instanței de apel s-a datorat în exclusivitate conduitei inculpaților care au avut de formulat cereri de amânare, ca urmare a schimbării succesive a apărătorilor în cauză.

Concluzionând, tribunalul a apreciat că temeiurile de arestare astfel cum s-a arătat anterior, avute în vedere la dispunerea arestării preventive a inculpaților N.C.A., B.C.A., P.C.C. și L.I.A. și ulterior a menținerii stării de arest preventiv, se mențin și în prezent și impun privarea în continuare a acestora de libertate.

Pe cale de consecință, în temeiul art.300² C.proc.pen. rap. la art.160^b C.proc.pen., tribunalul a constatat legalitatea și temeinicia măsurii arestului preventiv luată față de inculpați, măsură pe care a menținut-o.

Împotriva acestei încheieri au declarat recurs inculpații P.C.C., L.I.A. și N.C.A., care au solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea încheierii și rejudecând a se dispune revocarea măsurii arestului preventiv.

Apărătorul inculpatului P.C.C. a apreciat că temeiurile avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive nu mai subzistă, iar alte temeiuri noi care să impună privarea de libertate nu au intervenit. Arată că în speță a fost încălcat art.6 C.proc.pen.privind dreptul la un proces echitabil și în termen rezonabil. Precizează că în speță este necesar a fi operantă înlocuirea arestării preventive cu altă măsură neprivativă de libertate respectiv cea a obligării de a nu părăsi localitatea sau țara prev.de art.145 sau 145¹ C.proc.pen. Arată că pronunțarea unei hotărâri de condamnare în primă instanță îndreptățește punerea în libertate a inculpatului. Arată că din perspectiva instanței europene, motivarea hotărârii Tribunalului Cluj este lacunară, deoarece s-a făcut o analiză generică a temeiurilor de arestare, fără o prezentare separată a particularităților fiecărui inculpat, raportat la probele administrate de către judecătoria.

Apărătorul inculpatului L.I.A. arată că se impune revocarea măsurii arestării raportat la împrejurarea că nu există probe și indicii din care să se rețină vinovăția clientului său. În speță, nu este demonstrat nici pericolul concret pentru ordinea publică. Învederează că inculpatul nu posedă antecedente penale, are un copil minor în întreținere, astfel că circumstanțele personale nu justifică menținerea stării de arest.

Apărătorul inculpatului N.C.A. apreciază că prin prisma cauzelor Calmanovici și Teodorescu c/a României în speță sunt încălcate prevederile legale ce impun motivarea în detaliu a unei hotărâri judecătorești vizând temeiurile care justifică arestarea preventivă, fiind excluse referirile de ordin general la menținerea privării de libertate a unei persoane. Arată că instanța fondului nu a luat deloc în discuție oportunitatea înlocuirii arestării preventive cu o altă măsură vizată de art.145 sau 145¹ C.proc.pen.

În lipsa unei motivări convingătoare, nu se poate exercita controlul judiciar asupra temeiurilor menținerii arestării preventive.

Verificând actele și lucrările dosarului, Curtea a constatat că prin sentința penală nr. 591 din 10 iunie 2010 pronunțată în dosarul nr. 10.044/211/2010 al Judecătoriei Cluj-Napoca, inculpații au fost condamnați după cum urmează: L.I.A.la pedeapsa rezultantă de 4 ani închisoare prin privare de libertate pentru comiterea infracțiunilor informatice prev.de art.42 alin.2 și 3 din Legea 161/2003 cu aplicarea art.75 lit.a C.pen.; art.44 alin.2 și 3 din Legea 161/2003 cu aplicarea art.75 lit.a C.pen.; art.46 alin.2 din Legea 161/2003 cu aplicarea art.75 lit.a C.pen.; inculpatul N.C.A. a fost condamnat la o pedeapsă rezultantă de 5 ani închisoare prin privare de libertate pentru comiterea infracțiunilor informatice prev.de art.42 alin.2 și 3 din Legea 161/2003 cu aplicarea art.75 lit.a C.pen.; art.44 alin.2 și 3 din Legea 161/2003 cu aplicarea art.75 lit.a C.pen.și art.46 alin.2 din Legea 161/2003 cu aplicarea art.75 lit.a C.pen.; inculpatul P.C.C. a fost condamnat la o pedeapsă rezultantă de 4 ani închisoare prin privare de libertate pentru comiterea infracțiunilor informatice prev.de art.42 alin.2 și 3 din Legea 161/2003 cu art.75 lit.a C.pen.; complicitate la art.44 alin.2 și 3 din Legea 161/2003 cu aplicarea

art.75 lit.a C.pen. rap.la art.26 C.pen. și 46 alin.2 din Legea 161/2003 cu aplicarea art.75 lit.a C.pen.

În esență, prin hotărârea de condamnare instanța de fond a reținut că inculpații recurenți la 4.02.2010 au plasat un dispozitiv artizanal pe ATM-ul BCR de pe str.Izlazului din Cluj-Napoca, în vederea încălcării măsurilor de securitate ale deținătorilor de carduri și pentru transferul neautorizat de date informatice de pe cardurile acestora.

Potrivit dispozițiilor art. 160^b cod proc.pen., în cursul judecății, instanța verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive.

În conformitate cu disp.art.160^b cod proc.pen. dacă instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă impun în continuare privarea de libertate a inculpatului sau că există temeiuri noi care justifică această măsură, dispune menținerea acesteia.

Cum, în cauză, temeiul arestării îl constituie dispozițiile art. 148 alin.1 lit.f C.proc.pen. și acesta nu a dispărut, iar în cursul judecății în primă instanță s-a stabilit vinovăția inculpaților recurenți urmează a se constata că se impune menținerea în continuare a măsurii arestării preventive.

Presupunerea rezonabilă privind săvârșirea acestor infracțiuni de către inculpați, precum și modalitatea ipotetică de realizare denotă un potențial criminogen ridicat și un pericol social major.

În concluzie, existența cazului de arestare prev.de art.148 lit.f Cod proc.pen. este pe deplin probat, așa încât revocarea măsurii preventive a arestării nu se impune pentru niciunul dintre recurenți.

Constatând că sunt întrunite atât cerințele art. 300² și ale art.160^b cod proc.pen. cât și prevederile art. 5 pct.1 lit. a și c din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea a menținut starea de arest a inculpaților întrucât hotărârea provizorie de condamnare justifică privarea de libertate în scopul garantării executării pedepsei aplicate potrivit art. 5 paragraf 1 din CEDO (cauza Tommasi vs.Franța).

Chiar dacă hotărârea de condamnare a inculpaților pronunțată pe fond nu are caracter definitiv, fiind apelată de către inculpați, ea este totuși de natură să justifice continuarea privării de libertate a acestora, în condițiile art. 5 paragraf 1 lit. a din CEDO, astfel cum a fost interpretat de aceeași instanță în cauza Wemhoff contra Germaniei.

Având în vedere că apărătorii celor trei recurenți au invocat lipsa oricăror temeiuri care ar putea justifica privarea lor de libertate, neexistând indicii temeinice care să susțină acuzațiile ce li se aduc, precum și interpretarea și aplicarea greșită a dispozițiilor art.136 și art.148 lit.f C.proc.pen., ignorându-se circumstanțele personale ale recurenților și nedemonstrându-se existența pericolului concret pe care l-ar determina punerea lor în libertate, Curtea învederează următoarele:

Inculpații au fost arestați preventiv la data de 5.02.2010 și au fost trimiși în judecată la 30 martie 2010 de către Parchetul de pe lângă ÎCCJ – DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj, sub acuzațiile de săvârșire a unor infracțiuni informatice, reținându-se că la 4 februarie 2010 inculpații recurenți au plasat un dispozitiv artizanal pe ATM-ul BCR de pe str.Izlazului din Cluj-Napoca, în vederea încălcării măsurilor de securitate ale deținătorilor de carduri și pentru transferul neautorizat de date informatice de pe cardurile acestora. La momentul dispunerii arestării preventive, s-au reținut ca temeiuri ale acestei măsuri, pentru toți cei 4 inculpați (în plus și inculpatul B.C.A.), dispozițiile art.143 și art.148 lit.f C.proc.pen.

Contrar susținerilor inculpaților recurenți, Curtea constată că în cauză continuă să existe suficiente indicii temeinice, în sensul dispozițiilor art.143 C.proc.pen., care îndreptătesc presupunerea rezonabilă că aceștia au săvârșit într-adevăr fapte prevăzute de legea penală, care sunt încadrabile juridic în infracțiunile ce fac obiectul inculpării lor. Sub acest aspect, sunt edificatoare: procesul verbal de constatare a infracțiunii flagrante, procesul verbal de cercetare la fața locului, procesul verbal de efectuare a

perchezițiilor, procesul verbal de examinare a înregistrărilor camerelor de supraveghere ale BCR, adresa BCR privind listingul tranzacțiilor și jurnalul ATM, procesele verbale de examinare a îmbrăcăminții și semnalmentelor inculpaților, procesele verbale ale perchezițiilor domiciliare, procesele verbale de percheziție informatică, rapoartele de constatare tehnico-științifică coroborate cu declarațiile martorului G.I.A. – șef serviciu BCCO Cluj-Napoca.

De asemenea, în lumina dispozițiilor art.148 lit.f C.proc.pen., este justă și aprecierea primei instanțe privind pericolul concret pe care lăsarea în libertate a inculpaților l-ar determina pentru ordinea publică, sub acest aspect avându-se în vedere natura și gravitatea sporită a faptelor de care sunt acuzați – reflectată în regimul sancționator sever aplicabil acestora - , modalitatea presupusă de comitere a faptelor respective, numărul mare al posibilelor victime vizate de infracțiunile informatice, caracterul organizat al grupării infracționale care se ocupa cu astfel de acțiuni, din care sunt acuzați și inculpații că ar fi făcut parte, ramificațiile și amploarea acestei activități infracționale, derulată pe teritoriul și a altor orașe din România, Tulcea, Iași, Sibiu de către recurenții din prezenta speță, puternica rezonanță negativă pe care astfel de fapte o au în rândul opiniei publice, precum și recrudescența fenomenului infracțional de aceeași natură, elemente care în mod obiectiv și rezonabil, justifică reacții ferme și credibile din partea organelor judiciare.

Prima instanță a dat o interpretare corectă și a făcut o aplicare justă a dispozițiilor art.136 alin.1 și 8 C.proc.pen.întrucât circumstanțele personale favorabile invocate de fiecare dintre inculpați nu pot constitui, prin ele însele, temei al reconsiderării privării lor de libertate, acestea trebuind evaluate în contextul gravității sporite a faptelor de care sunt acuzați și a scopului urmărit prin măsura preventivă dispusă, respectiv asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să modifice temeiurile ce au determinat arestarea inițială a recurenților, Curtea a constatat că potrivit art.139 alin.1 C.proc.pen. prima instanță și tribunalul au respins în mod legal cererile inculpaților de înlocuire a măsurii arestării preventive cu aceea a obligării de a nu părăsi localitatea sau țara. Așa cum rezultă din încheierea atacată, instanța de control judiciar a procedat la efectuarea verificărilor dispuse de legea procesual penală și a constatat în mod justificat că temeiurile de fapt și de drept care au stat la baza luării măsurii arestării preventive subzistă, confirmând în continuare privarea de libertate a recurenților, respectiv infracțiunile deduse judecății sunt presupuse a fi grave, fiind sancționate cu pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani, existând probe certe că lăsarea inculpaților în libertate ar prezenta pericol pentru ordinea publică. Condiția existenței pericolului social concret pentru ordinea publică, este îndeplinită, având în vedere infracțiunile pentru care inculpații recurenți au fost cercetați și deduși judecății, acestea fiind deosebit de grave, aducând atingere unor valori sociale ocrotite de lege, deoarece în domeniul criminalității informatice, rostul dispozițiilor incriminatoare este acela de a proteja datele și informațiile personale față de orice imixtiune abuzivă, cu intenție distructivă sau de fraudă. În acest moment procesual lăsarea în libertate a inculpaților recurenți ar crea o stare de neliniște și neîncredere în rândul membrilor societății, sporindu-se nejustificat gradul de insecuritate socială la nivel local (cauza Letellier contra Franței). În speță, există indicii temeinice că inculpații recurenți au săvârșit presupuse fapte grave, care prin modalitatea de realizare și urmările produse duc la concluzia existenței pericolului concret pentru ordinea publică. Lăsarea în libertate a recurenților ar aduce atingere dezideratelor impuse de legea penală, creîndu-se un climat de insecuritate socială și de neîncredere a cetățenilor în actul de justiție.

Mai mult decât atât, manifestările nejustificate de clemență ale instanței, nu ar face decât să încurajeze, la modul general, astfel de tipuri de comportament antisocial și să afecteze nivelul încrederii societății în instituțiile statului chemate să vegheze la respectarea și aplicarea legilor.

Argumentele potrivit cărora în cauză s-a depășit sau se va depăși termenul rezonabil al măsurii arestării preventive, nu pot fi reținute în favoarea niciunui dintre recurenți, cu atât mai mult cu cât aprecierea duratei rezonabile a detenției, potrivit art.5 par.3 din Convenție, se analizează în concreto, în funcție de trăsăturile fiecărui caz în parte.

Considerentele de genul probatoriului amplu de administrat, complexitatea cauzei în fapt și în drept, comportamentul părților au relevanță în jurisprudența Curții Europene atunci când se face o apreciere asupra duratei rezonabile a procedurii din perspectiva art.6 par.1 din Convenție (cauza *Allenet de Ribemont* contra Franței).

Argumentele de ordin personal reținute în favoarea fiecărui inculpat prezintă relevanță și pot fi valorificate la momentul soluționării apelurilor pe fond, odată cu reindividualizarea pedepselor rezultante aplicate inculpaților, **și nu la soluționarea recursurilor privind menținerea stării de arest a acestora.**

Având în vedere gradul extrem de ridicat al pericolului social al faptelor presupus a fi comise de către recurenți, concretizat prin limitele mari de pedeapsă prevăzute de norma de drept încălcată, precum și în considerarea ideii că aceștia au manifestat capacitatea de comitere de fapte cu caracter antisocial, lăsarea lor în libertate ar reprezenta un pericol concret pentru ordinea publică.

În același timp nu se poate ignora împrejurarea că în speță, s-a pronunțat deja o condamnare de către judecătoria pentru faptele deduse judecării.

Pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social, dar acestea prezintă puncte de interferență, astfel că, în practica judiciară s-a conturat un punct de vedere majoritar, în sensul că pericolul concret pentru ordinea publică se apreciază atât în raport cu datele referitoare la faptă, adică natura și gravitatea infracțiunii comise, cât și cu rezonanța socială negativă produsă în comunitate ca urmare a săvârșirii acesteia, datele referitoare la persoana inculpatului, antecedentele penale ale sale. Numai criteriul referitor la pericolul social concret sau generic al infracțiunii săvârșite de inculpați nu poate constitui temei pentru luarea sau menținerea măsurii arestării preventive. **O parte a doctrinei naționale a susținut că pentru infracțiuni deosebit de grave, cum este și criminalitatea informatică, probele referitoare la existența acestor infracțiuni și identificarea făptuitorului constituie tot atâtea probe cu privire la pericolul concret pentru ordinea publică, întrucât prin natura lor au o rezonanță și implicații negative asupra siguranței colective.**

Prin urmare, există anumite tipuri de infracțiuni care, prin natura lor, conduc la ideea unui pericol concret pentru ordinea publică, fie prin amploarea socială a fenomenului infracțional pe care îl presupun și îl dezvoltă, fie prin impactul asupra întregii colectivități, și care justifică luarea măsurii arestării preventive. Este cazul infracțiunilor de criminalitate informatică, trafic de droguri, trafic de persoane, corupție.

Art.5 paragraf 1 lit c din Convenție și implicit practica CEDO au dezvoltat noțiunea autonomă de „ motive plauzibile ” (cauza *Fox, Campbell și Hartley* contra Regatului Unit, hotărârea din 30 august 1990). Această noțiune depinde de circumstanțele particulare ale fiecărui caz. Faptele pe care se bazează aceste motive plauzibile trebuie să fie nu doar autentice, ci și să convingă un observator independent că acea persoană este posibil să fi comis acea infracțiune, motive puse în evidență de circumstanțele particulare ale speței de față.

Din piesele dosarului rezultă fără putință de tăgadă că menținerea măsurii arestării preventive s-a făcut atât cu respectarea procedurii prevăzute de legea procesual penală, prin raportare și la dispozițiile constituționale cât și la cele din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În ceea ce privește termenul rezonabil al arestării preventive, acesta nu este depășit în cauză, iar menținerea stării de arest este justificată și din perspectiva art 5 paragraf 1 lit a din CEDO, împotriva lor pronunțându-se, nedefinitiv, o hotărâre de condamnare.

Aplicând aceste principii la speța de față, durata arestării preventive a inculpaților de 10 luni este justificată din perspectiva exigențelor art.5 paragraf 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, aceasta nefiind excesivă. Este de remarcat că în această perioadă s-a realizat atât urmărirea penală cât și judecarea inculpaților de către o primă instanță, pronunțându-se deja o hotărâre de condamnare, dosarul aflându-se în calea de atac a apelului, unde de asemenea se administrează probe la solicitarea acestora, astfel că autoritățile naționale au arătat o diligență specială în conducerea procedurilor. (cauzele Crăciun contra României 2008, Petrov contra Bulgariei-2008, Petroulea contra Greciei – 2008).

În plus, condamnarea în primă instanță, chiar nedefinitivă a recurenților P.C., N.C. și L.I., justifică menținerea arestării preventive a acestora pentru temeiul nou prevăzut de art.5 parag.1 lit.a din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată și de Statul Român prin Legea nr.30/1994, respectiv **„dacă este deținut legal pe baza condamnării pronunțate de către un tribunal competent”**.

Nu în ultimul rând, Curtea reține prin prisma deciziei CEDO „N contra Austriei” din 27 iunie 1968 că la menținerea unei persoane în detenție, magistrații nu trebuie să se raporteze numai la gravitatea faptelor, ci și la alte circumstanțe, în special cu privire la caracterul persoanei în cauză, la moralitatea, domiciliul, profesia, resursele materiale, legăturile cu familia. Atât prin referire la conținutul acestei decizii cât și a celei pronunțate în cauza Dolgova contra Rusiei din 2 martie 2006, Curtea învederează că în privința fiecărui inculpat recurent sunt întrunite cerințele vizate și temeiul de arestare reglementat de art.148 lit.f C.proc.pen.

Astfel, inculpatul P.C. este în vârstă de 24 de ani, nu a recunoscut nici o infracțiune din cele imputate prin rechizitoriul Parchetului, nu a contribuit la descoperirea tuturor participanților la activitatea infracțională, nu este căsătorit, are domiciliul în Constanța, nu este încadrat în muncă, existând indicii că-și asigură traiul zilnic din comiterea de acte antisociale, dovadă fiind prezenta infracțiune flagrantă. Toate aceste circumstanțe personale precum și cele reale referitoare la infracțiunile presupus a fi comise justifică menținerea stării arestării preventive.

În privința inculpatului L.I.A.se justifică menținerea stării de arest, acesta având în faza de urmărire penală o atitudine de nesinceritate, susținând că nu face parte dintr-o grupare de criminalitate organizată negând că ar fi comis fapte de același gen și în alte orașe din țară. Recurentul este în vârstă de 23 de ani, a manifestat nesinceritate în cursul procesului penal, este domiciliat în Năvodari, nu are un loc de muncă din care să-și asigure resursele materiale zilnice, este necăsătorit. Deoarece din actele de la dosar nu rezultă că inculpatul ar avea o ocupație stabilă, care să-i asigure veniturile necesare, singura concluzie care se impune este aceea că desfășurarea unor acte ilicite, este singura sursă de existență a acestuia, mai mult în cauză nu s-a probat scopul deplasării recurentului din Năvodari în Cluj la data de 4.02.2010.

Referitor la inculpatul N.C.A., Curtea reține că față de poziția avută în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, de nerecunoaștere a faptelor imputate de către procurori, nu este oportună lăsarea sa în libertate la acest moment procesual, deoarece atât el cât și ceilalți inculpați având o pregătire bună în domeniul informatic, fiind elemente tinere, în vârstă 24 de ani, fiind student anul III la Universitatea Spiru Haret Constanța, deși nu posedă antecedente penale, fiind necăsătorit, fără copii, există riscul ca liber fiind să pericliteze buna desfășurare a cauzei în apel, dat fiind caracterul devolutiv al acestuia. Mai mult, lipsa unui loc de muncă și a unor venituri sigure care să acopere traiul zilnic, îi poate determina pe cei trei recurenți să recurgă la comiterea de fapte similare (obstrucționarea justiției). Nici în privința acestui inculpat nu s-a dovedit scopul deplasării lui din Constanța, unde are domiciliul, în Cluj-Napoca.

În sinteză, ținând cont de gravitatea presupuselor fapte comise de cei trei recurenți, modalitatea de realizare a infracțiunilor justifică concluzia că nu s-au schimbat temeiurile avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive, că ele subzistă

și fac necesară în continuare privarea de libertate, iar perioada de 10 luni de când recurenții se află în stare de arest preventiv nu încalcă termenul rezonabil consacrat de dispozițiile art.5 parag.1 lit.a din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, acest termen fiind analizat în raport de circumstanțele specifice cauzei, numărul mare de persoane implicate în activitatea infracțională, care a acționat în mai multe județe și localități din țară, și nu în ultimul rând, inculpații fiind deținuți legal pe baza condamnării pronunțate deja de către un „tribunal competent” – Judecătoria Cluj-Napoca.

Față de cele ce preced, se impune menținerea stării de arest a inculpaților, în speță nefiind depășit un termen rezonabil de soluționare a cauzei iar pe de altă parte nu se impune luarea față de aceștia a unor alte măsuri restrictive de libertate, prev de art 145, sau 145¹ C.proc.pen. pentru motivele pe larg expuse în considerentele hotărârii.

Așa fiind, s-au respins ca nefondate recursurile promovate.

ÎNTOCMIT,
Judecător, DELIA PURICE
-președinte secție penală-